

Mehmet BISLIMI

Gjatë gjithë përpjekjeve tona për liri e bashkim kombëtar, Kosova në gjirin e saj ka pasur dy kategori njerëzish:

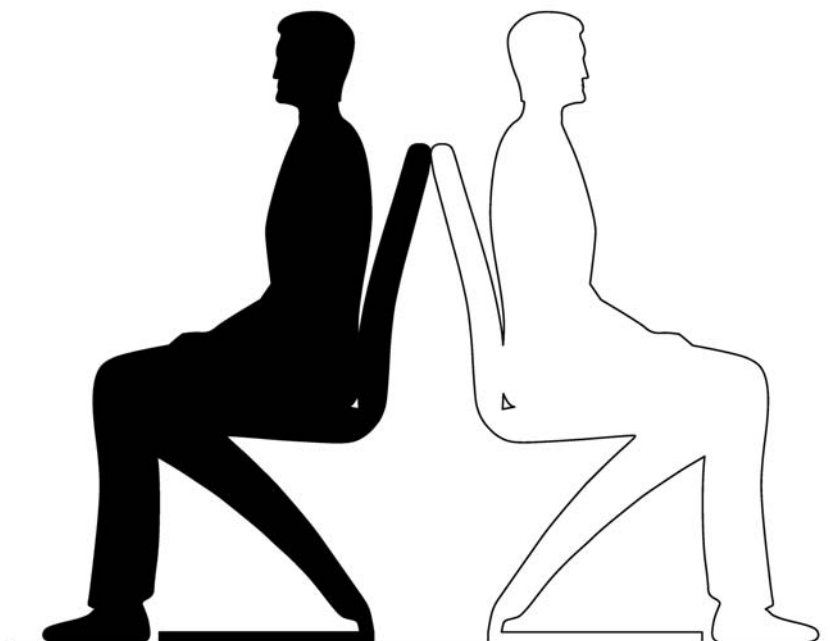
- E para; me karakter e vullnet të çeliktë, e gatshme për të dhënë gjithçka nga vetja në shërbim të atdheut!

- E dyta; me karakter e vullnet të ulët, e gatshme për të bërë çdo gjë në shërbim të pushtuesit! Të parët ia kanë zgjuar shpresat atdheut për liri e bashkim kombëtar.

Të dytët ia kanë vrarë atdheut shpresat e lirisë. T'i heshtësh këto plagë është mëkat i madh, është padrejtësi e madhe, as rob i as Zoti nuk thonë kështu!...

SHKRIME PUBLICISTIKE

—
MEHMET BISLIMI

MEHMET BISLIMI

SHKRIME PUBLICISTIKE

Prishtinë, 2009

MEHMET BISLIMI

SHKRIME PUBLICISTIKE

MEHMET BISLIMI

Shkrime publicistike

Redaktor:

Ahmet Qeriqi

Recensent:

Adnan Asllani

Lektor:

Avdi Gashi

Ballina:

Alban Bislimi

Faqosja:

albstudio.ch

Botues:

SHKSH "Mëmëdheu"

St. Gallen, Zvicër

Copyright © 2009

Autori dhe botuesi

MEHMET BISLIMI

SHKRIME
PUBLICISTIKE

*Falënderoj nga zemra për bashkëpunimin
e shkëlqyeshëm në përgatitjen e këtij libri,
miqtë e mi: Ahmet Qeriqi, Kadri Rexha,
Adnan Asllani dhe Abaz Pllana*

Autori

*Gjatë gjithë përpjekjeve tona për liri e bashkim kombëtar,
Kosova në gjirin e saj ka pasur dy kategori njerëzish:*

*- E para; me karakter e vullnet të çeliktë, e gatshme për të dhënë
gjithçka nga vetja në shërbim të atdheut!*

*- E dyta; me karakter e vullnet të ulët, e gatshme për të bërë
çdo gjë në shërbim të pushtuesit!*

*Të parët ia kanë zgjuar shpresat atdheut për liri e bashkim
kombëtar.*

Të dytët ia kanë vrarë atdheut shpresat e lirisë.

*T'i heshtësh këto plagë është mëkat i madh, është padrejtësi e
madhe, as robi e as Zoti nuk thonë kështu!...*

- Autori

Libri i radhës i hapëruesit të lirisë!

(Fjala e redaktorit)

Vështrim rreth përmbledhjes me komente, shënime dhe analiza, me titull: "Shkrime publicistike"... të autorit Mehmet Bislimi.

I lindur në Prekazin e legjendave të trimërisë, i edukuar në frymën e pastër atdhetare, gjithnjë duke hapëruar me besnikëri nëpër shtigjet e lirisë, Mehmet Bislimi tashmë është emër i njohur në letrat tona, me shkrimet e tij, në të cilat trajton tema të ndryshme, të së kaluarës dhe të së tanishmes.

Mehmeti i takon në radhë të parë brezit hapërues të guximshëm të pranverës së vitit 1981.

Asokohe ishte student i brumosur me bindje atdhedashurie, me idealin dhe zjarrin e lirisë në gji, pa reshtur dhe pa kompromis iu kundërvu pushtuesit gjakatar serbo-jugosllav.

Në mesin e djelmoshave që nuk do të harrohen për veprat e tyre të sakrificës dhe guximit, në pranverën e madhe të vitit 1981, në mesin e atyre që nën plumbat dhe kamxhikun e milicisë jugosllave krijuan "përformancën" e Kosovës Republikë me flamuj në dorë. Mehmeti bie në sy me vrullin e tij djaloshtar, duke u ngjitur si rrufeja në shtyllat ku ndodheshin të afishuar flamujt jugosllavë, i përbalti

flamuajt e pushtuesit dhe në vend të tyre vendosi flamurin tonë kombëtar me shqiponjën kryelartë e sypatrembur, e cila me kthetrat e saj po shqyente pushtuesin e urryer atë pranverë të kuqe! Por jo vetëm kaq, ai së bashku me rininë studentore e më gjerë, po shpërthenin si bulat e njoma në gemit e ri të Kosovës. Ky shpërthim ngriti në këmbë mbarë popullin tonë liridashës, i cili me fuqinë e tij goditëse bëri që të gumëzhijnë rrugët e Kosovës, kjo revoltë e fuqishme popullore atë pranverë lëkundti përfundimisht themelet e ish-Jugosllavisë titiste, e cila u gjunjëzua para forcave liridashëse të popullit shqiptar dhe nuk mundi të ribëhet më kurrë!...

I dënuar me burg të rëndë për organizim dhe pjesëmarrje në demonstratat e mars-prillit të vitit 1981- si edhe qindra mijë bashkëveprimtarë të tjerë, që ishin shkrirë në një trup, në një ideal, në një qëllim të vetëm: Jashtë shtypësit dhe shfrytëzuesit e tokave shqiptare!

Mehmet Bislimi pas burgut nuk u hamend e nuk u zmbraps për asnjë çast, ai së bashku me shokët e tij të idealit, vazhdoi me ngulm rrugët e lavdishme të lirisë së atdheut.

Nga të gjitha trevat shqiptare, të mbetura padrejtësisht nën nomenklaturën e pushtuesit jugosllav, të atij shteti artificial sllav, që kishte lindur si pjellë e imperializmit evropian qysh në Konferencën e Versajës, që ishte bërë burgu më i madh i popullit shqiptar në këtë pjesë të Ballkanit, ata djem, të përbashkuar, edhe pse të ndryrë nën shtatë palë hekura të pushtuesit, nuk u gjunjëzuan, dhe pikërisht aty filluan të përgatitin planet e mëdha, që një ditë do të shpërthejnë si rrufeja mbi gërmadhën Jugosllavi, për ta shembur atë si një piramidë prej letre. Këto fryte të brezit të tyre, pashmangshëm dhanë edhe rezultatin e duhur me kohë dhe në kohë të duhur - grushti i fortë i popullit shembi përfundimisht themelet e Jugosllavisë bitiste, e cila nuk arriti

kurrë më që të ribëhet!

I lindur e i rritur në vendin e trimërive, në Prekazin e Ahmet Delisë, të Tahir e Nebih Mehës, të legjendarit Adem Jashari, Mehmeti në rrugën e tij jetësore për asnjë çast nuk u shkëput nga idealet e lirisë. Ai në shkrimet e tij i mbeti besnik këtij ideali, të cilin në vazhdimësi e zgjeroi dhe e pasuroi me shembullin personal, duke iu dhënë rrugë të mëtejme shkrimeve të shumta për figurat tona eminente të kulturës, po edhe për trimat e kohës e në veçanti për bartësit e luftërave të lirisë, të cilët dhanë aq shumë për atdheun tonë të shtrenjtë (do të bënim gabim të pafalshëm sikur të bënim dallim!). Mehmetin ideali për liri dhe kujtimi i shokëve të rënë sikur e obligojnë të punojë shumë, duke iu rrekur me komente e analiza dukurive negative që po vrasin imazhin e vendit tonë. Analizat dhe komentet e Mehmet Bislimit janë pasqyrë e një qëndrimi realist, duke spikatur me kohë dhe duke kundërshtuar fuqishëm tendencat retrograde në rrugën tonë drejt zhvillimit dhe përparimit...

Në këto rrugë të gjata autorin Bislimi nuk e sfiduan të papriturat, përkundrazi, ai u formësua si intelektual e vizionar i lirisë, atdhedashës dhe besimtar i patundur në fitoren e popullit të tij. Një vend të veçantë në krijimtarinë e tij zë edhe frymëzimi nga tradita e begatshme gojore e popullit tonë, që është përcjellë brez pas brezi nëpër odat tona. Ai shkruan edhe në gjininë e humorit, të cilën e pasqyron nëpërmjet anekdotave, pastaj poezi, monografi, komente, analiza politike etj. Edhe në këtë përmbledhje autori me lexuesin komunikon lirshëm dhe pa paragjykime, godet pamëshirshëm nopranin, gënjeshtren, amullinë dhe të gjithë ata që me veprat e tyre të liga atdheut i kanë shkaktuar dhe po i shkaktajnë plagë.

Autori ka një stil diskret të rrëfimit, ka një formë të

diskursit që godet me forcë të gjitha dukuritë negative. Ai, me qëndrimin e tij, nëpërmjet shkrimeve të tij publicistike, ngre zërin e revoltës dhe dënon fuqishëm vrasjen e liridashësve tanë nga pushtuesi, qoftë drejtpërsëdrejti, qoftë tërthorazi, që nga kohët e hershme e deri tek këputja nga jeta e dy luleve të shkurtit që skuqën rrugët e Prishtinës!

Ahmet Qeriqi, publicist

KAPITULLI I PARË

Goeffry Nice: "Carla Del Ponte fshehu dokumentet!"

Carla del Ponte përsëri në Beograd?!

Sipas gazetës kroate: "Jutarnji list" bëhet e ditur se prokurori i Tribunalit të Hagës në gjykimin kundër kryekriminelit Milosheviq, Goeffrey Nice, pasi që është konstatuar se Serbia vetëm në mënyrë indirekte është përgjegjëse për krimet në Srebrenicë, e ka akuzuar Carla del Ponten se në marrëveshje me Beogradin i ka fshehur dokumentet, të cilat do të dëshmonin lidhjet e Serbisë me gjenocidin. Edhe një fakt më shumë, tani më nuk është fjala vetëm për "paaftësinë" e saj për të detyruar Qeverinë e Serbisë që t'i arrestojë kriminelët e luftës, por edhe animi i saj skandaloz proserb!

Në bienalin e pesëfishtë të mosasgjëbërjes, të mosarritjes dhe të mosrealizimit të asnjë suksesi rreth kapjes së kriminelëve për krime lufte, të të "shumëkërkuarve" Karaxhiq e Mladiq, prokurores në fjalë i zgjatet mandati deri në fund të këtij viti. Edhe një herë i jepet besimi për të ndarë drejtësinë një figure të dështuar në rolin e saj të ngarkuar kot e kot, për kapjen dhe vënien para drejtësisë ndërkombëtare të këtyre dy kryekriminelëve! Kjo zgjatje,

me gjithë plogështinë e saj zvarritëse që e përcolli gjatë një mandati të tërë, si duket ka të vetmin qëllim që zonja Carla të mos bëjë asgjë, pra të vazhdojë si deri më tani: "Ngreh e mos këput!", të vazhdojë rrugën e dështimit, ku fshihet qëllimi i mosrealizimit të arrestimit të kriminelëve të luftës!

Ndryshe, deri më sot as nga bashkësia ndërkombëtare, por as nga vetë kryeprokurorja nuk kemi dëgjuar ndonjë kërkesë a propozim që Qeverisë së Serbisë t'i vihen sanksione diplomatike, ekonomike, kulturore përderisa nuk i dorëzon të shumëkërkuarit në Tribunalin e Hagës. Madje nuk kemi as qëndrim akuzues kundër shtetit të Serbisë për mosdorëzimin e tyre e nga ana tjetër vetë prokurorja Carla pati akuzuar disa herë UNMIK-un në Kosovë, gjoja për mosbashkëpunim me Tribunalin e Hagës në një kohë kur i kishte në dorë edhe Limajn me shokë, po edhe Haradinajn më vonë, madje të vetëdorëzuar vullnetarisht para drejtësisë ndërkombëtare! Kryeprokurorja Ponte, në mënyrë të veçantë, nuk ngurroi të përdorë gjuhën përbuzëse, fyese dhe denigruese, drejtuar ish-Komandantit të Zonës së Dukagjinit dhe ish të akuzuarit para këtij Tribunali- zotit Haradinaj!

Ishte deklarata gënjeshtare, apo Carla e vetëgënjyer, kur në muajin qershor të këtij viti, e entuziazmuar nga pritja e "ngrohtë", që iu bë në Beograd, në raportin e saj të rregullt që ia paraqiti Këshillit të Sigurimit në Nju-Jork, tha se qëndrimin e Qeverisë së Serbisë e sheh me simpati për shkakun e gatishmërisë së kësaj të fundit për të bashkëpunuar me Gjykatën e Hagës! Madje ajo shkoi edhe më larg, sa shtoi pa hezitim preferencat e saj të pagrimosura: "Do të ishte mirë që vendimmarrja për statusin e Kosovës të shtyhet për më tej!"...

Gjithnjë me arsyetimin e saj të paqëndrueshëm se kjo do të ndikonte negativisht në bashkëpunimin e Qeverisë

së Serbisë me Tribunalin e Hagës! Nuk e kemi të qartë se tani (pas shtyrjes së Statusit të Kosovës), zonja Carla si do ta fshehë simpatinë e saj për Qeverinë e Serbisë, e cila as që ka çarë fare kokën për simpatinë e saj absurde! Kështu duke mos e marrë as më të voglin mundim që t'i arrestojë të shumëkërkuarit, madje kohët e fundit duke i aktualizuar kërcënimet kundër Kosovës, madje fare hapur, me një luftë të re! Kjo u dëgjua nga vetë goja e krerëve të shtetit të Serbisë, siç janë: presidenti Tadiq dhe kryeministri Koshunica, në thirrjet e tyre publike për luftë dhe krime të reja mu në zemër të Evropës!?!...

Kjo figurë, tashmë e konsumuar pranë kësaj Gjykate, të cilës në vazhdimësi i ka munguar vizioni dhe dëshira për realizimin e qëllimit final të kapjes së kryekriminelëve të luftës, siç janë Mladiqi e Karaxhiqi me kompani. Në ecjet e saja të lodhura, që nuk përballuan dot ritmin e zhvillimit të ngjarjeve në kohë, sikur u bë e gjallë që të dalë edhe me ndonjë prononcim shterpë dhe provokues apo edhe me ndonjë simpati të re për Serbinë, pasi që të ketë arritur edhe një herë në Beogradin zyrtar. Kufizimi i saj vetëm brenda kornizës së prononcimeve, dëshmon edhe një herë dështimin e argumentuar të mungesës së guximit për të vënë ligjin në funksion të plotë për ndarjen e drejtësisë nga ndikimet dhe animet e saja politike!

Stili "heq e mos këput", ka rezultuar me devijim nga rruga e qëllimit parësor për t'i dhënë kuptim fuqiplotë nocionit drejtësi, në mos kishte vetë devijimin si qëllim parësor, në mënyrë që nocioni drejtësi të zbehet deri në përçmim?! Askujt nuk i lejohet që të shtrembërojë konceptin në rolin e politikës mbi gjyqësinë dhe drejtësinë, por as të kundërtën, qoftë ajo edhe vetë zonja Carla del Ponte! Parimet e drejtësisë janë universale, unike, të pacenueshme, të plotfuqishme dhe

të barasvlershme.

Njëanësia, keqinterpretimi dhe devijimi i tyre, bënë që besimi në ndarjen e drejtësisë (aq më keq të drejtësisë ndërkombëtare), të zbehet e të luhatet keq.

Në fakt, gjatë këtyre tetë vjetëve të sundimit të këtij ligji në Kosovë, ka pasur jo pak luhatje dhe mbresa keqlënëse. Një trend i tillë në rritje fatkeqësisht po vazhdon edhe sot e gjithë ditën, që nuk do të duhej të ngjante kështu ngase atje ku shtrembërohet ligji i ndarjes së drejtësisë, zhgënjimi vret keq. Kjo nuk do duhej të ndodhte. Flamuri i drejtësisë ndërkombëtare sikur ka filluar të skuqet në raport me ndëshkimin e veprave kriminale që aparati ushtarak serb i ka bërë në Kosovë, në Bosnjë, në Slloveni dhe në Kroaci. Për habinë tonë dhe të të gjithë opinionit përparimtar ndërkombëtar, shteti serb këto ambicie të sëmura sikur i ka aktualizuar prapë, madje pa i fshehur fare!...

22 shtator 2007

Zonja Carla, merruni me punë të drejtësisë!

Kryeprokurorja e Gjykatës së Kombeve të Bashkuara në Hagë mbi krimet e luftës në ish- Jugosllavi, zonja Carla Del Ponte, në një raport të rregullt të saj para Këshillit të Sigurimit në Nju-Jork kërkoi shtyrjen e marrjes së vendimit mbi statusin e Kosovës në Kombet e Bashkuara! Ajo tha:

" Do të ishte më mirë nëse vendimi për Kosovën nuk do të merrej tani, pasi kjo do të mund të ndikonte në bashkëpunimin e Serbisë me Tribunalin e Hagës. Vendimi duhet të shtyhet derisa Gjykatës së Hagës t'i dorëzohen Karaxhiqi, Mladiqi dhe të tjerët. Nuk po rekomandoj asgjë, vetëm po them se do të ishte më e dobishme për Gjykatën nëse ky vendim do të shtyhet "- tha kryeprokurorja Del Ponte!

Ditë më parë, me rastin e vizitës së saj me autoritetet e Qeverisë së Serbisë, zonja Carla tha se e sheh me simpati gatishmërinë e kësaj Qeverie për bashkëpunim me Gjykatën e Hagës e cila madje edhe kërkoi që të rifillohen bisedimet për stabilizim-asocimin e Serbisë në BE, kështu duke mos fshehur gatishmërinë e saj që qeverisë serbe t'i bëjë të gjitha koncesionet e mundshme politike!...

Vërtetë zonja në fjalë sado që është munduar që simpatinë e saj ta fshehë nën velin e bardhë të rolit të arbitrit për

ndarjen e "drejtësisë" ndërkombëtare, së fundi sikur e qorri këtë vel duke e thënë hapur: "Të bëjmë pazar, ta këmbëjmë çështjen e statusit të Kosovës me arrestimin e Mladiqit dhe të Karaxhiqit!" ... Këto dy çështje, që nuk kanë pothuajse asgjë të përbashkët mes vete, mbajten për më se një dekadë peng edhe vetë Gjykatën e Hagës. Për shkakun se nuk paska pasur vullnet Serbia t'i dorëzojë kriminelët e luftës e së fundi, vetë zonja Ponte kërkon që të bëhet një padrejtësi kaq e madhe kundër popullit shqiptar të Kosovës, duke e mbajtur peng statusin e saj! Ajo "shpërbleu" mirë institucionet e Kosovës, më në fund për bashkëpunimin e tyre me këtë Gjykatë, ndërkaq luftëtarët e lirisë, pra mbrojtësit e popullatës së Kosovës, i ulën padrejtësisht në bankën e të akuzuarve!

Pse ne duhet të presim mbi dhjetë vjet fundin e lojës serbe me kriminelët e vërtetë që i përkasin vetëm asaj?! A jemi ne përgjegjës, apo fajtorë që Serbia nuk dorëzon kriminelët e luftës? Përse ne të bartim ndëshkimin që i takon shtetit të Serbisë?

Dorëzimi i kriminelëve të luftës do të duhej të ishte obligim i Qeverisë së Serbisë para BE-së, OKB-së dhe të gjithë organizmave të tjerë relevantë ndërkombëtarë, për këtë Serbia është zotuar që nga viti 1992 dhe nuk e ka bërë deri me sot?! Të kuptohemi një herë e përgjithmonë se zgjidhja e çështjes së statusit të Kosovës nuk ka të bëjë aspak me arrestimin e Karaxhiqit dhe Mladiqit. Kjo është më se absurde dhe shkakton një neveri të jashtëzakonshme te populli ynë, por edhe te popujt e tjerë, të cilët kanë pësuar po njëjtë nga regjimi totalitar e agresor serb.

Karaxhiqi e Mladiqi akuzohen për krime lufte në Bosnjë. Rrjedhimisht çështja e Bosnjës është e zgjidhur nëse ju e llogarisni si të tillë, zonja Carla, prandaj arrestimi i tyre nuk ka të bëjë fare me kushtëzime e shantazhe ndaj çështjes së statusit të Kosovës, nuk e kam fare idenë se prej nga ju

nxirrni një përfundim të tillë, dhe mbi cilën të drejtë ligjore?!

Hesapet e kujt duhet t'i lajë Kosova në këtë mes, zonja Carla? Në adresën e Kosovës dëshironi ta nisni pagesën e haraçit, gjë që më së paku i takon asaj, sepse ajo ishte njëra ndër viktimat e po të njëjtit gjenocid të politikës shfarosëse që u zbatua në Bosnjë e më gjërë nga ana e pushtetit fashist serb!

Çfarë ka të lidhur nyja e kërthizës së Kosovës me krimet e serbëve që ata i kanë ushtruar në Bosnjë, zonja Carla, përveç gjenocidit të të njëjtit lloj dhe prej të të njëjtëve udhëheqës që radhiteshin pas Milosheviqit?! Edhe po të ishte një lidhshmëri e plotë mes këtyre dy gjenocideve që zbatuan serbët në Bosnjë e Kosovë, kush ju pengoi ju që t'i arrestonit ata që mbi 12 vjet, zonja Carla?! A mos dëshironi që me këtë të thoni se Kosova duhet të presë edhe për 12 vjet të tjera rresht, përderisa të mos përmbushen të gjitha ambiciet e Serbisë, apo përderisa Karaxhiqi e Mladiqi të pësojnë ndonjë sulm kardiak e më pastaj ata të varrosen si heronj të serbëve në shenjë falënderimi për krimet e tyre që bënë mbi popujt e tjerë të Ballkanit?!

Është interesant fakti se edhe gjatë prezantimit të lëndës së saj kundër Ramush Haradinajt, kryeprokurorja Del Ponte nuk mundi ta fshehë mllefin e vet, madje duke e fyer të akuzuarin me terma që nuk i shkojnë përshtati një kryeprokuroreje me reputacion ndërkombëtar- siç pretendonte të paraqitej ajo! Të paktën fyerje të tilla gjatë paraqitjes së saj në seanca nuk kemi pasur rastin t'i dëgjojmë që t'i ketë bërë as kundër kryekriminelit Slobadan Milosheviqit! Mendoj se zonja Carla është kundërthënëse me qëndrimin e saj zyrtar dhe shpirtëror dhe kjo më forcon edhe më shumë dyshimin tim për një ndarje të mirëfilltë të drejtësisë. Bie fjala, në një intervistë të mëhershme, zonja Del Ponte pati thënë:

"Isha e mahnitur me qëndrimin dhe aftësinë mbrojtëse të zotit Milosheviq, për mënyrën dhe stilin se si ai u bënte shantazh viktimave dhe i vinte ato e dëshmitarët me kurriz për muri !" ... Interessant, një kryeprokurore na qenka mahnitur për aftësitë e një kriminelit, që me makinerinë e tij vrasëse vrau e masakroi popullin slloven, kroat, boshnjak e shqiptar... i cili (mu në sallën e gjyqit, pra, pikërisht atje ku po ndahej drejtësia), po luante e tallej me viktimat e luftës e si për ironi të fatit; më këtë tallje e lojë të kriminelit Milosheviq, prokurorja ndërkombëtare e ndarjes së drejtësisë; zonja Carla, na qenka mahnitur e fascinuar!!!

Krejt shokues është fakti se si nuk paska ndier asnjë fije irritimi kryeprokurorja Ponte ndaj sjelljeve të tilla kaq të ulëta e përcmuese të një kryekriminelit që kishte duart e lyera me gjak!? Kush mund të më sqarojë se si shpjegohet ndryshe ndjenja e simpatisë për kriminelin që përballlet me drejtësinë, kur një kryeprokurore thotë hapur së ishte mahnitur me lojën e Milosheviqit tek po bënte me dëshmitarët viktimat, si macja me miun!?...

Zonja Carla merruni me punë të drejtësisë se për çështjen e zgjidhjes së statusit të Kosovës populli ynë liridashës ka zot bijtë e vet që ishin të radhitur në radhët e Ushtrisë Çlirimtare të Kosovës, të cilët me dinjitet po presin fundin e kësaj loje të rëndë e të stërzgatur në arenën ndërkombëtare. Gaboheni rëndë ju, por edhe të tjerët që mund të mendojnë se kjo lojë është krejt e pafund! Kosova po ashtu ka miq dhe aleatë, të cilët sinqerisht e kanë përkrahur e po përkrahin të drejtën e popullit të Kosovës për të qenë i lirë dhe sovran në tokat e veta. Ne urojmë që çështja e Kosovës të mos mbetet në duart e prokurorëve, të cilët jo pak herë e kanë dëmtuar e sakatuar rëndë imazhin e drejtësisë.

Qershor, 2007

Ana groteske e një fushate

Aftësia e komunikimit me masat është art, por arti nuk do të duhej domosdoshmërisht që të paraqesë pjesën më groteske të një ligjërimi joprofesional e madje të rënë në grackat e gënjeshtreve të pa mbulesë, në mënyrë krejt naive, të cilave më nuk iu beson as i ati e as i biri!

Fushata elektorale është futur në "zonat e nxehta" të gatimit të kulaçit pa kripë, të cilin me gjasë edhe kësaj radhe do ta "hajë" elektorati, gjithnjë duke u bazuar në atë çka mediat deri më tash na e servojnë. Në fakt deri në fund të fushatës kanë mbetur edhe ca ditë... Deri më sot u spekulua shumë dhe nuk e di se çka ka mbetur për t'u spekuluar edhe më?! Këto figura të njëtrajtshme, në portretin e të cilave po servohen shikime të përhumura mes premtimeve boshe e gati fjalë të përçarta me kilometra larg realitetit të kapshëm, të krijojnë përshtypjen e një mëdyshjeje për ta mbytur zhgënjimin e tyre me një paraqitje të preferencave të momentit. Liderët... Këta të cilët nuk janë në gjendje që të konkretizojnë qoftë edhe një ide të vetme, për të bërë fare dhimbshëm historinë e plagosur të një palë zgjedhjeve joshëse, duke gënjyer me dashje dhe fare hapur veten dhe elektoratin mbi atë që nuk u realizua tash e tetë vjet me radhë, me pretendimin se do ta realizojnë për këto tetë ditë e mbetura të kësaj fund-fushate e cila po e

"lulëzon Kosovën si një nuse!". Thënies së saktë të popullit: "Po të bënte gjithkush shtëpi, Kola im do bënte tri! ", sikur nuk i ka ikur vakti, fatkeqësisht!...

Kjo histori e plagosur që në vete ngërthen një revoltë të dëshpëruar mbi dëshmitë e sfidave të një shoqërie të çorientuar deri në fund, ndryshe nga përfytyrimi i një gjendjeje të krijuar enkas për këto vite të tmerrshme të "suksesit mbi qeverisjen e territ" në Kosovë, vështirë së mund të rikuperohet kujtesa që pruri vitet e kohëve të vrara, por edhe të humbura të një kostoje politike e cila po mbillte format e një elite hajdutësh, të cilët operuan rehat, rehat mbi kurrizin e kërrusur të nënëlokes Kosovë! E gjithë kjo sikur nuk mjaftoi, prandaj farsa elite pretendon edhe një herë po të njëjtën ripërtëritje skenash banale! Ky mister i kësaj bote të ligë, i cili zbraz mbi Kosovën e kërrusur "burrat e demokracisë", qytetarit hallexhi të Kosovës vetëm sa ia ka rënduar barrët e jetës. Në fakt populli ynë, këtë kopje "burrështetasish" nga më të çuditshmit, nuk e kishte imagjinuar kurrë më parë, por ja që e gjeti belaja me ta dhe si punë e atij hajdutit që thotë: "E kam zënë hajdutin, or babë!". Po lëshojë or bir, lëshojë - ia ktheu i ati. "Unë po e lëshoj, por nuk po më lëshon ky mua, or babë!"...

Kur problemet e pazgjidhura me kohë nuk shtrohen drejt, më pastaj ato nuk kanë se si të zgjidhen drejt e paanshëm, për faktin se në Kosovë ka munguar krejt fatalisht forca e ligjit, prandaj të ligjtë përqaftuan të pabërat pa frikë nga goditja e dorës së drejtësisë.

Premtimet e çastit të subjekteve politike para elektoratit, sikur nuk janë serioze, për më shumë, ato janë edhe qesharake. Shikuar realisht, atje ku vepron ligji i mirëfilltë i demokracisë ato do të duhej të ishin edhe të dënueshme!?

Si ka mundësi që të merret vendim, që dy javë para

zgjedhjeve të rritën pensionet gati dyfish?! Një gjë të tillë, që koalicioni qeverisës LDK- AAK, nuk ka pasur guximin, apo nuk ka dashur ta bëjë për një mandat të tërë, sikur e paskan ruajtur enkas që ta bëjnë tani dy javë para zgjedhjeve!?... Ky premtime i "realizuar" me pesë vite me vonesë(!), bëhet tani si mjet fushate në duart e koalicionit në rënie, duke lënë mbrapa një situatë të paparashikuar për Qeverinë e ardhshme, të cilës koalicioni Qeverisës në theqafje po mundohet që mjeshhtërisht t'ia hedhë të gjitha plehrat e veta në koshin e pasuesit të saj, për të dalë e larë më pastaj- Posi!

Shakatë e radhës!?

Duke e përcjellë fushatën zgjedhore qytetari i rëndomtë do të ndeshet pashmangshëm në shakatë e radhës, të cilat nuk kanë të sosur: LDK-ja premton furnizim me rrymë, për 24 orë pandërprerë, mirëqenie qytetare, punësim, rritje pensionesh, ndërtim shkollash, rregullim të infrastrukturës etj. Ndërkaq pretenduesi i postit të parë për qytetin e Prishtinës, z. Mustafa, krejt i lodhur e tinëzar me një ton tejet të mekur premton se Prishtinën do ta bëjë nuse! Kjo mumie e heshtur është shumë e rrezikshme, ish-tandemi Mustafa - Bukoshi, që i patën terur e përdredhur xhepat e mërgatës dikur, madje në emër të një "Qeverie" të ekzilit, për të cilën sot e mot nuk i dhanë askujt as më të voglën llogari! Këta ish "ministra" pa llogaridhënie, pa adresë e me "Qeveri ekzili", tani kërkojnë rikthimin e ndershëm në arenat e interesit politik!... Më tej, LDD, e cila deri dje kishte ngrënë në një çanak me koalicionin Qeverisës, por që kryetari i saj, zoti Daci, sikur kishte zgjatur qafën ca përtej, duke ngrënë edhe atje lart te Vila Gërmia, madje për habinë tonë; zotit Daci nuk i mbeti në fyt as gjithë ajo makinë e

blinduar!?,..., prandaj në këtë fushatë (pas shkurorëzimit të tij me partinë nënë!), - bie fjala (mes tjerash) në Malishevë ai tha: "Votoni për ne, ngase ne do t'jua zhdukim rriqrat!...". Nuk i dihet, mbase edhe pleshtat!...

Subjekti tjetër "Ora"; në Siçevë ia këputi një batute të re të radhës, se do t'i hapin dyzet mijë vende të reja pune, mashalla! Nga ana tjetër z.Pacolli premtoi se Kosovën do ta ndërtojë si Taxhikistanin, po me tamam si Taxhin do ta bëjnë Kosovën Pacolli! Ndërkaq Haraçija i LDK-së, pasi që e "bankroti" Ministrinë e Kulturës e ia luajti t'ëmë, tha se Gjakovës do t'ia kthejë namin që na i paska ikur dikur (mbase, përderisa Haraçija ishte për këto vite në Prishtinë!). AAK; tha se do ta bëjmë edhe një termocentral të ri, sigurisht se kanë "harruar" që ta bëjnë për këtë mandat sa ishin, mund të jetë që nuk kanë pasur edhe kohë të mjaftueshme që të merren me këto gjëra kaq të vogla - siç është termocentrali i ri i Kosovës!, prandaj kërkojnë edhe një mandat tjetër, në mënyrë që ta rregullojnë edhe këtë çështje të pazgjidhur të energjisë elektrike në Kosovë, Posi!... PDK; premtoi para elektoratit se do të shtrojë autostrada anë e kënd Kosovës etj!...

Për mendimin tim, të gjitha partitë politike opozitare, kanë të drejtë morale që të premtojnë deri në njëfarë mase, pra brenda konturave të një realiteti të kapshëm, ngase nuk kanë dëshmuar deri me sot që janë shpërdorues të besimit të popullit, madje kanë ngritur zërin (në kaçikun e tyre), kundër këtij koalicioni të papërgjegjshëm.

Ndërkaq partitë që ishin në pushtet, krejt paturpshëm kanë vlarë me dorën e vet moralin e tyre për një mandat të tërë, duke mos realizuar pothuaj asgjë, veç interesave të veta. Pa dyshim këtu hyn edhe subjekti i LDD-së, që deri dje ishte në majat më të larta të pushtetit! Prandaj, thënia e

popullit se "gjeli i detit nuk mbahet ditën e Bajramit" ose thënia tjetër se "nuk ngrohet hamami me pordhë!" - sikur na kujton më shumë se kaq.

Dikur moti kishte qenë një shtëpi në zë, me meshkuj të shumtë, me ekonomi të mirë, e njohur në ato anë. Ndërkohë ata ishin ndarë e shpartalluar, duke rënë shumë nga ekonomia, madje duke humbur edhe shpresat për një përparim të shpejtë. Shkuan tek një i gjithëdijshëm, që parashikonte fatin, dhe e pyetën:

- Zotëri i gjithëdijshëm, kemi qenë shtëpi e madhe, me ekonomi e pasuri, si kush në këto anë, tani kemi rënë shumë keq, na thuaj sa do të zgjasë kjo gjendje jona, lum zotëria?

- Ju duhen tre vjet - ua ktheu ai!

- E pas tre vjetësh çka do të bëhet me ne?- ia priten ata me padurim.

- Do të mësoheni me fukarallëkun!- ua ktheu zotëria...

Populli nuk do të lejojë më që të mësohet me fukarallëkun, me terrin, me papunësinë, me varfërinë e skajshme, me korrupsionin, me hajdutërinë, me përdhosjen morale dhe të dinjitetit të qytetarit, me fodullëkun burokratik, me baltën e zezë në rrugët e Kosovës, me etjen dhe urinë, me përçmimin e shëndetësisë, me anashkalimin e arsimit dhe ligjit... Jo, më këto gjëra nuk ka për t'u pajtuar e për t'u mësuar kurrë më populli ynë. Unë besoj shumë në këtë. Populli do të duhej t'u besojë fakteve. Faktet flasin se gjërat që nuk janë realizuar për katër vjet e më shumë, nuk kanë se si të realizohen për katër ditë të fushatës, prandaj mund të gënjehen vetëm ata që dëshirojnë të gënjehen. Ndryshe faktet janë ulur këmbëkryq në Kosovë - fatkeqësisht pasqyrojnë një gjendje të mjerueshme dhe shumë të hidhura për qytetarët e saj. Prandaj më 17 nëntor elektorati e ka fatin në dorën e vet,

para së gjithash, me votën e vet ai do të duhej të vrasë terrin përgjithmonë, ndryshe do t'ia zgjasë jetën errësirës, kjo mbetet për t'u parë - kanë mbetur edhe pak ditë, unë padiskutueshëm besoj në mençurinë e popullit tim.

5. Nëntor 2007

Partitë politike dhe pragu i adoleshencës

Është më se e vërtetë së Kosova, krahas shumë goditjeve që ka përjetuar gjatë kohës së pluralizmit politik, pa dyshim ka vuajtur, madje jo pak edhe nga numri i madh dhe pa kriter i shumë partive politike, që ende operojnë në Kosovë, pa dyshim edhe gjithandej territoreve shqiptare! Shumë nga këto subjekte ende nuk kanë arritur që të shfaqin performancat e tyre politike në nivelin e kërkuar, mos të flasim më për standardet evropiane. Duke u nisur nga kjo bazë, mendoj së ato do të duhej të rikuperohen, kështu duke e paguar tagrin e lartë për të qenë "lider" i një partie me një grusht elektorat, madje duke e matur peshën e vet që mbi dhjetë vjet në Kosovë. Mendoj së liderët e tillë do të duhej të kuptojnë një herë e mirë se: "Peshorja nuk heq gjithmonë njësoj!".

Subjektet që për gjithë këto vite nuk e kanë kaluar pragun e adoleshencës politike nuk do të duhej që edhe më tej ta neveritnin elektoratin e pafajshëm, madje as t'i dhunojnë foltoret e institucioneve tona, të cilat veç kanë filluar ta humbin arsyen e ekzistencës, mbi bazën e dikurshme, për çka edhe janë përcaktuar para elektoratit!

Këtij operimi politik domosdoshëm duhet t'i vijë fundi. Ringjallja e fenomenit që "çdo njeri të formojë nga një

parti!", sikur çorientoi edhe sistemin pluralist në Kosovë. Ky tundim i liderëve që u shtri këta 10-15 vjetët e fundit, në një shkallë të caktuar ka irrituar elektoratin, i cili në fakt ishte i joshur pas karizmit inekzistent të liderëve të caktuar?! Ka kohë që këto subjekte në Kosovë demonstrojnë hiç më shumë se paaftësinë e tyre në përpëlitje për të qenë subjekte të mirëfillta politike me përmasa të nevojshme, të cilat në fakt nuk i kanë poseduar kurrë. Në zgjedhjet e radhës ekziston droja se shumë nga subjektet politike do t'i thyejnë hundët në prapun zgjedhor, përtej të cilit nuk do të mund të kalojnë. Për ironi të fatit, mbase prapë të pamerituarit do të kalojnë!, por që vota e elektoratit do të jetë, ajo, përgjegjësja, që do t'i hedhë të tillët përtej pragut të limituar, në qoftë se këto subjekte më pastaj vërtet do të jenë të vetëdijshme për peshën e përgjegjësisë që ka marrë para popullit tonë dhe për zotimin e dhënë, ndryshe!...

Ka ardhur koha që gjërat t'i shikojnë me syrin e arsyes dhe jo me atë të lakmisë për pushtetin e ëndrrave të arkitektuara në pallatet e tyre imagjinuese. Krahas përvojës mbi sistemin pluralist partitë politike të formuara në Kosovë faktikisht kanë prodhuar edhe efekte të tjera të dëmshme, si: ndasi të thella mbi baza politike, ngatërresa të paarsyeshme, keqinterpretim dhe komprometime të sistemit pluralist, mosrespektim të ligjit dhe të qytetarit e deri të korrupsioni e hajnia e hapur dhe e fshehur që nga majat më të larta të pushtetit, të cilat janë bartur kryesisht nëpërmjet linjave të subjekteve të caktuara politike! Prandaj është e domosdoshme, dhe shumë e arsyeshme, që partitë politike në Kosovë të kenë edhe prapun zgjedhor, në mënyrë që t'iu ofrohet rasti për të treguar peshën dhe aftësinë politike e intelektuale, por edhe sinqeritetin e vet para qytetarit, nëse janë të zonjat që këtë prag ta kalojnë, varësisht nga kuota

e tij e caktuar paraprakisht, në të kundërtën do të duhej që medoemos të formojnë koalicione të qëndrueshme. Ky prag zgjedhor paraqet nivelin minimal të mbështetjes që partisë i nevojitet për t'u përfaqësuar para shoqërisë sonë. Kjo metodë përdoret në sistemet zgjedhore me përfaqësim proporcional dhe janë treguar të efektshme në sistemet pluraliste. Ky prag lejon eliminimin ose heqjen nga rendi i ditës të subjekteve të vogla politike, të cilat faktikisht në Kosovë përfaqësojnë një grusht elektorat farefisnor të liderit të tyre, madje në të shumtën e rasteve, as këtë jo!... Me këtë limitim partive të vogla u ofrohet rasti i favorshëm, që mbi baza të vullnetit të mirë të ecin krahas realitetit të ri dhe të formojnë koalicione të qëndrueshme dhe të arsyeshme, të cilat rrjedhimisht do të ndikojnë në stabilitetin e qeverisjes së ardhshme e krejt në fund edhe në interes të vetë subjektit. Ky prag do duhej të zbatohet në të dy nivelet; në zgjedhjet parlamentare, por edhe në ato lokale, në mënyrë që me kohë gjërat të rrjedhin logjikshëm në shtratin e vet.

Pragu zgjedhor më parë detyrimisht do të forcojë skenën politike, më pastaj partitë do të profilizohen në spektrin e tyre politik, duke u profilizuar në të djathta ose në të majta, të qendrës ose konservative, me orientim social ose nacional etj. Në fakt partitë politike në Kosovë ende nuk janë deklaruar rreth spektrit dhe profilin e tyre politik. Do të ishte dobiprurës orientimi i tyre në profilizim, si: parti demokristiane, liberale, demokratike, socialdemokratike, konservative, nacionale, popullore etj.

Është më se e vërtetë se shumica e këtyre subjekteve në programet e tyre politike nuk kanë të përcaktuar, apo thënë më shkoqur, nuk e kanë fare të qartë profilin e tyre politik, spektrin e tyre dhe as orientimin e tyre?! Shumica prej tyre kanë programe që nuk anojnë askund, që nuk pretendojnë

askund, që nuk thonë asgjë konkrete, që nuk kanë as spektër, as profil politik, që nuk përcaktojnë qartë së çfarë rendi shoqëror pretendojnë të ndërtojnë. Me keqardhje, por elektorati nuk joshet më me emra të "mëdhenj", as me eufori të çastit, as me kotësinë formale të dikurshme, madje as me të arriturat e luftës dhe formalitete të tjera, të cilat tanimë sa nuk i takojnë të kaluarës. Elektorati ynë mendoj së tashmë është pjekur, së paku nga përvoja e deritashme do duhej të këtë mësuar diçka, në mos më shumë së ABC-në politike për të zgjedhur dhe për të qenë i zgjedhur, të paktën mos ta nënçmojë e të mos e përbuzë të drejtën e tij legjitime dhe të patjetërsueshme, siç është e drejta e votës. Në rendin e shoqërisë demokratike; vota është institucion!, ndryshe s'ka përse të dalë në zgjedhje! Këtë radhë elektorati do të duhej të votonte për atë parti politike, e cila arrin ta mobilizojë elektoratin që të votojë vetëm mbi bazën e programeve partiake, politike, ekonomike, diplomatike dhe kombëtare. Mendoj se ka ardhur koha që subjektet e caktuara, të cilat nuk e kalojnë dot pragun e adoleshencës politike, kësaj radhe të përshëndeten përfundimisht me elektoratin.

Gusht, 2007

Shtatëmbëdhjetë vjet me barsoleta për Pavarësinë

Një nënë kishte pasur tre djem. Sapo zgjoheshin në mëngjes, djali i madh i thotë: "Sot do të bjerë shi", i dyti: "Sot do të jetë mot me diell", ndërsa i treti: "Sot do të mbajë vrenjtur!"...

Pa dyshim se njeri nga këta çunat e hallës ia qëllonte të dhënave "sinoptike", prandaj halla krekoj poshtë e lart duke thënë se më të mençur se djemtë e saj nuk kishte në ato rrethel!

Kjo barsoletë, sa e vjetër aq edhe shterpë, fatkeqësisht edhe pas 17 vjetësh që e kemi dëgjuar ende është aktuale!? Fatkeqësia e këtyre barsoletave që për 17 vjet u krijuan plot të tilla, dikë e bënë të qeshte e dikë të qante për fatin e tyre të pazgjidhur. Barsoletë shumë e hidhur si kjo ishte ajo e "pavarësisë formale të Kosovës" që ishte një mjegull e dendur për shqiptarët. Bijtë e "hallës" të shkapërderdhur e me qëndrime të paharmonizuara, madje edhe qesharake, dhanë dhe vazhdojnë të japin më shumë prognoza sesa përsëkrime të realitetit. Nga Grupi i Unitetit ka disa ditë që përsëritët refreni i një rutine, tashmë aq të pakripë se zgjidhja e statusit të Kosovës është vetëm çështje muajsh!... Nga ana tjetër, kryeministri i Kosovës, zoti Çeku, shkoi edhe më larg duke thënë se çështja e statusit të Kosovës është çështje

javësh!...Ndërkaq kryetari Sejdiu para pak ditësh, shkurt, qartë e shqip tha: "Unë nuk e di se kur, por se Kosova do ta fitojë pavarësinë e saj një ditë, sigurisht se po"!!!

Nuk duhet ndonjë filozofi e veçantë për të parë mjerimin e elitës sonë politike që po udhëheq institucionet e vendit e që në fakt nuk është e ndërgjegjshme për përgjegjësinë që ka marrë mbi supet e saj. Elita jonë vuan nga mungesa e sensit diplomatik, nga mungesa e pragmatizmit politik e çka jo!? Ndryshe, deklaratat e tilla naive e të pamenduara mirë, madje shumë larg realitetit politik, në Kosovë mund të dëgjosh vetëm nga falltaret e shumta që sot veprojnë te ne.

Në fakt këtu qëllimi është më thellë së ç'duket në sipërfaqe. Me të tilla barsoleta Kosova dhe populli i saj po mashtrohet, duke krijuar iluzione të rrejshme brenda konceptit të një shoqërie, që për ironi të fatit nuk i vë në pah dilemat para sprovave kontestuese në kohë e hapësirë! Njerëzit e pushtetit, bijtë e "hallës", për çdo mbrëmje nëpërmjet mjeteve të informimit i drejtohen popullit tamam si personazhet e barsoletës që e thamë në fillim. Pavarësia është vetëm çështje kohe, thonë ata, por konotacioni kohë nuk ka asnjë limit në logjikën e tyre. Koha tek ata nuk matet as me orë, as me ditë, as me muaj e as me vjet...

Qysh në vitin e kaluar të gjithë njerëzit e politikës, pa përjashtim, u binden krejt në mënyrë naive se pakoja e Ahtisarit do të sjellë zgjidhjen e statusit dhe pavarësinë e Kosovës e bashkë me të edhe zgjidhjen e shumë problemeve të tjera të pazgjidhura. Madje u tha se do të bëhet brenda tetorit. Iku edhe tetori dhe erdhën njëri pas tjetrit: nëntori, dhjetori, janari, shkurti... Jemi në fund të majit dhe dje ishte në shtyp se çështja e Kosovës do të zgjidhet nga fundi i qershorit por kishte edhe zëra të analistëve të ndryshëm se kjo çështje madje mund të shtyhej edhe më shumë se për dy-tre

vjet!... Kështu të gënjyer u rrokullisën 17 vjet, që nga shpallja e "pavarësisë" dhe e "kushtetutës" së Kaçanikut të cilat mbeten jo më shumë se një barsoletë. 17 vjet të pavarësisë dhe në të njëjtën kohë 17 vjet duke e pritur pavarësinë, po kaq vjet duke negociuar për pavarësi!

Nga ana tjetër Tadiqi, kryetari serb, për të përditshmen gjermane: "Frankfurter allgemeine Zeitung" tha: "Kosova është një katror i vërtetë dominoje, kështu që pavarësia e saj do të mund të nxiste shumë konflikte në rajonin e Detit të Zi!"...

Fatkeqësisht, nga elita jonë politike, nuk i ra askush "domino" Tadiqit e t'i thoshte se të gjitha shtetet e lira që njihen deri me sot në botë, historikisht nuk kanë sjellë konflikte. Shtetet e lira botës i kanë sjellë paqe, civilizim dhe zhvillim. E pakontestueshme në asnjë formë qëndron teza filozofike se që nga antika e deri më sot konflikte e luftëra kanë sjellë vetëm shtetet gllabëruese e grabitqare. Prandaj deklaratat e liderëve serbë se Kosova e lirë sjell konflikte, janë sa qesharake po aq edhe absurde, janë krejtësisht jashtë kontestit historik e filozofik. Thjesht kjo është më shumë se gjuhë force, që pushtetarët serbë edhe në të kaluarën po nën këtë pretekst i kanë dhënë vetes të drejtë për veprime të njëanshme para botës!

Faktet historike vërtetojnë të kundërtën: përderisa Kosova të jetë e robëruar, vatra e konfliktit do të jetë e ndezur përherë, madje jo vetëm në rajonin e Detit të Zi, por edhe të detit Adriatik, madje edhe në Paqësor e Atlantik!... Këtë duhet ta dijë Serbia dhe e mbarë bota se Kosova nuk do të pajtohet kurrë më me robërinë. Kosova kurrë nuk është pajtuar me robërinë edhe pse është prerë e vrarë, djegur e masakruar, që më 1878 e më herët, më 1912 e deri me 1945, dhe më pas deri në vitin 1981 e përfundimisht urojmë, deri

të lufta e Ushtrisë Çlirimtare të Kosovës!

Nuk më ka rënë të dëgjoj deri më tash një konstatim kaq absurd se nëse një popull fiton lirinë, ai krijon konflikt!? Këtë mund ta dëgjojmë vetëm nga gjuha urrejtëse e elitës politike serbe, prandaj habit fakti përse serbët nuk po pushtojnë shtetet e lira si Slloveninë, Kroacinë, Maqedoninë, Malin e Zi, etj. Ngase, gjithnjë sipas tezës serbe, këto shtete të lira mund të sjellin konflikte të reja në rajon e më gjerë!? Historia si mësuese e mirë e së tashmes dhe e së ardhmes, na thotë se shtetet grabitqare me sistemet e tyre diktatoriale e totalitare janë ato që krijojnë konflikte, por jo edhe popujt dhe shtetet e lira.

Në fakt, një grusht njerëzish të Grupit të "Unitetit", mbase Evropa mund t'i mashtrojë edhe për ca kohë, por një popull të tërë nuk mund ta mashtrojë askush përgjithmonë. Në Kosovë ka kaluar shumë kohë që premtimi për pavarësi po hiqet zvarrë e po rrokulliset nga viti në vit. Megjithatë, populli ynë priti me dinjitet deri në atë shkallë që nuk kishte se ku të shkojë më përtej... Tani mbas luftës së UÇK-së, kaluan rreth 8 vjet, në pritje të pavarësisë, të shtetit që në fund të fundit e kemi fituar me luftë e gjak, pa dyshim se edhe me ndihmën e çmuar të aleatëve tanë; atëherë shtrohen pyetjet e logjikshme: Kë presim? Çka presim? Përse presim? Deri kur duhet të presim? Dhe fare në fund a po i duket fundi pritjes sonë?!...

Kjo pritje po vret durimin e dinjitetshëm të popullit tonë të mirë e lirisdashës, po vret qenien e tij, po vret besimin e tij në një të ardhme më të mirë, po vret sakrificën e tij më sublime që e bëri për lirinë e vet, më thjesht po vret pritjen 8-vjeçare të pasluftës dhe krejt në fund ky popull një ditë nuk do të presë më, ngase nuk ka se çka të presë më, ngase nuk ka çka të humbasë më! Po e përsërisim: nëse prapa

ligjit të demokracisë qëndron sovrani popull, atëherë elita jonë politike do duhej ta thotë realitetin para popullit të vet për çështjen e pazgjidhur të statusit të Kosovës. Përballja me realitetin me kohë nuk është zhgënjim, për më shumë është guxim që populli të sqarohet drejt e të mos joshet me mashtrime e premtime boshe.

Zhgënjimi më i madh qëndron mu në faktin e fshehjes së realitetit jo edhe shumë të kënaqshëm për zgjidhjen e çështjes së statusit të Kosovës.

Barsolleta se "Kosova do të jetë e pavarur një ditë, por nuk e di se kur", është më shumë se tallje me sovranin popull, zoti President!

Mars, 2007

Pavarësia më 28 nëntor!...

Këto ditë, kryeministri i Kosovës, zoti Agim Çeku, deklaroi për mediat se pavarësia e Kosovës mund të shpallet më 28 nëntor! Nga ana tjetër, lideri i "Orës" theksoi se kjo do duhej bërë ca para Krishtlindjeve! Zotëri Kola dhe zotëri Sejdiu thanë se kjo do të ndodhë së shpejti, ndërkaq zoti Thaçi tha se nuk është profetizues datash e evenimentesh historike, por se kjo do të ndodhë pa dyshim! I mbetet zotit Eqerem Bej që të deklarohet për shpalljen e pavarësisë për ditën e Bajramit, apo ditën e Ashureve, mbase propozimi i zotit Merxha do të jetë që pavarësia e Kosovës të shpallet për Shën-Gjergj!...

S'do mend, kjo sjellje e papërgjegjshme me pavarësinë e Kosovës nga elita jonë politike, mbase do të sjellë pak freski tek popullata jonë e cila fatkeqësisht po digjet nga vapa e madhe që po mbretëron këto ditë gjithandej, se sa do të na freskojnë deklaratat shterpë mbi pavarësinë, me gjasë do mbetet si pazarit të parë: "Prit Gomar sa të del bar!"...

Mendoj se lexuesi e ka më së të qartë se askush nga artikullshkruesit, publicistët, analistët, politologët e të tjerë, të paktën me dëshirë nuk do të shkruante për dështimin rreth miratimit të një rezolute për statusin e Kosovës, i cili pësoi fiasko në Këshillin e Sigurimit! Kalimi i çështjes së statusit

të Kosovës nga KS në Grupin Negociator do të thotë nisje nga e para, që nënkupton rifillim të bisedimeve, të cilave nuk u dihet fundi, dhe jo vetëm kaq: Kjo nënkupton edhe dështimin e BE-së para çështjes së pazgjidhur të Kosovës përballë bllokut sovjetik e të mos flasim më për bajramaxhinjtë e krishtlindjexhinjtë tanë, të cilët tanimë janë duke e parë përditë e më qartë se pesha e tyre politike prej karkaleci për gjërat madhore siç është çështja e pavarësisë është krejt e padiktueshme! Prandaj këto shkrime jemi të shtrenguar t'i bëjmë kundër vullnetit tonë, dhunshëm, pa motivacion, shpirtthyer e pa elan, ngase dështimet e mundshme janë me pasoja të paparashikueshme për të gjithë popullin tonë që ndër vite dha e priti kaq shumë për lirinë e Kosovës. Në një shoqëri (i thënjin demokratike) si kjo jona, ku interesat vetjake, klanore e politike po mbizotërojnë mbi ato kombëtare, vërehet pa u lodhur mbi sipërfaqen e djegur të statusit të Kosovës, karagjozllëku politik i prijësve të institucioneve tona për dhe rreth zgjidhjes së kësaj çështjeje madhore. Bartësit e institucioneve tona, të afirmuar kuturu e pa mbulesë që operojnë pa argumentuar, pa koordinuar, me kryeneçësi, me fakte të sajuara, me vendimmarrje në dëm të njëri-tjetrit etj., për më shumë në dëm të fatit të Kosovës. Ky realitet po neverit popullin tonë e për më larg ky nuk është as filli i mënyrës afirmative të tyre. Këta bartës të padenjë të vullnetit të popullit tonë kanë stërkequr çështjen e zgjidhjes së statusit. Tanimë duke e vërejtur fare qartë paaftësinë e tyre politike së bashku me zhgënjimin, apo thënë më troç me naivitetin e tyre politik, ata do duhej të kuptojnë se nuk do ta kanë fatin e as privilegjin e të ngriturit të flamurit të pavarësisë si dikur Plaku Vlonjat, me gjithë faktin se jemi plotësisht të vetëdijshëm se atëbotë u shpall e pavarur vetëm një e treta e tërësisë së tokave tona shqiptare, pushtuar nga

shtetet gllabëruese fqinjë, si: Serbia, Mali i Zi, Maqedonia dhe Greqia! Mirëpo, duke u nisur nga realiteti i sotëm, edhe sikur të ndodhte kjo ngjarje madhore tamam në 28 nëntorin e këtij viti, i ka ikur "ajomi" prerjes së "ushkurit" të pavarësisë, zotërinj, i ka ikur që moti! Prandaj do të duhej që t'u kujtojmë këngën e vjetër të motrës Hasime që thotë: "Prit me muaj e prit me vjet, pushka e Lilës s'po kërcet!"... duke pasur para sysh faktin se këta njerëz nuk hezituan t'i imponohen përdhunshëm kohës, madje edhe në emër të unitetit, e në realitet përfaqësojnë të kundërtën, pra janë pjesë të tërësisë shoqërore të shkapërderdhura nëpër subjekte politike e jopolitike, të cilat tek më pastaj përbëjnë tërësinë. Që nga viti 1999 e deri më sot shumë çështje favorite për Kosovën u dogjën dhe nuk mund të riparohen më, së bashku me to edhe çështja e statusit që përplasët nga Bajrami në Krishtlindje, prandaj kjo elitë politike as që ka më mandatin legjitim të përfaqësojë interesat tona kombëtare, madje ka një vit që në mënyrë ilegjitime këta sorollaten nëpër botë dhe zhvatin nga buxheti i Kosovës, për më keq në emër të Kosovës!

Mendoj që para së gjithash populli ynë në mënyrë të prerë duhet të kërkojë zgjedhje, nga ku do të dalin përfaqësuesit e rinj politikë, të cilët do të jenë legjitimë para popullit tonë për të shpallur shtetin e Kosovës! Nëse edhe kjo nuk "ndez", atëherë ne duhet shpallur bashkimin e tokave shqiptare në rajon që në fakt është e natyrshme dhe e pashmangshme!

Të shpresojmë se me punë të përkushtuar e sistematike populli ynë do të arrijë që t'ua presë rrugën dinozaurëve të fundit politikë, të cilët për shumë decenie kanë lozur dhe po lozin me fatin tonë. Ne duhet të jemi gati dhe të sqarojmë botën se mes dy poleve të kundërta, pra në mes lirisë dhe robërisë nuk ka emër tjetër... kështu

që populli shqiptar do të jetë i detyruar (kurdoherë) që të deklarohet në mënyrë të prerë se ne do të përdorim të gjitha mjetet juridike, e politike, pra edhe mjetet e tjera, në mënyrë që të jetojmë të lirë në tokat tona! Këtë duhet detyrimisht ta themi ne, dhe jo t'ua bartim brezave pasues, jemi zvarritur mjaft për një shekull, dhe çdo zvarritje tjetër është dënim i ardhmërisë sonë. Ky është realiteti politik tani në këto hapësira, dhe nuk kemi asnjë arsye që realitetit t'i vemi grimin e premtimeve shterpe.

Korrik, 2007

Skena e paradokseve politike në Kosovë

Janë të pamohueshme paraqitjet e ndryshme të ndjenjave të njerëzit e gjallë, pa dyshim, në mos me tonet e tyre të qeta e të mençura, s'do mend se ata do të ndihen me tone të tyre të vrullshme e të ashpra, por se do të ndihen së gërmuari, kjo nuk vihet në dilemë.

Arti i të paraqiturit në opinion sillet nga një limit tek tjetri, varet nga shija e perceptimit të realiteteve të krijuara në sfondin e tyre të fildishtë, që ata konceptojnë, qoftë ai edhe në disavantazh me konotacionin kohë. Në të shumtën e rasteve nuk mund të fshihen edhe ambiciet e tyre, sado që ato janë strukur në pluhurin e harresës.

Këto ngarkesa psikike, të cilat denigrojnë krejt pavetëdijshëm në varësinë e shijeve personale për të qenë, për të pasur, për të arritur, për t'u dukur, për të dirigjuar, për të synuar, për të zhvatur, për të dominuar, për të qenë uni e egoja etj. Faktikisht, te të zotët e punës mbizotëron arsyeja, qoftë edhe në rastet më të rënda, por të zotët e punës nuk bëjnë shumë zhurmë e shamatë, ata punojnë dhe është puna ajo që i vë në vendin e përgjegjësive të mëdha - cilido, apo cilëtdo qofshin ata.

T'i trokasim në derë kujtesës për të parë e për t'i vënë në

baraspeshë paradokset shumë politike që përdodhin sot tek ne: Që nga atëherë e deri më sot kanë rrjedhur shumë gjëra të këndshme, por edhe të pakëndshme; në Mitrovicë pasoi huliganizmi i serbeve ku mori jetë njerëzish - ngjarje këto të yshtura nga regjimi i Beogradit me ardhje-daljet e tyre në pikë dite si Samarxhiqët e Nikoliqët, të mbështetur e të trimëruar edhe nga Galluçët e soji e sorolli i tyre. Ata erdhën e ikën pa paralajmërim, si në tokat "mera" të cilave nuk u del kush zot, madje as ata që mbështeten në kompetencat e tyre, gjoja mbi misionin e paqes e që zhvatin edhe paga të majme në emër të po këtij misioni. Ja se ç'thotë njëri nga ta, zëdhënësi i UNMIK-ut, Seven Lindholm:

- "UNMIK-u nuk i ka dhënë leje Nikoliqit, mirëpo nga ana tjetër Nikoliqi as që ka kërkuar leje nga UNMIK-u për të ardhur në Kosovë!"...

Paradoksi tjetër qëndron mu në faktin se këto kompetenca i dedikohen pikërisht kësaj organizate, e cila faktorin vendor e pamundëson që të veprojë. Shtrohet pyetja: po sikur njëri nga udhëheqësit tanë të futet në Presheve, apo në Bujanoc në këtë formë dhe me këtë mision?!... Kjo ngrehinë e papërgjegjësive, po na shtrëngon që sa kohë, madje edhe sot kur Kosova ka një status të zgjidhur politik, që mbështetet në shtet sovran - në pacenueshmëri territoriale etj.

- Para dy-tri ditëve u miratua Projektkushtetuta e Kosovës, njëkohësisht Ban Ki Mun, sekretari i përgjithshëm i Kombeve të Bashkuara, tha se Misioni i OKB-së në Kosovë do të vazhdojë punën, duke u mbështetur në Rezolutën 1244, e cila mbetet në fuqi edhe pas 15 qershorit, madje kjo Rezolutë thotë edhe më shumë se kaq!...

Pason paradoksi tjetër, kur Piter Feith thotë:

- "Data 15 qershor shënon fundin e periudhës

së tranzicionit dhe me ardhjen në fuqi të misionit civil ndërkombëtare EULEX kjo Rezolutë sigurisht se edhe humb kuptimin dhe validitetin e saj!". Nga njëri te tjetri paradoks, me deklarimin e shefit të OKB-së deri te Piter Feith, pason deklarimi po aq paradoksal i shefit të diplomacisë Evropiane, zotit Solana, kur thotë:

- "Zgjedhjet e reja në Serbi do të jenë të rëndësishme edhe për faktin se për herë të parë do të mbahen në veri të Kosovës!?"...

A nuk nënkupton kjo më shumë së cenim të integriteti të shtetit të Kosovës, kur zgjedhjet i takojnë një shteti tjetër dhe shefi pro serb i kësaj diplomacie gëzohet që zgjedhjet e shtetit serb mbahen edhe në territorin e Kosovës? Pavarësisht nga petku i gjuhës diplomatike që në këtë rast mundohet të shtjellojë shtrirjen e Misionit ndërkombëtar edhe në veri të Kosovës! Paradokse këto të mega shefave të diplomacive të mëdha të mbështjella me diplomaci të "lartë", posi!... Ndryshe mbajtja e zgjedhjeve të Serbisë në territorin e Kosovës, kjo është as më pak e as më shumë se cenim flagrant i sovranitetit të vendit tonë.

Nga ana tjetër një zë krejt i mekur në pamundësinë e vet për më shumë së një zë, kryetari Sejdiu, tha se integriteti i Kosovës është i pacenueshëm!...

Këto dokrra me këtë çmim kaq të ulët, vështirë se do t'i blejë kush!... Nga ana tjetër Samarxhiqi, i ashtuquajtura ministër për Kosovën, kërkoi ndarje të Kosovës dhe u garantoi paga mujore të gjithë atyre serbëve që kanë lëshuar punën dhe që mohojnë bashkëpunimin me të gjitha institucionet e Kosovës, por edhe me ato ndërkombëtare që veprojnë këtu, madje e tha hapur e shkoqur se kjo është kërkesë e Beogradit!...

Në këtë pranverë për fat të mirë dhe pa dyshim në mungesë faktesh ose thënë më troç, për shkak të pafuqisë së mikeshës serbe, zonjës Carla del Ponte, që t'i mbajë prapa grilave luftëtarët e lirisë, u lirua nga aktakuza edhe zoti Haradinaj. Ishte gëzim dhe ngadhënjim i drejtësisë për të gjithë shqiptarët, pa dyshim, në veçanti për bashkëluftëtarët e tij dhe për familjen e tij. Ky gëzim u zbeh ose, thënë më mirë, e vrau vetë zoti Haradinaj me urrejtjen e tij drejt pushtetit ende pa e pirë mirë kafënë e parë në Kosovën e pavarur! Edhe një paradoks në mesin e shumë të tjerëve!... Ramushi nuk priti më, dhe foli: "Dua zgjedhje!" "Dua t'i hipi pushtetit prapë", -kështu i bie nëse e përkthejmë në gjuhën e politikës, e cila jo lehtë "zbërthehet" në këtë rast!... Për një politikan që pretendon të jetë i tillë nuk mund të kishte diçka më naive se kjo. Duke dashur, si gjithmonë, që botës t'i tregonte se është paqësor; në një mëngjes të freskët ai vizitoi varrin e Rugovës, natyrisht me ekipin televiziv mbrapa (se do t'i shkonte puna huq), dhe "rrahu dobosh" e tha: ..."Adresë e rrugës sonë të mundimshme gjatë historisë do të bëhet puna dhe angazhimi i presidentit Rugova!", dhe kështu u bë ky formulim lingistik i parregullt dhe i paartikulluar mirë. Një paradoks i radhës për mua: prej kur adresa e rrugës së Rugovës dhe e ajo e Ramush Haradinajt qenkan njëjtësuar!?... Nëse po, atëherë krejt logjikshëm shtrohet pyetja: pse pra Ramushi bëri AAK-në, përderisa paskan adresa të njëjta që i referohen rrugëve dhe qasjeve të njëjta politike e diplomatike me atë të Ibrahim Rugovës?! Më sa po kuptoj, z. Haradinaj paska gabuar adresën që ishte në Velan! Nga ana tjetër, gjë që dihet botërisht; para lufte, gjatë dhe pas lufte, këto dy figura kishin orientime konceptualisht të kundërta, por edhe adresa të kundërta, madje në kundërshti të thellë mes vete.

Nëse kjo është adresa e Ramushit, publikisht po e them se kjo nuk është adresa ime, as e familjes sime, madje as e pjesës dërmuese të çlirimtarëve të Kosovës, as e të përndjekurve politikë e më gjerë!

Kjo batutë e radhës, nëse ka pasur për qëllim hapjen e portës së pushteti, pra duke u përkulur para varrit dhe emrit të një kryetari të një subjekti tjetër politik (post ky, nga i cili kryetari i ndjerë Rugova kurrë nuk ka hequr dorë), atëherë këtë pushtet e qaftë mortja!...

Një përkulje të njëjtë më herët e pati bërë edhe Kryeministri aktual, por që ai të paktën nuk e ngatërroi adresën siç e ngatërroi ish-Kryeministri në vërsulje! Me të drejtë shtrohet pyetja, tani po aq paradoksale:

A thua zotin Thaçi dhe zotin Haradinaj i paska lidhur ndër vete vërtet rruga dhe adresa e Ibrahim Rugovës, që iu veshën malit dhe pamohueshëm dhanë aq shumë, deri në sakrificat më sublime për atdhe?! Nëse po, atëherë zgjidhja është fare e lehtë: le t'i shuajnë subjektet e tyre politike dhe t'i bashkohen LDK-së, ndryshe i ndjeri kryetar Rugova, jo vetëm që nuk është lëkundur as edhe një herë para emrave të këtyre dy kryetarëve, por as që ka dashur të dëgjojë për ta, madje nuk i ka kursyer herë pas here edhe akuzat e rënda në adresë të tyre si: "Dorë e zgjatur e Serbisë", "Persona të frustruar" etj. Ndërkaq, këta dhe bashkëluftëtarët e tyre, dhanë edhe gjakun e tyre për liri të atdheut, më shumë se kaq, nuk ka njeriu se çka të japë në shërbim të atdheut, pra të dorëzojë jetën e vet në altarin e lirisë!

Përkuljet e pareshtura të dy figurave të luftës para figurës së Rugovës, para popullit tonë po krijohet përshtypja se Haradinaj dhe Thaçi, sikur kanë lënë në hipotekë të kaluarën e tyre para emrit të ish-kryetarit të LDK-së, zotit Rugova!

S'do mend se kjo gjendje pasoi për shkakun se dy liderët tanë të luftës, pas gjithë asaj që bënë për lirinë e popullit dhe të atdheut tonë, me gjasë porta e pushtetit nuk i zuri që të dy përnjëherësh, prandaj... Sa e logjikshme, aq edhe e pritshme e entuziaste, por mbase edhe e dobishme dhe e domosdoshme do të ishte që PDK-ja dhe AAK-ja të shkriheshin dhe të bëheshin një subjekt i vetëm politik ose të paktën të lidheshin në koalicion parazgjedhor (kurdo që do të mbaheshin ato) e të mos përkuleshim më para askujt, por t'i dilnin atdheut zot, ashtu siç i kanë dalë edhe në luftë, populli i Kosovës pa dyshim se do të gëzohej e do ta mirëpriste këtë eveniment - nëse edhe këtë lexuesi i mirë nuk ma merr për batutë të radhës!...

Në paradokset e radhës të armatës së madhe të të papunëve nuk ka mundësi që me not t'ia hedh lumit askush, të paktën jo në këto rrethana.

Kosova me miniera të shumta, por e paafte që t'i shfrytëzojë ato, me KEK-un gjigant, por në errësi, me Dikasterin e PTK-së, por pa kod telefonik, me Aeroport Ndërkombëtar, por me shërbime e buleta ndër më të shtrenjtat në Evropë, me suficit buxhetor, por me infrastrukturë të rrënuar, mes lumenjve me zë, por pa ujë, me tokë pjellore, por të lënë djerrë, me letra, teneqe, kanaçe, najlon, por pa bar e gjelbërim, me pasuri bilionëshe thëngjilli, por me pyje të shkatërruara, me demokraci të lartë, por pa fuqi ligji, me gjendje të varfër të popullatës, por me nga një makinë për çdo shtëpi!... Këto anomali të bartura zvarrë për vite të tëra, paraqesin një tablo të shëmtuar në mozaikun paradoksal të Kosovës së vjetër dhe të Kosovës së re! Nuk jemi pesimistë, është e vërtetë e pamohueshme se ekziston mundësia për t'i evituar

të gjitha këto të liga, por, vetëm atëherë kur ligji do të presë me gërshërë të gjithë ata që i kanë kontribuar këtyre të ligave, të cilat zhvillimet politike në Kosovë i kanë vënë në pozita paradoksale!

10 prill 2008

Serbia po kërcënon serish

Fjala e vjetër popullore thotë: "Ujku ndërron qimen, por jo edhe zakonin!".

Kjo mençuri popullore ka për bazë përvojën e gjatë shumëshekullore, që shqiptarët e kanë paguar shumëfish nën pushtimin serb. Pushtuesi i dhunshëm serb, që nga vitet e largëta e të përgjakshme, qysh nga dinastitë e Nemanjiqve e këtej, në rajon ka sjellë vetëm luftëra e gjakderdhje, duke bërë reprezalje, spastrime etnike e deri tek përmasat e gjenocidit. Ata, si gjithmonë të yshtur nga qeveritë e tyre, në vazhdimësi kanë dhunuar popujt fqinj me qëllim që të dominojnë mbi ta. Edhe tani Serbia po i "tregon dhëmbët" duke kërcënuar Kosovën (në rast të shpalljes së mëvetësisë) me një luftë të re, madje mu para hundëve të diplomacisë botërore, e cila sot është e inkorporuar seriozisht, më shumë se kurdoherë tjetër, për gjetjen e një solucioni të paqes në këtë pjesë të Evropës!

Politika evropiane sot po ndeshet më seriozisht me problemet serbo-shqiptare, këto pasoja po bartën nëpër kohë pikërisht nga mënyra e trajtimit të çështjes shqiptare nga ana e saj, mbi të cilat diplomacia e dikurshme evropiane kishte vënë hipoteke, dhe çështja shqiptare kishte pësuar fatin më tragjik në rajon, duke ia ndarë territoret e saj, si pre plaçke, mes shteteve gllabëruese sllave e greke. Rol vendimtar në këtë drejtim atëherë,

por edhe sot, ka luajtur dhe po luan Kremlin zyrtar! Kreu serb, ende pa numëruar mirë viktimat e veta, por edhe të tjerëve shumëfish më shumë, që pësuan pikërisht nga represioni i një lufte të ndytë nga ana e Serbisë, kërcënon Kosovën edhe me një luftë të re! Të vetëdijshëm se si përfundoi lufta në ish-Jugosllavi, serbët, këta shkakhtarë të vërtetë të kësaj gjakderdhjeje të madhe, ende nuk e kanë paguar si duhet haraçin e saj, prandaj...

Janë faktet kokëforta historike që flasin se Serbia me politikën e saj në vazhdimësi ishte ajo që bëri spastrime etnike dhe zbatoi gjenocid mbi popullin shqiptar, slloven, kroat, boshnjak, hungarez, vllleh, gjerman (mbi 600 mijë gjermanë të shpërngulur dhunshëm nga rrethi i Mitrovicës së Sremit, përnjëherë pas Luftës së Parë Botërore). Qeveria serbe është përgjegjëse për fillimin e disa luftërave, që nga Lufta e Parë Botërore e deri te luftërat e përgjakshme kundër popullit slloven, kroat, boshnjak, shqiptar e kështu me radhë, duke bërë krime të tmerrshme mbi njerëzit e të gjitha moshave, gjinive dhe përkatësive kombëtare në ish-Jugosllavi. Në mënyrën më të tmerrshme serbët, duke mos i ngopur pasionet e tyre më të ulëta me të gjallët, ata dhunuan edhe varrezat e viktimave që i kishin ekzekutuar; i dogjën kufomat, fshehën viktimat tinëzisht në varreza individuale dhe masive për të humbur gjurmët e krimit. Dhe prapë edhe sot ata kërcënojnë me një luftë të re! Në kohën kur kjo luftë e përgjakshme mbaroi, me angazhimin e shteteve aleate të NATO-s, me gjithë pasojat e saj afatgjata, shumë nga popujt që ishin të sulmuar nga pushtuesi serb, kanë zgjidhur fatin e shteteve të tyre dhe janë në rrugë të mbarë për të ndërtuar ardhmërinë e vet të lirë.

Fati i Kosovës dhe statusi i saj sikur u zvarrit jashtë mase, pa arsye të argumentuara, pa qëndrueshmëri politike dhe

diplomatike, pa motive për perspektivën e saj. Kjo shtyrje çdo ditë e më shumë po rrit pakënaqësinë tek popullata përballë përfaqësuesve vendës, por edhe atyre ndërkombëtarë, mbi të gjitha po forcohet arsyeja e dyshimit se ç'është duke u bërë, se çka po luhet prapa perdeve të bashkësisë ndërkombëtare në raport me zgjidhjen përfundimtare të statusit të Kosovës?! Tani më, kur kjo çështje e zvarritur është afruar që të definohet, Qeveria e Serbisë në mënyrë publike, nëpërmjet Aleksander Simiqit, këshilltar i kryeministrit serb (pa dyshime, me uratën e Qeverisë Serbe, e veçmas edhe të Kishës Serbe), kërcënon Kosovën, krejt hapur e pa druajtje. Para diplomacisë ndërkombëtare: Serbia po kërcënon edhe me një luftë të re!

Populli shqiptar ka pësuar shumë nga pushtuesi hegjemonist serb dhe asnjë herë nuk është pajtuar me robërinë, populli ynë këtë gatishmëri e ka dëshmuar sa e sa herë me sakrificat më sublime, pra edhe me gjakun e derdhur për lirinë e vet! Populli shqiptar nuk ka se çka të humbasë më, prandaj ky kërcënim nuk e tremb! Me këtë Serbia vetëm sa na e kujton se ishte dhe mbeti e tillë dhe ne do të jemi të detyruar të mbrohemi - po ashtu me luftë, si edhe më parë! Populli ynë dëshiron një Kosovë të lirë dhe sovrane për shqiptarët dhe për të gjitha pakicat e tjera kombëtare që jetojnë aty. Vetëm një Kosovë e lirë dhe sovrane, realizon, madje pjesërisht, aspiratat shekullore të popullit shqiptar të shumëpërvuajtur e liridashës!

7 dhjetor 2007

Lavdi Adem Jasharit - Komandantit Legjendar!

Sa herë që vjen marsi

Sa shpejt ikën vitet, po bëhen nëntë tani, që kur gjuhët e flakëve të luftës së furishme kishin përfshirë Kosovën. Njësitet e Ushtrisë Çlirimtare të Kosovës, tashmë kishin lëshuar shtat dhe po mateshin me pushtuesin për t'i treguar atij se ky vend ka dalzotësit e vet, pra ka bijtë e tij që janë bërë gati për t'i dalë në mbrojtje atdheut dhe popullit tonë. Pjesëtarët e UÇK-së po bënin historinë më të re të Kosovës, historinë e dhimbshme, por krenare, ata po mateshin me ashpërsitë e pushtuesit serb dhëmbë për dhëmbë, i cili nuk po respektonte as edhe një normë njerëzore. Ata po tregonin gatishmërinë e vet për të paguar çmimin e lirisë së tokave tona, pavarësisht nga kostoja e saj - liria mbi të gjitha!

Komandanti ynë Legjendar - Adem Jashari po përdridhte mustaqet e me shikimin e mprehtë po depërtonte atyre tymnajave e flakëve që po përcëllonin atdheun tonë. Ai kishte tre kut mustaqe, me trupin e tij si lis me rrema. Në shpinë kishte bjeshkët e Qyqavicës si mburojë, në gjoks mbante bjeshkët e Shkëlzenit si pararojë, me leshra si të Çerçizit dikur. Si në legjendat e Gjergj Elez-Alisë, po edhe Komandanti ynë me Bajlozin u pre në shtat sa gjaku shkoi rrëke e lumenjtë u skuqen. Nëntë herë ishte prerë me dushmanin e me nëntë plagë në shtat po qëndronte në këmbë e i fortë Komandanti

ynë - si dikur Jakup Ferri me shokë. Ai po mbante plisin mbi sy si strehët e kullave tona prej guri, me mitralozin nën sqetull, pash më pash po i binte fluturim qiellit të Kosovës e si shqiponja që ruan zogjtë e vet me flatra qiellin po mbulonte. Në lartësitë e tij, mund të fluturojnë vetëm shqiponjat e Kosovës që ranë për atdhe, nën kushtrimin e Komandantit Legjendar - Adem Jasharit!

Kur mrrolat lëshoheshin në ballin e Adem Jasharit, atëherë hallakatej edhe moti e zbrazej furishëm së bashku me breshëritë e plumbave të luftëtarëve të lirisë mbi armikun gjakatar. Ademi Jashari me trimat e tij bënë historinë më të re të Kosovës, ata kaluan përtej portës së legjendave, ata mitin e dikurshëm të flijimit e bënë realitet duke e ulur atë pranë oxhakut të kullave tona. Shqiptari dha krejt çka pati për lirinë tonë, për ne!...

Komandanti ynë Legjendar së bashku me trimat e tij, tanimë i takojnë historisë së popullit tonë, ata u bënë legjendë e gjallë e një qëndrese të paimagjinueshme nga shumë strategë të së djeshmes, por edhe të sotmes!

Që nga ajo ditë e deri me sot, kaluan nëntë vjet. Qytetaria e civilizuar të gjithë atyre që bënë të pamundurën për çlirimin dhe përparimin e vendit të vet, por edhe për gjëra të tjera humane për njerëzimin në përgjithësi, i nderon e i respekton me ndjenjën më të shenjtë, ngase ata bënë flijimin më sublim në shenjë të një qëllimi human. Qysh nga lashtësitë mitike të mbretërisë së perëndive, kur Prometheu u sakrifikua në emër të moralit e të humanizmit për njerëzinë, ka mbetur diku një shenjë që quhet gur! "Guri i Prometheut!" bie fjala... Nga ajo kohë e deri sot në literaturën botërore ky shembull i mishërimit të mbrojtjes së njerëzimit në emër të humanizmit vetëmohues, flitet e shkruhet për këtë gur dhe thuhet: "Te Guri i Prometheut!" ...

Ky sublimi në filozofi quhet mishërimi me njerëzoren, diçka e shenjtë, diçka e madhërishme, diçka fisnike!...

Që nga lufta e Kosovës me 1389, pra që nga atëherë, qëndron një gur, ku më vonë bënë edhe një mur, ku varrosen rropullitë e Sulltan Muratit të parë! Edhe sot ajo Tyrbe në Mazgit të Kastriotit quhet Tyrbja e Sulltan Muratit, ku njerëzit kanë krijuar edhe besëtytni të ndryshme rreth saj dhe shkojnë atje e gjunjëzohen (para kasapit të popullit të vet), për të kërkuar shërim! Po ashtu ka ngulur me shumë dinakëri edhe një gur tjetër, diku në Gazimestan, ku tuboheshin pushtues e poltronë për t'u betuar se do ta djegin Kosovën, po ashtu edhe atje përkuleshin e duartrokisnin kasapin e rajonit dhe të shqiptarëve! Kështu popujt e civilizuar vënë nga një gur diku në shenjë mirënjohje për diçka shumë njerëzore, por popujt pushtues këta gurë i vënë diku edhe në shenjë hileje e qëllimi të përvetësimit të historisë e së bashku me historinë e imagjinuar prej kokave të sëmura - për pasojë kërkonin edhe "tapitë" mbi tokat që ata duan t'i pushtojnë e përvetësojnë. Dhe nuk i dihet, vjen një ditë kur ata duan të kërkojnë diçka me këtë gur që e kanë ngulur dikur me duart e veta në tokat tona?!

Ku ishim dje, ku jemi sot?!

Ku ishim dje, po edhe ku jemi sot? Nëse dikush e bëri një mur për Sulltan Muratin, pse ne nuk e vumë nga një Gur për Millesh Kopiliqin, qoftë në fushëbetejën e tij, qoftë në vendlindjen e tij, qoftë në kryeqytet?! Kush është ai që mund të më tregojë sot mua, djalit tim, bijve tanë, brezave që do të na pasojnë nesër se: ku mund të gjunjëzohemi ne, para gurit dhe emrit të Millesh Kopiliqit, ai që do të më tregojë këtë - unë do t'i falë pasurinë time!...

Në gurë të varreve të krushqve kam hasur dhe janë të paprekur me qindra vjet! - siç është e paprekur edhe legjenda për vëllavrasjen e dasmorëve, ngase pushtuesi e ruante me fanatizëm legjendën mbi vëllavrasjen tonë, për të na yshtur edhe më, por habit fakti se nuk janë ruajtur as gurët e as legjendat për trimat e asaj kohë që lanë kockat për lirinë e atdheut?! Kush i vrau gurët dhe legjendat dje nëpër shekuj - dhe kush po i vret edhe sot e me porosi të kujt?! Sot trimat tanë legjendën e zbriten nga qielli në tokë, dhe e bënë realitet të kapshëm e të prekshëm për dorën e shqiptarit. Madje e ulën atë këmbëkryq në luadhin e madh të shqiptarisë! Mungojnë gurët e historisë: në Prishtinë, në Ferizajt, Therandë, Prizren, Pejë, Mitrovicë, Besianë, Vushtrri, Gjilan e në shumë qytete e qyteza, mungon një gur - në shenjë respekti për Komandantin tonë Legjendar - Adem Jasharin ?! Mos harroni se në po të gjitha këto vende të Kosovës së dikurshme, kishte me dhjetëra gurë të pushtuesve serbë, para të cilëve poltronët shqiptarë përkuleshin në mënyrë tragjikomike, madje nga tri herë në ditë. Mbi këta gurë është bazuar edhe "pakoja e Ahtisarit", mbi të cilët gurë po vihen edhe kufijtë e ri të plagëve të Kosovës, të cilët ngadalë e një ditë do të bëhen realitet, madje i pranuar e i nënshkruar me dorën tonë, që mos të sillemi më as në afërsi të këtyre gurëve!

Disa absurditete në kohë që populli ynë po i gëlltit sot me bukë - vështirë se do t'i hanin të tjerët, siç janë: Në Kuvendin e Kosovës në Prishtinë dje thanë:

"Objektet e vetme që nuk kanë leje ndërtimi janë: Kisha Ortodokse dhe Shtatorja e Lirisë"!

E tha publikisht ish-kryeparlamentari Daci, atëbotë! Pra, ai nuk i dha në Prishtinë dy metra truall për Komandantin Legjendar!...Ata që vranë Shtatoren e Lirisë dhe

Komandantin e saj dje, sot krejt solemnisht shkojnë e përkulen para Komandantit dhe deklarohen në emër të atdheut! A nuk është kjo më shumë se ironi!?... Dhe si për ironi të fatit, populli ynë i duartroket absurditet! Me qindra objekte të ndërtuara pa leje në Prishtinë, për bosët nuk ka nevojë as për leje, as për formalitete të tjera, ngase ata "lejet" i kanë në xhepat e thellë. E Shtatorja e Lirisë nuk mund të ndërtohet pa leje, ngase nuk ka xhepa Shtatorja!...

Atje përkulen shumë, madje edhe bosët që kanë ndenjmur me Jelcinin këmbëkryq në Moskë, hë pra të gjitha këto në emër të atdhetarisë!... Mund të jetë fare lehtë, që kështu dikush moti, ta ketë vrarë edhe gurin e Millesh Kopiliqit, të Shaban Polluzhes, të Fazli Grajçevcit e të dhjetëra trimave të rënë për liri! Mirë, atëherë na ishte një kohë që i hante shumicën e atyre që nuk ndërzheshin me pushtuesin! Po sot më ke po ndërzhesh këta, a mos e ndërzyera me të huajin iu ka kaluar në ves qysh nga kohët e kurvërisë së tyre të vjetra, mbase pleqtë tanë nuk kanë thënë kot se femra e ka një derë, por kurvëria e mashkullit?!... Në Prizren për disa vite me radhë është refuzuar një metër katror truall për Komandant Kumanovën!? Është vrarë edhe një gurë tjetër i historisë për komandant Kumanovën, e nga ana tjetër nuk ka guxuar të mungojë një gur për Car Dushan - Dushanovën!

E sa interesant është t'i shikosh, sa solemn e sa hijerëndë shkojnë atje në radhë (në prag të zgjedhjeve), por edhe për ndonjë përvjetor, t'i shikosh se si përkulën ata me naze para legjendave, pikërisht ata që gurët e historisë së legjendave janë munduar t'i vrasin me dorën e vet! Mileti u duartroket vrasësve të historisë së djeshme, të sotmes dhe të nesërme, a nuk është ky më shumë se absurditet! Një gur, një krua, një urë, një mur, një lis!?...

Një gur ku ka vënë kokën, një krua ku ka pirë ujë, një urë ku ka kaluar lumin, një mur ku është fortifikuar, një lis ku ka bërë një sy gjumë Komandanti ynë Legjendar - nderon Kosovën dhe historinë e saj. Në asnjë mënyrë, në asnjë rast, në asnjë kohë mohuesit e historisë së vendit të tyre nuk mund t'i sjellin atdheut as liri, as paqe, as demokraci, as zhvillim, as përparim. Ata vendit i sjellin vetëm ngecje, huti dhe mbrapaecje. Para ca ditësh, në një nga gazetatat të përditshme, lexova: "Iks delegacioni, në krye me iks liderin, shkuan te varri i Komandantit e më pas në qendër të qytetit të Skenderajt, ku vunë kurora lulesh dhe nderuan Komandantin me prezencën e tyre!" Gazetar i nderuar, fjalë: Ata "nderuan" Komandantin - më thartoi turinjtë së bashku me kafënë që isha duke e pirë, e derdha, më beso. Te varri, ose Shtatorja e Komandantit, njerëzit shkojnë për të qenë të nderuar pranë tij, e po tani sikur të kishim mundësi e ta pyesnim Komandantin se a na pranon që të përkulemi para tij - ehuuuu, ku do ta ndalnin vrapin disa... Ky është absurditeti i kohës së sotme që po jetojmë, kur na janë mbështjellë përreth demagogë, dilenxhi, hajna, llaskuçë, matrapazë, zagarë, kusarë, dredhaxhi e plaçkatarë, të pasinqertë e gënjeshtarë - dalloji po munde, o populli im!

Sa herë që vjen marsi, gurët rrokullisen, ata gumëzhijnë për trimat, ata kërkojnë që të vendosen secili në vendin e vet, ngase ashtu peshojnë më mirë. Nuk kanë thënë kot qëmoti: "Guri rëndë peshon në vend të vet!" Kush kërkon që të shtyhet me gurët e historisë, kush dëshiron rivalitet me gurët e atdheut, kush mendon që të matet me gurët e legjendës - ai i bën gropën vetes, atij një gur do t'i mungojë te koka dhe varrin do ta ketë pa epitaf!

6 mars 2007

Pranverë e vitit 1981

Pranvera po vjen ngadalë. Si duket nuk mund të kalojë kaq lehtë pa u hetuar "koincidenca" e vlimeve të furishme në Kosovë, që zakonisht kanë ndodhur e po ndodhin gjatë muajit mars. Që nga viti 1981 e deri te rënia e Komandantit Legjendar, marsi ishte prehri ku mbështeti kokën e tij plot me halle populli ynë liridashës. Edhe më pas kur Egzonin me shokë i përpiu Ibri i ftohtë e deri te ditët e sotme, ngrohtësia e tokës gjatë muajit marsit sikur na forcoi, tamam si Anteun dikur. Marsi, ky muaj i legjendave që zuri vend në historinë tonë më të re.

Njëmbëdhjetë marsi i vitit 1981. Nomenklatura e sistemit titist, e korruptuar dhe e rënë nga morali, e degjeneruar dhe e dalë boje nga ideja e "mirëqenies" socialiste dhe vetëqeverisëse, e fshehur nën petkun e vëllazërim-bashkimit, kishte bërë shumë padrejtësi në Kosovë, mbi kurrizin e popullit shqiptar, duke e eksploatuar tokën tonë deri në thellësitë e detit. Kosova me gjithë atë pasuri, kishte mbetur njëri ndër vendet më të pazhvilluara në tërë hapësirat e ish-pushtuesit jugosllav. Popullata jonë nënçmohej dhe diskriminohej në të gjitha poret e jetës. S'do mend se kupa e mbushur e pushtuesit jugosllav prej kohësh nuk po mbante më dhe pa dyshim se ajo duhej të përmysej një ditë, dhe kjo ndodhi, u përmyse pikërisht aty ku duhej të përmysej,

pra mu në mensën e studentëve të Universitetit të Kosovës!

Këtë ditë e priste populli ynë prej dekadash, e priste me padurim, e priste me guxim e dashuri të madhe, priste me optimizëm. Pritej kjo pranverë, që në fakt erdhi më herët se ajo kalendarike. Erdhi e furishme, me lulëkuqet e atij behari të rinisë sonë të madhërishme studentore, erdhi me afshin e ngrohtë të lirisë...

Bijtë më të mirë të popullit tonë kishin punuar gjatë kohë, hapur e fshehur për një ditë si kjo. Ata sollën 11 marsin duke u përballur me vuajtje e persekutime, me varfëri e diskriminim, me shtypje e burgje, me vrasje e likuidime, me shpërngulje e dëbime...

Aparati shtypës serbosllav nuk mund të korrte rezultat tjetër në Kosovë, përveç asaj që kishte mbjellë - revoltës së fuqishme popullore, e cila me këtë rast tregoi se nuk do të lejojë më nëpërkëmbjen e dinjitetit të popullit dhe të lirisë së tij me as një çmim!

Këtu filloi edhe fundi i një maratone të gjatë të robërisë së Kosovës, që pushtuesi jugosllav me hekur e zjarr nën petkun e dinakërisë vetëqeverisëse e shkeli dhe shfrytëzoi atë për deçenie me radhë. Demonstratat e pranverës së vitit 1981 plasën si një fuçi baroti në duart e pushtuesit jugosllav. Këto demonstrata tundën për shkatërrim themelet e ish-Jugosllavisë Socialiste të asaj kohe. Njëmbëdhjetë marsi i atij viti është fillimi i një fundi të pushtimit të Kosovës nga thundra titiste. Jugosllavia e pas këtyre ngjarjeve, as edhe një herë nuk e mori veten më, edhe pse ajo nuk la gurë pa lëvizur, madje duke vënë në lëvizje tërë organizmin e sektorit të UDB-së (në mesin e tyre edhe shumë puthadorësh shqiptarë), bënë arrestimin e mijëra të rinjve, veçmas studentë dhe intelektualë, por edhe punëtorë të shumtë. U ngritën gjykata të tëra në këmbë, të yshtura nga politika

zyrtare e Beogradit dhe dënuan popullin e Kosovës me dënimet më drakonike! Suspenduan e diferencuan shqiptarët nga puna, nga shkolla, nga fabrikat, nga shoqëria, madje shkuan aq larg sa kërkonin edhe lëçitjen e të gjithë atyre që në një formë apo tjetër i përkrahnin këto demonstrata.

Të gjitha këto presione të mëdha populli ynë i përballoi me dinjitet duke i dhënë mesazh të qartë e të prerë pushtuesit jugosllav: Ne nuk e durojmë më jetën e robit!

Kjo ishte koha kur sakrificat më sublime që do të pasonin për Kosovën filluan të gatuheshin në zemrat dhe mendjet e atdhetarëve më të mirë shqiptarë.

Kjo rrugë e gjatë, deri këtu ku jemi sot, nuk ishte e shtruar me lule, por e rimuar me gjak. Ky gjak, kjo aspiratë, pa mëdyshje kërkonin finalizimin e vet. Nuk ka çmim tjetër që shpague sakrificat e shqiptarëve për lirinë e vet, përveç bërjes së shtetit të vet të lirë dhe sovran.

Elita politike në Kosovën e përgjakur të asaj pranvere, ishte zënë në befasi, zgjuar e trembur nga gjumi i rëndë që po bënte në shtratin e butë me pupla të ish-pushtetit jugosllav. Ajo, nuk ishte e gatshme që të rreshtohet drejt. Në fakt, as që priste kush një rreshtim të tillë, ngase ishte e palogjikshme që nga ajo shtresë vasalësh të presësh diçka atdhetare. Pushtuesi kishte përgatitur këtë shtresë me vite, e kishte avancuar e parfumosur me erën marramendëse të pushtetit dhe të fryteve të tij, që nga punësimi, makinat, banesat, shkollimi, kredi financiare të favorshme e deri te të bërit e ligjit. Po të të denonconte një hafije për dy shkronjat "K. R", që do të thoshte "Kosova Republikë!", fare lehtë mund të dënoheshe me 2 e 3 vjet burg! Madje, disa gjakprishur shqiptarë të asaj elite shkuan aq larg, saqë për ta bindur pushtuesin për përkushtimin dhe besnikërinë e tyre, hoqën dorë edhe nga përkatësia e tyre kombëtare, duke u deklaruar me përkatësi

kombëtare - jugosllavë!, siç ishin deklaruar Sinan Hasani, Ali Shukriu, Kolë Shiroka, Azem Vllasi etj.

Këtë klasë politike e shfrytëzoi maksimalisht pushteti titist, derisa një ditë e hodhi përtokë si një limon të shtrydhur. Ata vazhdimisht i ranë po të njëjtës melodi, që nga akuzat kundër popullit të vet, si: irredentist, ballist, nacionalist, vrimë e miut, diferencime, lëçitje e shkuan aq larg saqë prekën edhe në simbolin tonë kombëtar! Pra, qëndrimi i kësaj elite me kohë kishte kaluar edhe në urrejtje të papërmbajtshme kundër bijve të popullit të vet! Kjo bazë e urrejtjes, e mbështetur nga yshtjet e politikës së Beogradit zyrtar, elitën shqiptare të asaj kohe e kishte bindur që të lehte pa ndërprerë kundër interesave të popullit të vet. Qentë lehnin, karvani ecën, vërtet ngadalë, por sigurt!

Në veten e parë:

- Më 11 mars 1981, rinia e bukur e Kosovës (aty nga mbrëmja), mbushi rrugët e Prishtinës, për herë të parë duke ngritur zërin fuqishëm, pas një heshtjeje bukur të gjatë!...

Qyteti po gumëzhinte nga thirrjet e qindra mijë të rinjve plot fuqi e guxim: "Duam kushte!", "Duam drejtësi!", "Duam bashkim!"... Kosovën po e përkëdhelte një pranverë e ngrohtë!

- Më 26 mars iu ngjita shtyllës metalike ndriçuese të rrugës (diku pranë Radio Prishtinës), dhe hoqa flamurin e ish-Jugosllavisë, duke e hedhur përtokë. Më pastaj, Sinan Hasani në librin e tij kishte shkruar: "Një student me një shpejtësi majmuni iu ngjit shtyllës së metaltë përprjetë dhe përdhosi flamurin e Jugosllavisë!"...

Në fakt, ai kishte të drejtë ngase mua më duhej një

shpejtësi e tillë për të hequr gjithë ata flamuj të Jugosllavisë titiste, të cilët në zemër të Kosovës i kishin vënë majmunët e shumtë si Sinan Hasani me shokë! Ç'është e vërteta, unë e përbalta flamurin e pushtuesit jugosllav, atë flamur të cilin më vonë e vrau përfundimisht me pushkën e lirisë Ushtria Çlirimtare e Kosovës - bijtë më të mirë të popullit tonë.

- Demonstratat e vitit 1981 populli ynë i përkrahu fuqishëm e pa u hamendur. Në mesin e studentëve vërshuan si lumë: nxënës, studentë, punëtorë, qytetarë, vajza, gra, të rinj e të moshuar - që të gjithë! Vlen të ceket, dhe nuk bën të anashkalohet, të gjitha dyert e qytetarëve atdhedashës të Prishtinës qëndruan hapur për demonstruesit. Ata na pritën me bukë e kripë e zemër, na strehuan, na lidhën plagët, na ngrohën shpirtin, na dhanë kurajën dhe mbështetjen, prandaj edhe sot i puthi me respekt duart e të gjitha atyre nënave që ato ditë na dhanë bukën e ngrohtë, që na i lidhën plagët e njoma - ta paçim borxh Prishtinë!

- Punëtorë të shumtë të furrave e të shitoreve shpërndanin bukë, pije e ushqime të tjera, për demonstruesit. Sot më lejoni t'ju them: Ju lumtë, o burra të dheut! Me këtë ju dëshmuat dashurinë për atdheun dhe për bijtë tuaj!

- Punëtorë të shumtë nga organizata të shumta punuese, si: "Ramiz Sadiku" etj. me helmeta në kokë u futën në gjirin e demonstruesve, ky solidarizim për ne ishte një fuqi e madhe mbështetëse. Së bashku me përkrahjen morale për ne ata me vete sollën edhe mjete të tjera për barrikada, si: kamionë, ekskavatorë, rrafshues, buldozerë etj. Demonstruesit u bënë të pakalueshëm. Këta punëtorë u solidarizuan me bijtë e vet, duke dashur që të vdesin pranë tyre! Mos e harroni këtë kategori që sot është si mos më keq!

- Punëtorët e shëndetësisë, po shpërndanin fasha, medikamente, vaksina e gjithçka që ishte në mundësinë

e tyre për shpëtimin dhe aftësimin e demonstruesve. E madhja Sahadete Mekuli i kishte pritur demonstruesit e parë të plagosur në spital me fjalët më të bukura dhe më të guximshme të asaj kohe: ME FAT PLAGËT, O TRIMAT E KOSOVËS!

Mos e harroni këtë akt atdhetarie, shëndetësi e Kosovës! Mos shkelni mbi betimin e Hipokrates sonë të madhe - Sahadete Mekuli!

- Mbi Fakultetin Ekonomik nga një tank i ish-ushtresë jugosllave u shti në turmën e demonstruesve. Shtiu armata e quajtur JNA! Nga breshëria e plumbave u këput përdhe Besa Ahmeti - nxënëse. Plagët ia lidhëm me këmishën e trupit të Fejzë Veliut nga Polaci i Drenicës dhe e futëm në një makinë Reno 4. Mbaj mend se në momentin kur Besa ishte mes jetës a vdekjes, tek po i thoshte një shoqes së vet: "Mos trego në shtëpi, mos u trego prindërve, thuaju se Besa është me demonstruesit!"... dhe vërtet emri i Besës ishte kudo me ne, është edhe sot. Mos harroni gjakun e derdhur për liri rrugëve të Prishtinës dhe Besën e Betimin e dhënë për liri të tokave shqiptare!

- Një grua që kishte në dorë një litër qumësht, të cilën e kishte blerë diku në treg për bebet e saj, na e zgjati atë qumësht, duke na thënë: "Merreni, se fëmijët i ushqej edhe me qumështin e gjirit tim!"...

Mos e harroni qumështin e gjirit të nënave, të cilat na e dhanë për këto ditë, jo për të shkelur mbi gjakun e derdhur rrëke për liri, se pastaj detyrohen e na thonë: "Haram ju qoftë gjiri i nënës!"...

- Në demonstratën e prillit ishte vrarë edhe i riu Xhelal Maliqi, punëtor i Televizionit të Prishtinës. Edhe një lule e këputur në mesin e shumë luleve të Kombit! Me disa shokë shkuam atje që të përkuleshim për të fundit herë para

trupit të tij. Si sot... në një oborr të vogël... nën një pemë të madhe që kishte qenë aty, një djalë i ri si një lis, i shtrirë në një arkivol të vjetër, i shtrirë e me sy të hapur!... Ata sy, edhe sot të hapur janë?! Qindra dëshmorë të Kosovës nuk po i mbyllin sytë dot. Mos harroni, ata sy duan që Kosovën ta shohin të lirë, dhe vetëm të lirë!

- Nga shtëpia e Dalibashiqëve (atje afër mensës së studentëve), diku rreth orës 11.00 paradite, ishte shtënë me armë zjarri. Dalibashiqët kishin plagosur për vdekje një demonstrues. Në orën 4 pasdite, kur policia u ngjit lart në atë lagje, prapë njëri nga Dalibashiqët doli me pushkë M 48 në dorë dhe diku 20-30 metra mbi shtëpinë e tij, qëllloi një demonstrues i cili atë moment ishte duke manovruar me një kamion për ta bërë barrikadën në rrugë. Nga një largësi prej 200 metrash më lart, mbrapa trafos së rrymës, këtë ngjarje e kemi parë me sytë tanë tre veta: unë - Mehmet Bislimi nga Prekazi, Ismet (M) Kabashi nga Polaci dhe Ilaz Kolovica nga Prishtina!

Nuk kam njohuri, nëse këta dy demonstrues të qëlluar me pushkë nga qytetari Dalibashiq, kanë vdekur, apo kanë shpëtuar me plagë të rënda në trup? Dalibashiqët për këtë akt u dënuan atëbotë vetëm me nga 30 ditë burg kundërvajtës. As kjo nuk duhet harruar!

- Në Kosovë gjatë demonstratave të marsit dhe të prillit të vitit 1981 milicia dhe ushtria jugosllave vranë 11 demonstrues dhe plagosën mbi 300 të tjerë. Burgosën mbi 2500 të rinj, përjashtuan nga shkollat, fabrikat dhe institucionet e tjera, diferencuan, lëçitën me mijëra shqiptarë. Vizitoni varret e të rënëve, në mënyrë që t'i kujtojmë flijimet e tyre për një Kosovë të lirë!

- Milicia e Jugosllavisë, në mesin e tyre edhe shumë milicë shqiptarë, më 26 mars, diku pas orës 16.00 u vërsulën rreth

konvikteve të studentëve, përdorën një dhunë të paparë as në aparteidin e Afrikës. Nuk më hiqet nga sytë flamuri në duart e një vajze të re, të cilës më shumë se katër milicë nuk po mundnin t'ia hiqnin flamurin nga duart - Shqiponjës trime të Kosovës! Mos harroni, askund në botë nuk ndodh që simbolet nacionale të përdhosen e të përshtatën për hir të minoritarëve që në Kosovë përbëjnë vetëm rreth 5 %!...

- Shteti shqiptar, pra Shqipëria Socialiste e Enver Hoxhës, ishte i vetmi shtet në rajon dhe në Evropë që demonstratat e vitit 1981 i përkrahi pa rezervë, duke i vlerësuar kërkesat tona si të drejta. Shqipëria, njëkohësisht ishte i vetmi shtet dhe i vetmi zë, që dënoi dhunën dhe represaliet që ish-aparati shtypës jugosllav i zbatoi kundër demonstruesve shqiptarë të Kosovës, as këtë nuk duhet ta harrojmë!

- Në maj të po atij viti Tahir e Nebih Meha, si dikur Oso Kuka, u dogjën në kullën e tyre! Ata me këtë rast i treguan pushtuesit jugosllav se shqiptarët një ditë do të detyrohen të mbrohen edhe me armë. Tahiri atë vit vrau me pushkën e lirisë forcat e dhunshme të pushtuesit, vrau namin e tyre edhe për më keq hodhi përtokë "mitin" mbi njësitet speciale të ish-UDB-së. Mos harroni krismën e pushkës së lirisë të Tahir Mehës! Ishte lajmëtarja e parë e pushkëve të lirisë së Ushtrisë Çlirimtare të Kosovës që do të pasonin më vonë!

E pra, kjo histori luftërash e vuajtjesh për liri, sigurisht që nuk i ka rrënjët cekët. Ato rrënjë janë të thella dhe datojnë qëkur erdhën pushtuesit në tokat tona, prandaj rrënjët e lirisë nuk dukën mbi tokë që t'i shkulë pushtuesi kur të dojë. Jo, ato bulojnë çdo pranverë, bulojnë nga shtytja që i jep fuqia gjakut të derdhur për liri. Historia jonë nuk është histori romantike me të vërshuara e me të shkëputura, kjo është histori që i ka futur tmerrin pushtuesit serb. Kjo histori ka kaluar për tehun e shpatës së Gjergj Kastriotit,

përmes kështjellës së barotit të Luanit të Janinës, përmes kullës së Oso Kukë Vraninës, përmes litarit të Idriz Seferit e gjoksit të Mic Sokolit e shtatit të Jakup Ferrit, nëpërmjet diplomacisë së Abdylit, Hasanit e Qemalit, nëpërmjet kobures së Boletinit, nëpërmjet tehut të sëpatës së Ahmet Prekazit e mitralozit të Adem Jasharit.

Kjo është një histori e tërë, të cilën nuk e zhbëri as Bizanti e Otomani, as Krajli e dushmani, as dhuna e jugosllavit e as diplomacia dhelparake e Moskovit!...

Brezi i demonstrueseve të vitit 1981, përfundimisht shembi themelet e ish-Jugosllavisë pushtuese. Pushkët e lirisë të Ushtrisë Çlirimtare të Kosovës, të mbështetura fuqishëm nga populli ynë, bënë gërmadhë kalanë e quajtur Serbi. Mos të harrojmë edhe këtë: Çmimin e lirisë deri sot populli shqiptar e ka paguar shumëfish!

11.3.2007

Për inat të sime re, im bir u martoftë prapë!

Nuk do të duhej që të vlente më filozofia e urtësisë popullore, që në fakt në gjirin e vet, mbase pa dashje, ngërthen edhe ironi e cinizëm - deri në mohim. Bie fjala, populli përdor shpesh thëniet e urta:

"Për inat të sime re, më vdektë im bir!" ose

"M'u dogj bishti, u dogj dynjaja!"

Po të niseshim nga ky mentalitet, në ditët e sotme, do të na merrte lumi të gjithëve dhe kur lumi vërshon, ai i përlan të gjithë pa dallim, njerëz të ligj dhe të urtë. Ka disa që edhe mund t'i shpëtojnë vërshimit të lumit të harlisur, por që do të shpëtojnë të lagur, kjo s'ka dyshim!

Ju të lagurit e sotëm nga vërshimet politike në çdo kohë, do të duhej që thëniet e urta popullore të mësipërme, t'i reformonit deri në atë shkallë sa t'i përshtateni në mënyrën më shembullore me realitetin e sotëm, si:

"Për inat të sime re, im bir u martoftë prapë!" dhe

"M'u dogj bishti, shyqyr nuk u dogj dynjaja!"

Kjo ka shumë rëndësi, ngase burrat e mëdhenj që janë mjeshtër të urtësisë, në situata të caktuara, shpesh herë kanë ditur dhe kanë pasur aftësi, që gjërat t'i kthejnë me kokë mbarë. Është fakt se inatet dhe bërrylat nuk janë pjellë

vetëm e gjeneratës së sotme, ato janë më tepër vese, që më kohë kalojnë në taborin e të ligut, të cilat tutje i përdor vend e pa vend dhe i bart nëpër kohë si barrën mbi shpinë, duke u ndier përgjegjës para unit të vet për dështimet, ose mosrealizimin e ëndrrave, të cilat vetëm ai i ka parë! Dhe ndodhi që kjo ëndërr, në kohën tonë të kalojë në bisht të ngjarjeve e krejt në fund edhe u dogj fare! Megjithatë, do të ishte mençuri e urtësi të themi: "U dogj bishti, shyqyr shpëtoi dynjaja!" Ngase do të na krijohet mundësia që pastaj të rikuperojmë diçka, qoftë edhe të largohemi nga mbretëria e ëndrrave të liga që i thurim netëve të gjata e pa gjumë.

Shushuritjet e shprushjet se z. Thaçi e akuzoi (ose tha) që z. Haradinaj (Daut), i ka ndihmuar demonstratat e 10 shkurtit, nuk do të duheshin të zinin vend, as në ëndrrat e të të lagurve dhe as të atyre të të terurve. Ngjarjet kanë të zotin e vet, dhe ju, z. Thaçi, do të duhej që të kuptonit se një protagonist i së kaluarës, nuk mund të jetë edhe aktor i së sotmes, letrat që digjen nuk japin flakë më! Ne, njerëz jemi, dhe sa herë që njeriu bën ndonjë gabim, lëshim ose punë të mirë e të pëlqyer, futet në pusi të pritjes së një të share të rëndë ose të një lëvdate meritore. Nga kjo pritje, ndodh që të na mpihen edhe damarët e qafës, kështu që duke u nxituar edhe mund të gabojmë në vlerësimet e të tjerëve. Me këtë rast, personazhi humb shijen përcaktuese të trofeut- medalje e cila ka të dy anët e veta. Mos të harrojmë se edhe kundërpërgjigjja mund të jetë po aq pa shije! Përballja mes lavdisë dhe sharjes e vë aktorin përballë reagimeve të pakontrolluara, që shpesh herë e bën të kërcejë në stilin e shenjës së parë të horoskopit! Për të mos i thënë në stilin e dashit – në këtë rast. z. Haradinaj nuk kishte nevojë që të ngutej, ngase subjekti i tij, mbi bazën e kumbarive, ka fituar pushtetin e ëndrrave (e që me keqardhje, nuk i realizoi

dot), sepse ata ia falën vetë kësaj mbretërie ëndrrën e tyre të madhe - thjesht për faktin së kishin rënë verbërisht pre e shkëlqimit të ëndrrave të thata mbretërore!

Ata se bashku me sejmenët, qatipët e subashët e tyre, duke u bërë rob i kësaj mbretërie, do duhej ta kuptonin fare mirë se trashëgimtari i mbretërisë së ëndrrave, kurdoherë është shumë jetëshkurtër - vetëm derisa t'i dalë gjumi. Vetëm atëherë e kuptojmë së ëndrrat u tretën, dhe do të ndodhemi në udhëkryqin e së vërtetës, ku do duhej të pranojmë me modesti nuancat e ngjyrave dhe të shijeve, kur tjetri që mediton zgjuar i përdor herë-herë edhe me djallëzi! Në shenjë revolte, kur humb edhe arsyeja, tjetri mendon se si t'ia bëjë kundërshtarit rrugën fare kthesa - kthesa, që ta ngrëjë me murrilan, që ta thajë me diellin e shkretëtirës, që ta vërshojë me çka ka, si lumi i furishëm, që ta mbysë me kolerë etj., etj., por që kur të ikë inati i këtyre lubive, me kokën e ftohtë, do të shihni se këto përmasa marrëzish që mbani në kokë godasin edhe të tjerët - jo vetëm ju, pra kanë qenë vetëm degradim i misionit të pafinalizuar.

Si përfundim. Deri sot shumë nga aktorët politikë në Kosovë kanë vepruar bashkë, në kohë të mira e në kohë të liga. Në një moment të lig, pa dyshim se kanë ngrënë njëri-tjetrin, ose ia kanë bërë hyzmetin kësaj pune, duke fërkuar duart: Më ka ardhur vera nga dera... Dhe nga ana tjetër, afshimi: "Veç mos më ardhte vera nga dera!" ...Kjo nuk paraqet më tepër se shpirtngushtësinë e individit, që është futur fatalisht në lojën e shoqërisë - kushdo qofshin ata (ai). Uroj që të gjeni shpjegim të arsyeshëm para vetes. Duke u kthyer në fillim të shkrimit, a mos fjalët ironike dhe cinike kanë zënë vend herët në strofullin tonë fare gabimisht? O njerëz, të mirë; ndërrojani drejtimin të sharës, duke thënë:

"Për inat të sime re, im bir u martoftë prapë!".

Sot më nuk drejtohen gjërat me bisht, por përfundimisht me kokë! Përndryshe, ata që pretendojnë që t'i drejtojnë gjërat me bisht - pa dyshim se do të mbesin në bisht të ngjarjeve, ose zhvillimeve shoqërore. Ambiciet për pallatin e ëndrrave, do t'i vrasë agimi i nesërm, që për fat të mirë nuk është në dorën tuaj, zoti Haradinaj, e as në dorën tuaj, zoti Thaçi.

Pallatit të ëndrrave në Kosovë i ka dalë boja qëmoti!

16 shkurt 2007

"Marigoja" po qëndis flamurin

Sot kur në Gjermani ka filluar samiti i G 8-s, pra të tetë shteteve më të industrializuara të botës, gati e gjithë elita jonë politike ka varur shpresat se në këtë samit do të parashtrohet edhe miratimi i rezolutës për zgjidhjen e statusit të ardhshëm të Kosovës. Deklarata e kancelares gjermane, z. Angela Merkel, para mediave, sikur lë shumë për të dëshiruar. Ajo tha shkoqur e shprehimisht: Mos shpresoni në samitin e G 8-s se do të merret ndonjë vendim për zgjidhjen e statusit të Kosovës! Zonja Merkel me këtë deklaratë hodhi në ujërat e rrëmbyeshme të së djeshmes, madje edhe parashikimet e shumë analistëve dhe diplomatëve ndërkombëtarë, të cilët kishin parashikuar që vendimi për statusin e Kosovës të merret gjatë punimeve të këtij Samiti.

Komunikimi i ashpërsuar ndërmjet BE-së, Rusisë dhe SHBA-së ka të bëjë me një mori problemesh, të cilat as nuk fillojnë dhe as nuk mbarojnë me Kosovën. Sistemi amerikan i mbrojtjes kundërraketore, çështja tjetër për vendosjen e gypave të gazit, liria e shtypit, çështjet e tjera globale si klima etj., shkelja e të drejtave të njeriut në vetë Rusinë, produktet e mishit në Poloni, pastaj politika botërore ndaj Iranit rreth armatimit bërthamor etj., janë çështje që mund të zënë vend më të rëndësishëm se çështja e statusit të Kosovës për BE-në, por edhe për vetë SHBA-në e mos të flasim më për Rusinë,

e cila është deklaruar kundër, madje sa herë e sa herë. Këto probleme të grumbulluara prej kohësh ndërmjet Rusisë e SHBA-së, në një anë, dhe BE-së e Rusisë, në anën tjetër, çështjen e Kosovës e lënë fare në bisht të ngjarjeve...

Po sot ambasadori belg në OKB tha se diskutimet për çështjen e Kosovës nuk kanë një datë të përcaktuar qartë!? Kështu që nuk përjashtohet mundësia që ato të shtyhen për në korrik!? Kur dihet mirëfilli se korriku dhe gushti janë muaj pushimesh për shumë shtete të Evropës e më gjerë, mirëpo më pas vjen shtatori, tetori... e kështu me radhë, muajt njeri pas tjetrit nuk kanë të sosur!...

Fundi i fundit kjo ishte fuqia e elitës sonë politike e cila, dorën në zemër, kurrë nuk e ka kaluar fuqishëm pragun e një afirmimi të mirëfilltë të një politike standarde me dimensione reale brenda së cilës do duhej shpalosur çështja e pazgjidhur shqiptare bindshëm para diplomacive ndërkombëtare. Kjo maksimë e tentimit apatik për të udhëhequr lojën politike, kjo njëmendësi tepër fodulle e prijesve të institucioneve tona, mënyra e të perceptuarit, e të menduarit, e të gjykuarit dhe e të vepruarit, ka tkurrur veprimin dhe rezultatin e saj politik aq përulësisht përpara aspiratave të popullit tonë saqë edhe nëse do të bëhet një ditë, nuk do të ketë shijen e një fitoreje meritore!?

Dy ditë më parë edhe kryeministri i Kosovës, zoti Çeku, duke i nuhatur dështimet totale të institucioneve të Kosovës dhe të Qeverisë së tij rreth zgjidhjes së statusit të Kosovës dhe prognozave të tyre "meteorologjike" se kur do të pikojë pavarësia nga qielli, tha: "Tanimë zgjidhja e statusit të Kosovës është në duart e Bushit dhe të Putinit!?" ... Pra kryeministri Çeku më në fund pranoi se e vërteta në fushën e filozofisë ka dimensione reale, brenda së cilës një ditë duhet shpalosur realiteti mbi maratonën e thatë të premtimeve

boshe e pa mbulesë, për të mos thënë tepër naive së çështja e pavarësisë së Kosovës është çështje minutash, çështje ditësh, javësh e muajsh! Më në fund pranuan se janë të tjerët autoritarë, të cilët vendosin për këtë çështje. Në fakt institucionet aktuale të Kosovës vetëm sa pa nevojë kanë gënjyer veten dhe popullin, ngase çështja e statusit të Kosovës nuk është dhe nuk ka qenë kurrë në duart e tyre.

Tani edhe më bindshëm po na del sheshazi se ata paskan shkuar kot si "Muqa pas dainjve ose si dhelpra pas... të dashit!" Kjo vërtetohet katërçipërisht edhe një herë se elita jonë politike nuk është më shumë se një marionetë në duart e administratës ndërkombëtare!

"Marigoja" po qëndis flamurin!

Ekipi i Unitetit, duke dashur që të zhvendosë përgjegjësinë, me miratimin edhe të ndërkombëtarëve, gjoja në emër të "presioneve", formoi një këshill ose komision pune për të përgatitur simbolet e reja të Kosovës! Na u desh edhe kjo, në mënyrë që institucionet tona të kuptojnë njëherë e mirë se ato mund ta bëjnë vetëm anën teknike, pra anën artizanale, që nuk është edhe aq jomeritore, pasi që ata kanë në dispozicion mundësinë për ta qëndisur me fije ari "bezen" e flamurit, por jo edhe ta skicojnë atë - skicat i kanë bërë të tjerët!...

Shefa e Zyrës Amerikane në Prishtinë, zonja Kajdanow dhe Trobjorn Solstrom, përfaqësues i Havier Solanës në Kosovë, kanë "porositur" liderët tanë që të hiqet dorë nga romantizmat në kushtetutën e re, të hiqen termat territor, luftë çlirimtare, Dardani etj!...

Kush di të lexojë mes rreshtash kjo "porosi" ka të bëjë

me tkurrjen e dokumentit që do të quhet kushtetutë e Kosovës, ku territori i saj, kufijtë dhe integriteti i saj të jetë i varur e i padefinuar qartë, që do të nënkuptonte edhe moscenimin e integritetit të Serbisë, duke lënë në fuqi në mënyrë të maskuar Rezolutën 1244! Kjo nënkupton një Kosovë pa integritet territorial dhe pa sovranitet!... Ndryshe si të kuptojmë që fjalët: luftë, çlirim, territor, sovranitet, Dardani, integritet, qenkan romantizëm?!

Sa të marrë që jemi ne shqiptarët, qenkemi vrarë e prerë kot së koti që më se një shekull për çështje krejt romantike siç janë: territori, sovraniteti, flamuri, historia etj. Nga kjo mund të konkludojmë se edhe lufta jonë për liri paska qenë krejt romantike, një gjetje shumë interesante e zonjës Kaidanow!

Për simbolet e "shtetit" të Kosovës ndërkombëtarët thanë prerë: Të pranueshme janë vetëm simbolet që nuk kanë elemente nacionale, që nuk kanë asgjë të përbashkët me të kaluarën aktuale, pra as ngjyrat, as pamjen dhe as formën; pra, edhe më qartë: që të mos kenë asgjë të përbashkët me shqiptarët shumicë! Do të duhej një simbol pa ngjyrë, pa porosi, pa mesazh, pa histori dhe gjithëpërfshirës e mbi të gjitha një flamur romantik!... Se si mund të duket ky alamet flamuri - pyesim ne? Zoti e bëftë mirë!

Po sot prokuroria ndërkombëtare ngriti aktakuzë kundër Albin Kurtit (!), veprimtar dhe udhëheqës i Lëvizjes për Vetëvendosje.

Kurtin aktakuza e "rangut" ndërkombëtar e ngarkon për organizim të protestave të dhunshme, për pjesëmarrje në to, për pengimin e personave zyrtarë në kryerjen e detyrës dhe për thirrje për rezistencë! Me këtë vendim gjyqësor,

përfaqësuesit e bashkësisë ndërkombëtare pretendojnë që demokracinë moderne dhe lirinë e fjalës e të veprimit të lirë ta çojnë edhe më "lart"!...

Albini adhuroi rrugën e "gabuar" e cila nuk përmbledh në vete një irlalitet, më shumë se një alibi në pafundësinë e një dënimi të fjalës dhe veprimit të lirë sot, për më shumë i pamotivuar kundër demokracisë së mirëfilltë, por këmbëngulës e i patundur kundër ngërthimit të saj, pikërisht nga ata që përditë trajnojnë e predikojnë demokraci në Kosovë!

A thua këto qenkan vlerat dhe ligjet e mirëfillta të demokracisë moderne që na i importuan përmes doganës?! Të shpresojmë së i "dhunshmi" Albin do të marrë dënimin e merituar, kurse të "gjurët" policë vrasës të Rumanisë shpresojmë se do të shpërblehen për shkakun e vetëm se në emër të kësaj demokracie kanë vlarë dy djem të rinj shqiptarë dhe kanë shpëtuar demokracinë ndërkombëtare në Kosovë nga Lëvizja e Albinit!...

6 qershor 2007

Këta humbës të mëdhenj

Në Kosovë, me 17 nëntor 2007, u mbajtën zgjedhjet në të tri nivelet. Është për t'u përshëndetur fakti së për të satën herë populli shqiptar i Kosovës, por edhe pakicat e tjera (përveç asaj serbe), janë duke treguar shembullin më të mirë të mundshëm të pjekurisë politike, jo vetëm në rajon, por edhe më gjerë! Në këto zgjedhje, elektorati shqiptar respektoi rregullat e lojës demokratike në mënyrën më shembullore. Sovrani i votës së lirë, shprehu vullnetin e tij për të zgjedhur më të mirët në mesin e të mirëve! - në mos të paktën kështu rezultoi me votë! Ky shembull inkurajon, duke treguar anën më pozitive të medaljes se ne duam, dimë, dëshirojmë dhe mund të bëjmë shtet, kemi kulturë politike, njohim rregullat e lojës demokratike dhe populli më në fund e meriton Kosovën shtet sovran e të pavarur, përfundimisht dhe asgjë më pak se kaq!

Urime dhe me fat lidershipi i ri, Kosovë!

Që në fillim u vërejt së këto zgjedhje do t'i rikthejnë në skenë fushatat e së kaluarës krejt anemike e tejet të mundimshme për qytetarin tonë, që kishte përjetuar terrin e plotë në shumë fusha të jetës për tetë vjet me radhë! Kjo

fushatë nuk solli ndonjë risi për t'u veçuar, përveç se ktheu në skenë edhe një herë një retorikë boshe të pabazuar e të pastudiuar mirë, për të mos thënë fjalë kuturu. Përgjithësisht, fushata në fillim ishte e qetë, ngase rivalët politikë nuk dëshironin fort që të gërmonin në brendinë e rivalëve, duke qenë të vetëdijshtëm për kundërmimet! Mirëpo në përmbylljen e saj prapëseprapë i doli era, dhe filluan sharjet nga më të "lezetshmet", si pro serb e pro rus, hajna e keqpërdorues, komunistë e titistë, demagogë e gënjeshtarë!... Realisht, ky bagazh "meritash", që subjektet e caktuara politike i hidhnin në adresë të njëra-tjetres nuk të jepte të kuptosh shumë se, kë kursente e kë sulmonte. Një pjesë e tyre, dorën në zemër, me vete kishte bartur "virtyte" të bollshme të së kaluarës, që pa dyshim se meritojnë për t'u sharë e stërsharë keq! Ata, paraprakisht, janë një shabllon i të kaluarës titiste, të cilët në thellësinë e shpirtit të tyre nuk ndryshuan asnjë herë. Pashmangshëm do të ishte e mrekullueshme, sikur ata përfundimisht të iknin në theqafje dhe t'i takonin të kaluarës së mallkuar, dhe vetëm asaj!

PDK-ja, për fat ose thënë më mirë, nëse nuk i bie vetes "mësysh" në të ardhmen - siç thotë populli, në këtë fushatë ishte shumë më lart se subjektet e tjera që po garonin. Ishte më lart në kuptimin e përgatitjes për të hyrë në këtë fushatë, ishte më lart për një gamë të madhe në paraqitje me takt e kulturë para elektoratit, ishte më lart me përfaqësimin në të gjitha nivelet zgjedhore, me kuadro të reja e profesionale, të cilat kanë dalë nga dyert e universiteteve më në zë të Evropës, me përmbajtje të mençur dhe bindëse, me koncept të qartë, me premtime deri diku të balancuara, me sjellje tejet domethënëse e premtuese dhe definitivisht ishte më larg arrogancës dhe llumit të fjalorit, të cilit subjektet e tjera të papërgatitura për një maratonë të gjatë, më në fund

i bënë konak duke e "qëndisur" me sharjet dhe etiketimet më të pahijshme për misionin që pretendonin ta bartnin para elektoratit dhe popullit në përgjithësi. Këto subjekte ishin jobindëse, prandaj sovranin popull me të drejtë i dërgoi në pushim të detyrueshëm!... Është e padiskutueshme pjesëmarrja e elektoratit në këto zgjedhje, ishte shumë e ulët, sido që të jetë, për këtë populli nuk ndihet aspak fajtor, mendoj se tepër kanë dalë për të votuar, krahasuar me atë së ç'kanë përjetuar ata për këta tetë vjet qeverisjeje terri e degradimi në të gjitha segmentet e jetës!

Nuk qëndron teza e disa analistëve që thonë se LDK-ja humbi në mungesë të karizmit të liderit të saj. Janë faktet kokëforta, që sqarojnë se veprimet e papërgjegjshme dhe donkishotiane të këtij subjekti në krye me ish-liderin e saj, tani më të ndjerë, bënë që kuota e tyre të pësojë rënie rapide nga mbi 80% të votave që korrte dikur, në rënie të vazhdueshme në 40%, e gjitha kjo, për të gjallë të vetë Rugovës, duke u mbështetur në shumë fakte, por më shumë në faktin kur ai filloi të tallej e të luajë me sovranin popull, duke u bazuar në "filozofinë" e tij me premtime se do të bëjë dardha e përshesh me tëmbël dhe shoqata buajsh (lexo bagëtish!), kjo ishte e tërë filozofia e tij, dhe nënë dy, pasuan keqpërdorimet e paskrupullta të mjeteve të popullit nga ministrat pasues të koalicionit qeverisës! Fundja, duke u mbështetur në rezultatin e votave, del realiteti në katror se kësaj radhe të dy krihet e ndarë, pra LDK-ja dhe LDD-ja së bashku, nuk peshojnë as sa PDK-ja e vetme! Prandaj qerrja e LDK-së kishte mësyre greminën me kohë, për të gjallë të tij dhe kjo flet më shumë se ç'pretendohet!

Shifrat e dala nga këto zgjedhje, të shprehura me numra, tregojnë bindshëm se PDK-ja është më e votuara, në fakt do të duhej të ishin edhe më të larta! Pa dyshim se PDK-së

i mbetet edhe shumë për t'u dëshiruar dhe për të bërë, në mënyrë që të mos pësojë si humbësit e mëdhenj të djeshëm! Rezultatet e këtyre zgjedhjeve u shoqëruan me dy befasi të pakëndshme kësaj radhe; nën një, ngritja e AKR-së me premtime krejt demagogjike në kuotën 12%, dhe rënia e partisë reformiste "Ora"?! Pa dyshim se AAK-ja, në mungesë shumë të padrejtë të kryetarit të saj, zotit Haredinaj, është ndier e hendikepuar, por ja që Alibabët e Aleancës po hiqen zvarrë si kalorës të çalë, që po shalojnë pameritueshëm mbi "atin" e Ramushit, ende, mbase edhe ndonjë ditë!...

Cilat janë detyrat e fitimtarëve?

Menjëherë pas konsolidimit të radhëve të Qeverisë Thaçi, duhet përveshur punës me shumë seriozitet si në furnizimin me energji elektrike, në infrastrukturën rrugore, sidomos në zonat rurale, në furnizim me uji të pijshëm të popullatës, në thellimin e reformave në arsim, në luftimin e pakompromis të korrupsionit, në përmirësimin e gjendjes së familjeve të dëshmorëve, të shëndetësisë, të arsimit, të pensionistëve dhe në veçanti të sigurisë dhe të zbatimit të ligjit, të gjithë të barabartë para ligjit dhe ligji mbi të gjithë! Nëse këto arrihen, pa dyshim se do të respektohet fjala e dhënë dhe populli nuk do të jetë i zhgënjyer as i penduar për votën e tij që kësaj radhe ia besoi bindshëm PDK-së.

20. 11. 2007

Lufta e dy partive për një figurë

Pas vdekjes së Ibrahim Rugovës - liderit të LDK-së, më në fund dolën në sipërfaqe problemet e akumuluarra dhe të injoruarra prej kohësh. Kjo dalje në sipërfaqe u bë e dhunshme, e zhurmshme dhe e neveritshme për secilin që dinte sadopak se ishin ambicie të grupeve të caktuara, që nuk iu dha fjala asnjëherë për të shprehur mendimin e tyre të lirë për më shumë se një dekadë. Vetëm kjo ndrydhje e mendimit që kishte marrë përmasat e një servilizmi të tejshkuar, bëri që njerëzit në krye "të organeve udhëheqëse" të LDK-së, të mbajnë deri në vdekjen e liderit të tyre së bashku me pozitat brenda hierarkisë së partisë.

Si pasojë e këtyre kundërtënive që plasën në gjirin e partisë "mëmë" u krijuan dy grupime të tjera që pretendojnë të jenë politike; njëra nga ato arriti të trashëgojë emrin e partisë së Rugovës. Ndërkaq mbetja tjetër formoi grupimin politik me emrin Lidhja Demokratike e Dardanisë!

Në kushtet e një shoqërie të mirëfilltë demokratike ndarjet dhe grupimet brenda subjekteve të caktuara janë normale. Kjo ka ndodhur në çdo vend të botës demokratike, por edhe do të ndodhë në të ardhmen pa dyshim gjithandej ku respektohet liria e mendimit ndryshe!

Mirëpo e papranueshme për qytetarin tonë është tendenca e monopolizimit të figurës së udhëheqësit të tyre

mbi bazën e argumenteve inekzistente. Secili nga ky krah shenjtëron udhëheqësin e tyre paqësor (pas vdekjes), për bëmat që nuk i ka bërë kurrë dhe po në të njëjtën kohë dhunohet vrazhdë paqja e prijësit të tyre!...

Përderisa të dyja këto grupime politike mbështeten në "filozofinë paqësore" të liderit të tyre - Ibrahim Rugovës, shtrohet pyetja:

Cila ishte filozofia dhe doktrina e tij politike, cili ishte roli i tij për këto 17 vjet që udhëhoqi LDK-në në Kosovë, në cilësinë e liderit të saj e që ia kishte ënda shumë të thirrej edhe si lider i Kosovës?! Kush ishte ai njeri që janë të lidhur aq keq në "shallin" e tij këto dy parti, të cilat nuk po gjejnë fillin se nuk po gjejnë për t'u zgjidhur nga nyja e atij shalli!?

Stuhitë e një rendi të ri demokratik përfshin tërë hapësirat e Evropës Lindore, duke ngërthyer këtu edhe ish-Jugosllavinë. Në Kosovë erdhi koha që anëtarët e LKJ-së të "skuqeshin" nga librezat e tyre të kuqe titiste, prandaj i flakën ato duke i zëvendësuar me librezat "blu" të LDK-së. Me kalimin e tyre në parti të re, lidhja mbeti e pashkëputur: Nga Lidhja e Komunistëve e Jugosllavisë (LKJ), kaluan në një lidhje tjetër, kësaj radhe në Lidhje të "Demokratëve të Kosovës!" (LDK). Edhe Ibrahim Rugova në këtë mes e hodhi librezën e kuqe të LKJ-së, të cilën e kishte mbajtur për një kohë të gjatë. Ai, në inicimin e këshillit të parë nismëtar të kësaj lidhjeje u zgjodh kryetar i saj, që nuk do të ndërrohej deri në fund të jetës së tij, një kopje e ish-figurave të tjera të sistemeve ish-komuniste siç ishin Tito, Çausheku, Mao, Lenini, Stalini, Enveri e deri te Kastroja i sotëm, pavarësisht nga fakti se ai mbështetej krejt në një rend të ri demokratik e pluralist!...

Kjo Lidhje e regjistruar në ish-federatën jugosllave vazhdoi me dekada për të punuar për bashkëjetesën me

popujt e tjerë të ish-Jugosllavisë edhe atëherë kur Jugosllavia ishte shkatërruar tashmë. Kjo ishte filozofia e tij politike e të qenët udhëheqës i pakontestueshëm i një qëndrimi oportunist ndaj të gjithë atyre që bënë masakra dhe gjakderdhje në ish-Jugosllavi.

Figura e Rugovës: Ky njeri; në dukje i qetë, që nuk e prishte qejfin as në momentet më të rënda, me ëndje për komoditetin, për cigare dhe për verë të mirë, për jetë luksoze e për makina të markave më të njohura, për truproja e "këshilltarë"... Vendi i tij ishte i panjohur për të, kishte vite që nuk kishte shkelur as në vendlindjen e tij e lëre më në qytetet e tjera të Kosovës, që i pëlqente të quhej kryetar. Filozofia e tij politike ishte që të ruajë qetësinë dhe nënshtrimin e shqiptarëve në Kosovë, gjë që Serbia nuk po mund ta bënte edhe me çmimin e një kostoje shumë të lartë financiare dhe as me tërë makinerinë e vet shtypëse! Motoja e tij ishte: "Durim dhe mos e provokoni Serbinë!"...

Gjatë luftës së UÇK-së në Kosovë Rugova fillimisht kishte kërkuar organet e FBI-së dhe të CIA-s, për të zbuluar pjesëtarët e UÇK-së, të cilët po vrisnin pushtuesin, kurse vetë UÇK-në e kishte akuzuar si dorë e zgjatur e Serbisë dhe si persona të frustruar! Ai madje kur në Kosovë po shkonte gjaku rrëke, me urdhër nga Beogradi, kishte organizuar edhe zgjedhje të "lira e demokratike!" Kishte kërkuar ndërprerjen e bombardimeve të forcave aleate të NATO-s mbi Serbinë, mu atëherë kur mekanizmi ndërkombëtar ishte më këmbëngulës se kurrë që të dënojë Serbinë për masakrat e bëra mbi shqiptarët.

Të vetmen vizitë që kishte bërë gjatë luftës, madje me norë të Hillit, ishte ajo në Malishevë. Atje kishte takuar disa pleq, të cilëve ua kishte dhënë nga një cigare, duke iu thënë: "Ju e dini, unë jam njeri i zyrave dhe nuk dal shumë, nuk

kisha me besu kurrë sa shumë dëm qenka bërë!" ... Kjo ishte e tëra që Rugova kishte mundur t'i thotë popullit tonë gjatë Luftës Çlirimtare gati dyvjeçare! Kjo ishte filozofia e tij për çlirimin e Kosovës, të cilën pretendojnë ta trashëgojnë të dy partitë e sotme të portës së djeshme!

Mua më ka rënë të lexoj; që të huajt kanë kërkuar besën e shqiptarëve siç ishte rasti me Mehmet Pashë Maxharrin gjatë kryengritjes së Lidhjes së Prizrenit, por nuk më kishte rënë të dëgjoj as të lexoj; që shqiptari kishte kërkuar besën e të huajve për të vizituar vendin e vet, deri me rastin Rugova! Ai pati formuar një Qeveri në ekzil, me disa "ministra", me zyra në ekzil, si dikur ministrat e Esad Pasha Toptanit me zyra në Selanik e gjetiu! Është interesant se gjatë gjithë asaj lufte Rugovës nuk i mungoi as një qime floku, përderisa profesor Aganit e shumë të tjerëve iu shkoi edhe koka!?

Ai kishte marrë garanci për vete dhe për familjen e tij, kur pas takimit me Milosheviqin, nga Beogradi fluturoj me aeroplan për Perëndim. Kjo ishte filozofia e tij politike, filozofi për të shpëtuar kokën e vet duke dëmtuar çështjen e Kosovës që ishte ngritur në agjendat e zgjidhjes përfundimtare. Si duket, për këtë filozofi politike, sot po luftojnë LDD-ja dhe LDK-ja!

Në Kosovën e pasluftës Rugova as edhe një herë nuk mori guximin të njohë luftën për liri të popullit të vet. Ai as edhe një herë nuk e zu në gojë Ushtrinë Çlirimtare të Kosovës si bartëse kryesore e Luftës Çlirimtare të popullit tonë. Ai as edhe një herë nuk u përkul para varrit të Komandantit Legjendar, ku me respektin më të madh janë përkulur diplomatët e ushtarakët më në zë, si: Klarku, Kushneri, Mini, Rejnhardi, Mejdani, Shtajneri, Valeto, Peterseni, Shtajneri, madje edhe shkrimtari e humanisti malazias Jevrem Berkoviçi etj...

Ai as edhe një herë nuk i ka përmendur familjet e dëshmorëve dhe fëmijët e tyre!

Ai as edhe një herë nuk ka vizituar ndonjërin nga familjet e tyre!

Ai nuk e njohu të parën Qeveri të Kosovës së lirë, për më keq e sabotoi atë skajshmërisht!

Ai nuk përfaqësonte unitetin e popullit!

Ai ishte përçarës i popullit shqiptar në trojet e veta, gjithsesi edhe në mbarë mërgatën tonë!

Ai këtë përçarje e la së fundi edhe në subjektin e vet që shpërtheu në mënyrën më të vrazhdë e më anarkike. Kjo ishte filozofia e urtësisë së tij që duan ta trashëgojnë partitë e hequra zvarrë pas emrit të tij...

Nuk mund të shpjegohet se si Rugova fitoi zgjidhjet e pasluftës në Kosovë?!

Mirë, i fitoi, por me të drejtë shtrohet pyetja: Me çka joshi Rugova elektoratin, çka ofroi ai nga planet ekonomike dhe politike? Asgjë më shumë - veç tambël me përslesh, dardha me pekmez e shoqata qensh e buajsh! Asgjëja në fakt ishte strategjia e tij ekonomike për zhvillimin e përparimin e Kosovës dhe për ironi të atyre që ofruan apo bënë diçka për këtë vend, ai uzurpoi institucionet e Kosovës së pasluftës!

Pas zgjedhjeve duhej të formoheshin edhe institucionet e Kosovës. Pas rënies e gjunjëzimit të tij, për tri herë radhazi para Kuvendit të Kosovës, Ibrahim Rugova arriti të marrë postin e ëndërruar gjatë, duke hequr dorë nga liria e vet personale dhe ajo e gjithmbarshme e Kosovës. Duke mos dashur të bashkëpunonte me krahun tjetër politik, ai bëri pazare me "armiqtë" e tij të përhershëm për (keq)qeverisjen e Kosovës, për të hequr nga agjenda zgjidhjen e çështjes së Kosovës, duke u marrë me luftën politike brenda spektrit

politik të Kosovës. Ai tërë mandatin e tij si President i Kosovës, ndenji pranë stufës së ngrohtë në Shtëpinë e tij, rrethuar me truproja, këshilltarë, makina, flamuj e lloj-lloj arnash e gurësh, që atij i vinin në mendje, ose që i shihte në ëndërr!...

Në emër të kësaj "Presidence", ai me stafin e tij nga buxheti i Kosovës harxhoi miliona euro duke bërë skenarë të ndryshëm, gjoja për pasigurinë e tij dhe të njerëzve të LDK-së, që binin viktimë e manipulimeve mafioze të sigurimcave të kësaj partie. Për shkak të kësaj "pasigurie" banorët e asaj lagjeje kontrolloheshin nga tri herë në ditë, sa herë që iknin dhe ktheheshin nga pazari, si në kohën e UDB-së së Rankoviqit - pati thënë një plak, të cilin e kishin lodhur duke e kontrolluar "ushtarët" e Presidencës, sa herë që kalonte aty pari!...

Kjo ishte filozofia e tij politike për sigurinë personale dhe të gjithmbarshme të Kosovës!

I ushqyer një jetë të tërë me "ikonat" e kohëve të monizmit, Rugova, diku thellë në veten e tij, ndrydh dëshirën e zjarrtë të përjetësisë, duke bërë çmos që figura e tij të shndërrohet në një mit e në një kult të tillë, si ai i Leninit, Stalinit, Titos, Maos, Kastros etj... Ai kishte filluar që të identifikohet me simbole të veçanta, si me flamurin, himnin, presidenca, vula, kompleksi memorial, veprat e botuara, ballë i oxhakut, fron të veçantë, shall nga krimbi i mëndafshit, kristalet etj... ishin elementet që do të mbanin gjallë kultin dhe emrit e tij - mendonte ai... Duke pretenduar të krijonin një histori të re me një rrymë të re ideologjike –rugoviane!, që ia kishte qejfi ta quanin: "rugovizëm" siç dikur patën një leninizëm, stalinizëm, titizëm etj... ata bënë një ideologji pa ide, një cirk që nuk të bën të qeshësh, por të qash! Kishin harruar se kohët e monizmit të përënduar

kaherë, dhe një mauzole si ai i Leninit në Moskë apo i Jozhës
së vogël në Dedinje nuk mund të bëhej tani më në Prishtinë!

Prill, 2007

Metoda primitive e eliminimit politik

Që nga lashtësitë njihet metoda e eliminimit politik ose e kundërshtarit - rivalit. Kjo metodë është përdorur në kohë dhe në hapësira të ndryshme, bartësit e saj, duke pasur mbi vete peshën e fuqisë politike, ekonomike, intelektuale, krijuese, pronore e tjera, kanë lëvizur gurët nën këmbët e kundërshtarit, pikërisht në saje të mjeshtërisë së tyre!

Në mesin e bashkëkohësve të asaj kohe ka pasur, por ka edhe sot e gjithë ditën të tillë, që janë të ngarkuar me pasione të tjera tepër të ulëta për përvetësim pasurie, trashëgimie, për fron e pushtet të pakufizuar etj. Që nga kohërat e lashta të perandorive: Romake, Bizantine, Otomane e deri tek mbretëritë e mëdha të mëvonshme, janë eliminuar madje edhe foshnjat në djep në mënyrë që ato të mos bartin mbi vete të drejtën e trashëgimisë, të drejtën e fronit mbretëror, mundësinë për të qenë i gjithëpushtetshëm etj. Bëma të tilla të ulëta nuk kanë kursyer as shoqërinë tonë. Të ligjta kanë "ngrënë" kokën e Haxhi Zekës, të Luigi Gurakuqit, të Hasan Prishtinës, të Bajram Currit, të Avni Rustemit e dhjetëra raste tjera, madje edhe në sistemet moniste-diktatoriale të këtij fundshekulli! Në librin "Sundimtari" të Makiavellit nuk zgjidhen mjete për të ardhur në pushtet! Nisur nga kjo "maksimë", sot në shoqërinë e rendit të ri

demokratik janë të shumtë të tillët që këto ëndrra i kanë të fshehura thellë në zemrat e tyre të liga! Mirëpo në kohët moderne dhe demokratike këto sprova ambiciesh kanë zbritur në fushën e lojës së demokracisë e cila vendimtare ka caktuar votën e qytetarit, e cila përfundimisht vendos për atë që do t'i përfaqësojë interesat e popullit! Edhe pse ata janë të vetëdijshëm së të gjitha metodat, që kundërshtarët e përbetuar përdorin për të eliminuar njëri- tjetrin, nuk janë më shumë se pasione të ulëta të cilat pavarësisht nga kostoja, në të shumtën e rasteve përfundojnë vetëm me turp. Metoda e eliminimit fizik është zgjidhja më primitive dhe përdoret në rastet kur pala tjetër nuk mund të arrijë të bëjë eliminimin politik dhe moral të kundërshtarit. Kjo metodë mund të ketë edhe kundërefektin e vet të veprimit dhe në vend të eliminimit bën ngritjen dhe hyznizimin e një figure të caktuar politike. Demokracia e brishtë tek ne duhet të mësojë shumë nga këto përvoja të shëmtuara që kanë përcjellë dhe rënduar me shekuj njerëzimin, që nga dinastitë e hershme e deri tek sistemet diktatoriale me nam - rasti i fundit kur në Serbinë milosheviçiane vritet kryeministri Xhinxhiq! Janë pikërisht këto metoda që lanë njerëzimin shumë larg rrugës së qytetërimit, zhvillimit dhe prosperitetit.

Të ndalemi te sulmi kriminal që ndodhi natën e 6 qershorit 2008 në Prishtinë, kur një i dyshuar kërcen rrethojat e murit dhe futet në ballkonin e shtëpisë së kryeministrit Thaçi, i cili për fat pengohet nga roja e shtëpisë, por duke krijuar panik te familja e Kryeministrit dhe tek lagjja e tij, që u zgjua e frikësuar mes krismave të armëve atë mesnatë!... Kjo ngjarje e rëndë nuk është edhe aq e vogël dhe e thjeshtë, që të mos debatohet! Kjo është një hije shumë e rëndë për prestigjin tonë si shtet i ri, që pretendojmë të bëhemi dhe ta forcojmë edhe më. Ngjarja paraqet hapat

e pasigurisë të një shteti që pretendon të krijojë siguri dhe ligj për qytetarët e vet e që mbetet edhe shumë për t'u dëshiruar. Në të njëjtën kohë kur nuk kanë siguri as vetë bartësit e institucioneve, pra as hierarkia e shtetit e cila së fundi po sulmohen nga "hajnat" në mes të kryeqytetit, ç'ka për të thënë pastaj qytetari i rëndomtë!... Paraqitjet verbale të figurave shtetërore të Kosovës se dënojnë rastet e tilla, i rrëzon një natë më vonë në mënyrë krejt naive kumtesa e policisë së Kosovës, në të cilën thuhej: "Policia arrestoi personin e dyshuar. Fjala është për një hajn, i cili kishte hyrë për të vjedhur në shtëpinë e Kryeministrit të Kosovës, zotit Hashim Thaçit! Personi i dyshuar, as që kishte idenë se shtëpia ku kishte hyrë ai për të vjedhur, ishte pikërisht shtëpia e Kryeministrit Thaçi!"... Kjo kumtesë, përveç informimit na del edhe me konstatimin se "hajni" nuk ishte i vetëdijshëm se ku ishte futur për të vjedhur!... Këtë lajm, mbase mund ta besojë elita jonë politike në Kosovë, por jo edhe opinioni i gjerë. Nuk ka qytetar në Prishtinë që nuk e di se ku ishte shtëpia e Rugovës, së ku është shtëpia e Thaçit, Fatmir Sejdiut, Dacit, Ramushit, Surroit dhe e dhjetëra figurave të tjera politike e publike. Kjo alibi, bie në ujë, padiskutueshëm. Shtojmë faktin këtu se shtëpia e Thaçit në krahasim me shumë shtëpi të tjera të figurave politike e publike në Kosovë, nuk nxit lakminë dhe kureshtjen e "hajnave" të natës. Kjo shtëpi natën nuk të krijon përshtypjen se "E paska të zonë të veshur me flori"! Shtëpia e Thaçit është krejt e zakonshme, ka shumë e shumë shtëpi të tjera në Prishtinë, që shtëpinë e Thaçit e lënë nën hije të plotë! Ta zëmë se edhe sikur të ishte kështu - siç u tha në kumtesën e datës 7 qershor në RTK, në orën 20.00, shtrohet pyetja se sikur ky "hajni" të ishte përballur me kryeministrin Thaçi, ato çaste mesnate dhe në "kacafytje" siç ndodhi me policinë

dhe rojën, ky "hajni" do të mund të vriste edhe zotin Thaçi? Policia e Kosovës do të thoshte:

"Një hajn që mbrëmë kishte hyrë rastësisht për të vjedhur në shtëpinë e kryeministrit Thaçi, në kacafytje e sipër kishte vrarë Kryeministrin, pa e pasur as idenë më të vogël se ai kishte vrarë pikërisht Kryeministrin e Kosovës, z. Thaçin"!... Kjo është më shumë se tallje, ky është më shumë se dështim, ky është më shumë se kurth dhe mësuesi i këtij kurthi i ka paraparë të gjitha këto, diku larg opinionit, madje me kohë dhe shumë në mënyrë të përsosur. Edhe nëse "hajni" zihet, edhe nëse "hajni" plagoset, edhe nëse "hajni" vritet! Kjo metodë do të ndezë, kjo metodë është ndër më të mirat, kjo metodë jep alibi të qëndrueshme: Hajni vrau një kryeministër diku në rajon dhe shkoi Kryeministri dushk për gogla!- siç thotë populli ynë. Mjeshtri ndër më të sofistikuarat nga regjisorët e regjurr të kësaj drame, e cila përhap një opinion krejt të zymtë e të mjerë për ne!

Nuk ka polici në botë, kur për një ndodhi të ngjashme, del pas 24 orëve me komunikatë dhe konstatim njëkohësisht: "I dyshuari ishte një hajn, që nuk e kishte as idenë se ku ishte futur për të vjedhur"! Kjo është diçka banale, naive e më shumë lënduese për qytetarët e këtij vendi. Si ka mundësi që një hajn të niset për "gjahun" e tij pa e ditur se ku është shënjestra e tij finale dhe pa pasur së paku një ide të vogël se çdo të dalë nga ky "gjah", se në shtëpi të kujt po futet, së përse po futet etj. A i jep dikujt përgjegjësi policia e SHPK-së? Si bën që të dalë me qëndrim të tillë, kur "hajni" ende nuk kishte kaluar as në hetuesi?!... Si ka mundësi një hajn të nxirret kaq i pafajshëm kur në brez kishte armën e mbushur për ta përdorur kundër cilitdo që do t'i dalë përpara nga ajo shtëpi dhe armët janë përdorur me këtë rast! Në të gjitha vendet e botës në raste të ngjashme

policia thotë: "Autori i dyshuar për rastin në fjalë është kapur, hetimet vazhdojnë, qytetarët të mos shqetësohen, gjendjen e kemi nën kontroll të plotë"...

Me këtë rast atje ku ligji vepron, shkarkon nga përgjegjësia automatikisht udhëheqësit e këtij sektori së bashku me zëdhënësin, pse jo edhe ministrin përkatës. Ky skenar dështoi me turp, por kjo nuk do të thotë se regjisorët nuk do të përgatisin skenarë të tjerë përderisa ata fshihen prapa këtyre "hajrave naivë e të pavetëdijshtëm", të cilët nuk ditkan se çka bëjnë, në shtëpi të kujt futën dhe për çka u futën atje!... Unë personalisht jam shumë i gëzuar për dështimin e skenarit të "hajnit të padjallëzuar". Nuk dua që vendit tim t'i bie hije e zezë. Të kemi kujdes të gjithë së bashku, që vendin tonë ta ruajmë nga qëllimi rrënues i armiqve tanë shekullor, të cilët jorrallëherë, për të realizuar qëllimet e tyre kriminale, kanë përdorur dorën e shqipfolësve tanë së bashku me naivitetin e tyre! Kjo nuk bën t'u ndodhë udhëheqësve të vendit tonë, cilëtdo qofshin ata.

9 qershor 2008

Ministër po, por njeri jo!

Na ishte një herë një pasha, i cili kërkoi që t'ia sillnin në pallatin e tij, të lidhur me pranga, babanë e vet!...

Pashai kishte për qëllim që babait të vet t'i tregonte fuqinë e pushtetit që ai e ushtronte: "A e sheh se unë jam pasha!" - babai i tij i lidhur dhe i turpëruar në pranga, duke e parë injorancën dhe naivitetin e të birit - ia ktheu:

" Ti pasha po, por njeri jo!"...

Më datën 19 shkurt 2007 në gazetën "Express" lexova një lloj interviste, ku kishte dalë sheshit mjerimi i një ministri të Qeverisë po aq të mjerë të Kosovës. Ai ndër të tjera thoshte: "Adem Demaçi dhe Albin Kurti janë spiunë të Serbisë, përndryshe Serbia nuk do t'i lëshonte të gjallë nga burgu, do t'i vriste siç e ka vrarë edhe Ukshin Hotin!"...

Këtë gjë të shëmtuar lexuesi i rëndomtë ka mundësi ta dëgjojë nga një ministër i "kulturës, rinisë dhe sporteve" të Qeverisë së Kosovës - siç është zoti Astrit Haraqija! Në fakt, mua nuk më befasoi mendimi i çoroditur i një këlyshi të UDB-së, sa më befason e shqetëson njëkohësisht fakti se prej nga "pikën" një dorë ministrash të tillë në Qeverinë e Kosovës (!), të cilët deri dje nuk i ka njohur as mëhalla e vet, këta nxënës të dobët që mezi kanë mbaruar shkollat fillore e të mesme, disa edhe ndonjë fakultet, por pasi që

janë bërë ministra (sic.) e "diplomat" i morën nën mbrojtjen e bodiguardëve të tyre me revole në brez!

Të mjerin ministër të "kulturës" - në këtë post e sollën nga kafenetë e Gjakovës, ku ishte duke lozur "domino" - nga aty e drejt e në Ministri!... Kjo u bë në saje të kumbarive dhe ndrikullive, që kishte ky dhe disa ministra të tjerë me ish-presidentin e ndjerë të ndrikullave z.Rugova. Këtij çunaku të ri i ra bingo Ministria e Kulturës!

Në intervistën e cekur më lart z.Haraqija simbolit të rezistencës, zotit Adem Demaçit, i bën një fyerje aq të rëndë që mund ta kemi dëgjuar dikur vetëm nga gojët e UDB-së. Adem Demaçi është simbol i rezistencës, është mishërim i së djeshmes dhe i të sotmes, është idhull i mijëra ish të dënuarve politikë shqiptarë në të gjitha hapësirat e trevave tona. Pra, fyerja që iu bë z.Demaçit do të thotë fyerje të gjithë atyre që lanë vite të tëra rinie nëpër kazamatet serbe, që lanë shëndetin, që lanë edhe jetën, që më në fund, si rezultat i finalizuar edhe me gjakun e bijve më të mirë të popullit tonë, nën petkun e UÇK-së, u bënë edhe institucionet e vendit, ku sot nga karrigia e këtyre institucioneve, zoti Haraqija fyen, madje as më pak e as më shumë se këtë shtresë të shoqërisë, të cilën e quan spiunë të Serbisë!!! Ky është shpërblimi që Qeveria aktuale e Kosovës po ua kthen ish të dënuarve të ndërgjegjes, të cilët lanë lëkurat e tyre në kazamatet e Serbisë, ata për decenie me radhë davaritën retë e zeza mbi qiellin e Kosovës, ndryshe po të kishte Qeveri, për 24 orë nuk do të kishte më Haraqit!- flas për vendet demokratike ku kodi i etikës mbrohet me ligj! Kjo ndodh vetëm në Kosovë, si pa të keqe, as që e bren ndërgjegjja kënd për këtë skandal - deri më sot, nuk dëgjova as edhe një zë!?

Stigmatizimi i pjesës kryengritëse të shoqërisë shqiptare,

nga pushtuesi dhe shërbëtorët e tij, ka ekzistuar që nga kohërat e lashta. Ky stigmatizim ka evoluar dhe është lakuar në kohë, thjesht për faktin që akuzat e plasuara në gjirin e popullit shqiptar ta bënin efektin e vet negativ dhe këto mbrapshti deri në ditët e sotme u bartën në fshehtësi nga shërbëtorët besnikë të pushtueseve tanë të të gjitha kohërave e të të gjithë llojeve. Bie fjala në kohën e pushtuesit Otoman - të gjithë ata që ngrinin krye kundër "babë Dovletit", pra kundër Sulltanit, si: Abdyl Frashëri, Sylejman Vokshi, Ymer Prizreni, Haxhi Zeka, Ali Pash Gucia, Idriz Seferi, Mic Sokoli e deri te Ismail Qemali, ishin të anatemuar e të akuzuar si të pafë: "Din sëz!". Ishin të akuzuar si spiunë të Evropës që po donin ta prishnin mbretërinë otomane të babëdovletit etj. Këto akuza që i plasonte pushtuesi kundër bijve më të devotshëm të popullit tonë atë kohë, i bartnin dhe i përhapnin në gjirin e popullit tonë hafijet shqiptarë - a thua mos në mesin e tyre mund të ishte edhe stërgjyshi i ministrit - po sikur sot stërnipi i tij, bastardi Haraqil! Në kohën e ish-Krajlit të Serbisë - kur mbretëria e Serbisë po shtypte çdo lëvizje kryengritëse të popullit tonë për liri, në të njëjtën kohë po luftonte dhe akuzonte të gjithë të rebeluarit shqiptarë, që nuk po i bindeshin pushtuesit serb. Me theks të veçantë prijësve dhe ideatorëve tanë siç ishin: Isa Boletini, Bajram Curri, Luigj Gurakuqi, Hasan Prishtina, Azem Bejta e plot të tjerë. Po të njëjtat akuza: si pro turq, si të shitur tek austro-hungarezët, si pro serbë, si tradhtarë të popullit "shiftari", që po donin luftë e nuk po i binden Krajlit të Serbisë! Të gjitha këto akuza kundër bijve tanë më të mirë i bënte pushtuesi duke i përhapur nëpërmjet shërbëtorëve të vet, që ishin me bollëk – a thua mos në mesin e tyre mund të ishte edhe gjyshi i Haraqisë - njëjtë si edhe i nipi i tij sot (Haraqija i vogël!)

Në kohën e ish-Jugosllavisë LKJ-iste bëheshin po të njëjtat akuza kundër të gjithë atyre shqiptarëve, të cilët thjesht po kërkonin lirinë e vendit të vet. Akuzat po ashtu varionin nga ballistë e nacionalistë, spiunë të anglo-amerikanëve e deri të inforbyroistë, më pas stalinistë e enveristë e më vonë pro rusë e irridentistë, separatistë dhe krejt në fund deri te pjesëtarët e UÇK-së, të cilët i akuzuan si dorë e zgjatur e Serbisë e njerëz të frustruar! Të gjithë këta që u akuzuan nga UDB-ja e ish-Jugosllavisë titiste, ishin po ashtu prapë bijtë më të mirë të popullit, si: Shaban Polluzha me shokë, Hysen Terpeza, Omer Muhaxheri, Ali Aliu i Preshevës, Adem Demaçi, Fazli Grajçevci, Metush Krasniqi, Ahmet Haxhiu, Zija Shemsiu, Ukshin Hoti, Halil Alidemaj, Afrim Zhitia, Fadil Vata e mijëra të tjerë. Këto akuza barteshin në mënyrën më perfide, por shumë besnikërisht prapë po nga veglat e pushtuesit titist, nëpërmjet mekanizmave të UDB-së. A thua mos në mesin e tyre mund të ishte edhe babai i ministrit - si edhe vetë ministri i sotëm, i cili tha, po e përsërisim:

" Adem Demaçi dhe Albin Kurti janë spiunë të Serbisë - sikur mos të ishin të tillë, ata Serbia do t'i vriste në burg - siç e vrau edhe Ukshin Hotin!?" – ndryshe, nga doli kjo pjellë bastarde?!

Shtrohet pyetja: Po të ishte sot Ukshin Hoti në mesin tonë - sigurisht se z. Haraqia do të thoshte njëjtë: "Ja, shikoni këtë Ukshin Hotin, pasi që ky doli gjallë nga burgu i Serbisë, edhe ky është spiun!" - dhe këtë ia kanë thënë dikur Ukshin Hotit, Haraqitë e tjerë!

Se pari më duhet të them se familja Hoti do duhej të të drejtohej ty, zoti Ministër, dhe të kërkojë sqarim për tri gjëra:

1. Prej nga e di ti që Ukshin Hoti është i vrarë në burg? - përderisa një gjë të tillë e pohon ti vetë në atë intervistë.

2. Ku e kanë vrarë, ku e ka varrin Ukshini, cilat organe të kanë njoftuar ty për këtë vrasje?

3. Përse ti e ke mbajtur fshehur vrasjen e Ukshin Hotit, deri sot? Nga kush ke qenë porositur që ta mbash fshehur këtë rast - përderisa familja Hoti nuk ka lënë gur pa lëvizur për ta mësuar të vërtetën për birin e tyre.

Po të niseshim nga kjo logjikë naive e tepër cinike e ministrit të "kulturës"- (pasi që kjo qenka pjesë përbërëse e kulturës së tij, dhe e ministrisë së tij, që të akuzojë e fyejë bijtë e denjë të kombit), atëherë e sqarojmë ministrin se përderisa nuk i paska mbytur në burg Serbia të dënuarit shqiptarë, atëherë të gjithë ata paskan dalë si spiunë (gjithnjë sipas konstatimeve tuaja)!. Të dënuarit që kanë vuajtur dënimin dhe kanë dalë gjallë nga burgu, si: Adem Demaçi (tri herë i dënuar), Ali Aliu, Metush Krasniqi, Ahmet Haxhiu, Ukshin Hoti (dy herë i dënuar), Halil Alidemajn, Afrim Zhitia, Fadil Vata, Ekrem Kryeziu, Hidajet Hyseni, Jakup Krasniqi, Besim Rama, Nait Hasani, Azem Sylja etj. (madje gjithnjë sipas Haraqisë) - i bie që janë liruar edhe si "spiunë ndërkombëtarë!", për shembull si zoti Limaj me Isak Musliun - ngase edhe këta të dy dolën të gjallë prej burgut të Scheweningenit!!!

Ku t'i shpie mushka drutë, o i çorodituri e vëthatori i Qeverisë, o medalja e turpit të Qeverisë së Kosovës, e cila ka futur kokën mes shalëve dhe nuk do të shohë e as të dëgjojë më përtej!

Nga burgjet e Serbisë, dhe nga duart e UDB-së, nuk kanë dalë të gjallë dhjetëra veta, si: Omer Muhaxheri, Fazli Grajçevci, Zija Shemsiu, Ibrahim Berisha, Ibrahim Krasniqi, Abedin Bala, Ibrahim Kelmendi e dhjetëra të tjerë. Në Ferrin e Dubravës nga gjakatarin serb janë ekzekutuar 173 të dënuar politikë shqiptarë, bijtë më të mirë të popullit tonë! Sipas

"filozofisë" së ministrit të "kulturës" na del se Nait Hasani dhe Bajrush Xhemajli qenkan spiunë të Serbisë - përderisa ata kanë shpëtuar të gjallë nga ekzekutimi!!! Ku po t'i shpie mushka drutë, o baba i mushkës!

Nëpër duart e UDB-së në një mënyrë ose tjetër kanë kaluar mbi shtatëqind mijë shqiptarë, prej të cilëve diku mbi 90% kanë dalë të gjallë e që sipas logjikës sate qenkan që të gjithë spiunë të Serbisë! - na u paska mbushur Kosova plot me spiunë, mor zoti ministër... Nga llogoret e Serbisë gjallë kanë dalë edhe rreth dy mijë robër të luftës - a thua edhe këta i lëshoi Serbia të gjallë, pasi që i bëri spiunë (!)... zoti Haraqija, a i ke bërë mirë llogaritë?!...

Kjo çorodi, kjo pjellë bastarde që ka zënë vend, madje në majat e Qeverisë, nuk do të kalonte askund, dhe tek asnjë popull tjetër. Popujt e tjerë krijojnë me mund legjenda e idhuj, para të cilëve përkulen me respekt e dinjitet, lindin, kultivojnë dhe respektojnë heronjtë e tyre. Fyerja dhe nënçmimi i këtyre figurave, në shtetet ku ka ligj, do të thotë përballje me ligjin! Zvicra edhe sot, pas një mileniumi, ruan dhe respekton legjendën për Wilhelm Tellin, as edhe një herë nuk e ka sharë e quajtur atë "aventurier" - ta zëmë, Mandelën populli i tij e ka ngritur në pedestal - po edhe bota. Osman Kazazin dhe Pjetër Arbënorin, Shqipëria demokratike - në asnjë moment nuk i ka akuzuar si spiunë të Enverit, por i ka nderuar dhe i ka ngritur edhe më lart! Adem Demaçin për hir të rezistencës së tij tri dekadash - kundër një pushtuesi lubi siç ishte Serbia - bota e laureoi me çmimin "Saharov" - e ministri Haraqija e laureon me çmimin SPIUN!

Nuk e besoj të ketë dëgjuar kush diçka më të ultë e më të shëmtuar deri më sot në Kosovë, po as edhe më tej, se ç'dëgjuam ne nga ministri i "kulturës" Haraqij!

Ju, ish të dënuarit e ndërgjegjes (ose politikë), që nëpër

burgjet e Serbisë keni lënë vitet më të mira të rinisë suaj, keni lënë shëndetin, keni lënë gjymtyrët e trupit, keni lënë shokët e mbytur, të varur, të pushkatuar, keni lënë nënat e motrat me duar në gji, keni lënë nuset e reja dhe fëmijët çilimi, keni lënë punën, shkollën, fakultetin të këputur në mes, shokët dhe dëfrimet e rinisë - a thua të gjitha këto i bëtë që të futeshit nëpër burgjet e Serbisë që pas 5, 10, 15, e 20 vjetëve burg të fitonit titullin SPIUN?! Sot në Kosovë ka mbi dhjetë mijë ish të dënuar të ndërgjegjes, prej të cilëve rreth 1/3 e Kuvendit të Kosovës, në krye me kryetarin Kolë Berishën, kanë kaluar nëpër burgjet e Serbisë në kohëzgjatje të ndryshme - pritni tani dylberin e Gjakovës kur të vijë në një seancë plenare, dhe t'ju drejtohet nga karrigia e ministrit, me fjalët:

"Të nderuar deputetë, ministra, qeveritarë, dhe ju spiunë të Serbisë, që keni shpëtuar gjallë nga burgjet e saj- mirë dita!"...

Me kujtohet një thënie e Sheshelit, kur në Kuvendin e Serbisë pati thënë: "Samo mrtvi Albanci su dobri!" - vetëm shqiptarët e vdekur janë të mirë. Pa dyshim se nga ky frymëzim është nisur edhe dylberi i Gjakovës – Haraqija, i cili në atë intervistë thotë troç: "Me pas qenë Ademi e Albini patriotë, Serbia i kishte mbytur aty, brenda në burg!" Për Ademin dhe Albinin Haraqija në mënyrë të hapur kërkon vdekje. Pra, ai kërkon vdekjen e tyre! Për të parin mbase nuk mund të zbatohet, ngase tani ai nuk është në burg, por për Albinin kjo kërkesë mbetet në fuqi, nga se ai tanimë është në objektet e burgut dhe mbase kërkesa dhe dëshira e ministrit mund të plotësohet!

Nëse Albinin do ta mbysnin në burg, vetëm atëherë zoti Haraqija do të bindet se Albini na qenka patriot, pasi që nuk doli i gjallë nga burgu dhe sigurisht se ministria e kulturës së

tij do të organizonte më pastaj mbledhje komemorative e vetë ai (ministri) do të vinte kurorë lulesh mbi varrin e Albinit e madje edhe do të betohej në emrin e tij prej patrioti!... Kjo nuk do të kalonte me kaq, askund në botë - vetëm në Kosovën e plagosur rëndë nga këta lloj ministrash të kësaj lloj qeverie!...

15.3.2007

Mos ta gënjemë veten

Në këtë kohë, kur përgjegjësia kolektive dhe individuale në Kosovë është bërë si të thuash diçka e thjeshtë, e përditshme, rutinë, është e vështirë që të gjendet dikush që do duhej të mendonte mirë e më mirë, para se ta thotë fjalën e vet publike, prandaj: mos ta gënjemë vetën tonë, mos të lejojmë që të na gënjemë të tjerët, mos ta gënjemë popullin, me lustrën e shtetit të Kosovës që në pakon e z.Ahtisari në fakt nuk ekziston!

Është koha e fundit kur duhet të ndeshemi me realitetin dhe ta shikojmë atë në sy, duke i sqaruar gjërat një për një se çështja e shtetit të Kosovës nuk është punë e kryer, madje as për së afërmi! Janë kohë të pakohë këto, ku fjala ka peshën e saj të ndjeshme. Kosova është duke ecur tehut të shpatës, sot po i prihet e qepet këmisha. Në këtë rast më nuk mund të themi: "Pazari po bëhet pa hanxhiun!" - Ai që sot nuk i thërret mendjes mirë, arsyeshëm e me guxim, nesër do të jetë vonë! Për pasojë, gjërat nuk përfundojnë vetëm me kaq, ato këtu fillojnë...duke qenë të vetëdijshëm se sot Kosovës nuk i mungon diskursi i kritikës racionale për vlerësim sa më real të pakos që ka ofruar zoti Ahtisari, por edhe të gjërave të tjera në përgjithësi. Mu për këtë kemi shumë përgjegjësi para fjalës së thënë, por edhe më shumë para fjalës së pathënë. Mendoj se shqiptarët, kudo që janë, në krye me institucionet

tona (ende legjitime) nga populli, si dhe në krye me Ekipin e Unitetit, do duhej ta thonë hapur e me guxim fjalën e vet. Të vetëdijshëm se tani nuk është koha e Sinan Hasanit, e Ali Shukriut dhe e kastës së tyre, të cilët për t'u treguar sa më projugosllavë - mohonin edhe përkatësinë e vet kombëtare! Kosova më vonë i mohoi të tillët, prandaj nuk do të kisha dëshirë që të përsëritet historia - kjo nuk na duhet më as sot, as nesër.

Kosova nuk ka nevojë më ta mohojë përkatësinë e vet, ne jemi shqiptarë dhe jo shoqëri multietnike (multinacionalno drushtvo). Pakicat janë pasuri të cilat ne duhet t'i vlerësojmë, dhe t'i respektojmë, ato janë të obliguara që ta respektojnë shtetin e tyre dhe ta njohin realitetin e ri. Sot shqiptarët kanë dinjitetin e tyre dhe të drejtën legjitime, si dhe kurajën që fatin e tyre ta shohin me syrin e arsyes, duke mos rënë pre e shantazheve të mundshme, pre e egove të ndryshme personale, pre e interesave afatshkurtra dhe pre e shkurtpamësisë! Ne sot duhet ta themi qartë e botërisht: Populli ynë me aspiratat e tij shekullore gjakon Lirinë, shtetin e vet sovran me integritet të pacenueshëm të tërësisë së tij territoriale, për këtë madje është derdhur edhe gjaku rrëke, e po kush guxon të shkelë mbi të?!

Kosova është shtet në të cilin të pakicat do të gëzojnë të gjitha të drejtat sipas standardeve më të larta evropiane. Prandaj, duke i parë gjërat nga ky këndvështrim edhe pakoja e z.Ahtisari me të gjitha mangësitë e saj, duhet që në mënyrë të guximshme dhe profesionale të demaskohet – në fakt të sqarohet mirë, duke i treguar botës së kjo pako ka shumë gjëra të papranueshme për popullin shqiptar, madje shumë të dëmshme, të cilat duhet t'i paguajmë shumë shtrenjtë në një të ardhme jo të largët!

Kam pasur rastin të lexoj shumë reagime të ndryshme

rreth kësaj pakoje, për çka më gëzon fakti se sot populli ynë ka vetëdije, ka kulturë komunikimi, i sheh gjërat shumë arsyeshëm, i thotë ato me seriozitet e guxim dhe nuk lejon që të bëhen pazare në dem të atdheut të vet. Kjo është pasuri, të cilën ne duhet ta çmojmë. Mendoj se shumë gjëra janë thënë nga analistë të ndryshëm dhe se Ekipi i Unitetit këto vërejtje do të duhej t'i merrte shumë seriozisht, të gjykojë arsyeshme dhe pa emocione. Këto gjëra janë thënë nga goja e popullit tonë me halle, janë thënë shumë qartë: Të gjitha ato segmente që mohojnë të drejtën e shtetit tonë - të refuzohen si të tilla, para se të bëjmë aktin e nënshkrimit të patriotizmit - apo tradhtisë!

Kaloi një shekull robëri, një shekull me burgje, tortura, vrasje, masakra, djegie, përdhunime, shpërngulje, përçmim të dinjitetit tonë kombëtar etj. Askush më nga shqiptarët nuk dëshiron të rikthehet në të kaluarën e hidhur, as imitimin e saj në çfarëdo mënyre qoftë kundër të tjerëve. Kjo duhet bërë e qartë njëherë e përgjithmonë - mirëpo mosbërja e shtetit për ne nënkupton lindjen e tragjedive të reja. Fillimisht nuk do të pretendoja shtjellimin e tërësisë së pakos, sot ajo është publike dhe secili lë të gjykojë vetë. Do të ndalesha te disa gjëra të kësaj pakoje, të cilat shtetin e Kosovës e dëmtojnë në fundament:

1. Pakoja e z.Ahtisari kërkon nga ne që të pajtohemi pa shtet, pra si shoqëri multietnike! Askund në botë nuk ka edhe një shembull të tillë, popullata vendëse etnike me mbi 90% (për hir të pakicave që gjithsej janë afro 5%) të mohojë praktikisht shtetin e vet nacional! Kjo po kërkohet nga ne!? Shembull: në Zvicër asnjë etni nuk e kalon 60%, megjithatë është shtet nacional!

2. Çfarë vlefte e peshe do të ketë Kushtetuta e Kosovës, kur Gjykatën Kushtetuese të saj do ta përbëjnë ndërkombëtarët

dhe ata do të vendosin për çdo gjë, më thjesht; ata do ta vendosin ligjin në Kosovë, do të jenë zoti vetë, madje me kohë të palimituar! Çdo ligj e vendim që ata do të sjellin do të jetë i palëvizshëm dhe i gjithëfuqishëm!

3. Parashihet një prani e madhe ndërkombëtare në Kosovë, e cila do të ketë fuqinë e plotë për ta zbatuar ligjin (kuptohet sipas shijes së vet). Prezenca e saj në Kosovë po ashtu është e pasaktësuar në kohë?!

4. Kjo pako nuk e ndan shtetin nga feja - konfesionin, madje e mbron fenë me ligj e polici! Në këtë rast vetëm objektet e kulturës ortodokse - jo edhe të tjerat, të cilat i përjashton me ligj nga mbrojtja, pra praktikisht pakojat në Kosovë njeh vetëm kulturën dhe religionin sllav!

5. Njeh të drejtën e kthimit të "refugjatëve" serbë dhe të drejtën e tyre mbi "pronën", të cilën ata e kanë tjetërsuar me dhjetëra herë. Këta "refugjatë" kolonë, që ishin ish-punëtorë të ish-UDB-së, një administratë e tërë e aparatit shtypës Milosheviqian, të sjellë nga Serbia dhe të sistemuar e akomoduar në Kosovë që nga viti 1987 e këtej e nga ana tjetër përjashton të gjithë refugjatët e tjerë joserbë - shqiptarët në këtë rast, të dëbuar pikërisht nga pushteti Milosheviqian, kjo pako për më tepër ua mohon atyre të drejtën mbi pronën e tyre, që e posedojnë në veri të Mitrovicës!

6. Pakoja po ashtu kërkon zhbërjen e TMK-së, jo transformimin, por zhbërjen! Duke e formuar nga e para një FSK (Forcë e Sigurisë e Kosovës), e cila nuk do të jetë ushtri e Kosovës!

7. Për fatin e të zhdukurve të luftës në pakon e Ahtisarit as që bëhet fjalë!

8. Nuk përmenden as edhe formalisht dëmet e luftës që Serbia ia shkaktoi Kosovës, si: djegie të më se 300 mijë

shtëpive, të ekonomisë së Kosovës, të bagëtisë së saj, të pajisjeve teknike të saj, të industrisë dhe të mjeteve të tjera teknike, të infrastrukturës etj.

9. Kërkohet që të preket edhe në simbolet kombëtare, siç janë: Flamuri, himni, stema etj. - thjesht atakohet identiteti ynë. Pra kërkojnë krijimin e një kombi të ri kosovaro-serbo-boshnjako-turko-romo-egjiptaso-ashkali me një flamur e himn të ri e me një gjuhë zyrtare turli-turli, natyrisht për shtetin e ri të Kosovës, që vetëm emri po i mungon (Posi!)

10. Thuhet se nuk do të ketë sa ndarje e as bashkim të Kosovës me një vend tjetër.

Që mund të interpretohet se nuk do të ketë ndarje të Kosovës nga Serbia dhe as bashkim të saj me Shqipërinë! Mungon saktësimi se Kosova do të ndahet nga Serbia dhe nuk do të ketë bashkim të saj me Shqipërinë! Me formulimin që është lënë shumë për të dëshiruar, madje është shumë diskutabile - askund nuk përmendet kufiri me Serbinë! Nga ana tjetër, fare shkoqur kjo pako ia fal shteti të Maqedonisë mbi 2500 ha tokë të Kosovës, sipas marrëveshjes së shteteve fqinjë (pa e përfillur vullnetin e popullit shqiptar), marrëveshje kjo e nënshkruar më 23 shkurt të vitit 2001 ndërmjet Serbisë e Maqedonisë, duke e shkelur kështu rëndë edhe Rezolutën 1244 që është ende në fuqi dhe e vlefshme (në këtë rast) vetëm sa për të shitur e dhuruar tokat tona!...

11. Pakoja njeh për minoritetet dyshtetësinë! Nuk kam dëgjuar diçka të ngjashme; ta zëmë populli gjerman që jeton në shtetet e veta me një demokraci të lakmueshme si në Gjermani, në Austri dhe në Zvicrën gjermane - nuk ka dy e tri shtetësi - sa mbrapa pakos së Ahtisarit janë gjermanët!...

Këtu fshihet qëllimi djallëzor, pra qëllimi është që nesër administrata shtetërore e Kosovës të mos ketë mundësi

ligjore të kontrollojë e integrojë qytetarët e saj (të huaj) - në këtë rast minoritarët serbë me dy shtetësi! Ata, kur të duan janë, dhe në të njëjtën kohë nuk janë qytetarë të Kosovës! Çka do të bëjnë turqit, romet, boshnjakët, egjiptianët dhe ashkalinjtë, që gjeografikisht nuk janë të lidhur me shtet e tyre?

Ka edhe shumë çka për t'u analizuar, gjë që nuk është në përgjegjësinë time profesionale, por si qytetar i Kosovës ndiej obligim që të mos ndihem aq komod e indiferent për fatin e atdheut tim. E ndiej si obligim për të bërë edhe dy vërejtje ose sugjerime:

E para; deklaratat e shumë figurave tona politike, me (e pa) përgjegjësi se: Kosova në këtë pako i ka të gjitha atributet e shtetit - përveç emrit shtet (!), mendoj se është një gabim i rëndë i tyre, uroj - ndonjë lapsus, në të kundërtën është një naivitet total politik, është për keqardhje për pozitën e tyre se ku kanë rënë. E dyta; reagimet e shumta të qytetarëve tanë, me qëllim që të avancohen shumë pika të kësaj pakoje, janë të drejta dhe të arsyeshme, që kanë vetëm një qëllim: mbrojtjen e atdheut tonë, respektimin e integritetit të tokave tona.

24.2.2007

Kush po angazhohet për ndarjen e Kosovës

Administrata e UNMIK-ut, pas shpalljes së Pavarësisë së Kosovës, do të duhej ta kuptonte tanimë rolin e vet në rrethana të reja. Të themi më mirë dhe më qartë: do të duhej të reflektonte më thellë, duke respektuar të "Zotin e Shtëpisë" të kësaj shoqërie për ndërtimin e së cilës në një masë ka kontribuar edhe vetë. Një kooperim më i thellë në relacione respekti me organet e shtetit të Kosovës që tashmë është funksional dhe mban mbi supet e veta vulën legjitime të popullit të saj do të ishte dhe do të jetë i domosdoshëm! E themi këtë për disa arsye të cilat po ngacmojnë dhe po mbjellin huti tek populli ynë!? Së pari administrata e UNMIK-ut do të duhej të ishte e përgjegjshme për veprimet që është duke i bërë pa e përfillur Qeverinë legjitime të Kosovës, e cila tashmë është e njohur nga afro 40 shtete të botës së fuqishme demokratike të prira nga SHBA-ja, njohje kjo që përditë po shënon rritje graduale.

Fuqishëm shtrohet pyetja: cilat janë këto papërgjegjësi dhe a mos po bëhen këtë veprime me qëllim të ndarjes së "qetë" të Kosovës nga qarqe të shteteve të caktuara në krye me Rusinë e Serbinë? Ndryshe nuk mund të shpjegohet fakti, kur në njërën anë administrata ndërkombëtare në konferenca të përditshme për gazetarë deklaroi se nuk ka legjitimitet

që të ndalojnë hyrjen në Kosovë të të ashtuquajturve "ministra serb" për Kosovën e nga ana tjetër pranon letra për ndarje të "butë" të Kosovës, po nga këta "ministra!", letra të cilat UNMIK-u, në mënyrë ekspres i dërgon në OKB!... Pozicionimi i tyre gjoja i "paanshëm" është edhe më shqetësues, për faktin e hidhur se ata nuk respektojnë as misioni për të cilin janë ngarkuar, kështu që ata po presim përgjigje nga Nju-Jorku dhe nga SP i OKB-së Ban Ki Mun për ndarjen e Kosovës!?... Nëse jo, në emër të kujt pra dhe me çfarë të drejte kjo administratë dërgon plane të një përfaqësuesi të një shteti tjetër për ndarjen e një shteti tjetër të njohur ndërkombëtarisht?! Kjo është jo më pak se përzierje drejtpërsëdrejti në çështjet e brendshme, është cenim i integritetit dhe sovranitetit të Kosovës. UNMIK-u nuk bën të marrë vendime pa pëlqimin e organeve legjitime të institucioneve të Kosovës. Mbetet tejet e paqartë se për çfarë baze bisedimesh bëhet fjalë tani?! Me kë dhe kush duhet biseduar? Për çka duhet biseduar? Për cilën arsye duhet biseduar? A nuk morën përgjigje definitive bisedimet me rastin e shpalljes së Pavarësisë së Kosovës.

Është e vërtetë se ka shumë gjëra që duhet të bisedohen me Serbinë dhe kjo është e domosdoshme për të dy shtete fqinjë, që të respektojnë njëri-tjetrin. Por që të ndodhë kjo paraprakisht Serbia duhet ta njohë shtetin e Kosovës, të vendosë marrëdhënie diplomatike me të dhe para bashkësisë ndërkombëtare të përgjigjet domosdoshmërisht për viktimat në njerëz që i shkaktoi popullit shqiptar, për dëmet e luftës që i ka bërë Kosovës, Serbia duhet t'i kërkojë falje popullit shqiptar, pa dyshim edhe popujve të tjerë, të japë llogari për krimet e saj, dhe të tregojë me shembuj e punë konkrete se ka flakur dhe dënuar njëherë e përgjithmonë të kaluarën e saj sadiste! Bashkësia ndërkombëtare thuajse ka harruar se

Serbia as që ka denjuar të bashkëpunojë për çështje parimore në raport me statusin e Kosovës. Përkundrazi, Serbia ka dhunuar bisedimet dhe qëndrimet e BE-së e më gjerë. Serbia nuk ka bashkëpunuar as me Gjykatën e Hagës për Krime Lufte dhe as që bëhet më fjalë për dorëzimin e kriminelëve të luftës në këtë Gjykatë, siç janë Karaxhiqi e Mladiqi. Një rol jo pak negativ e të papërmbytshëm në çështjen e cekur së fundi ka luajtur edhe kryeprokurorja Carla del Ponte e cila duke dashur që Serbisë t'i bëjë koncesione, në vazhdimësi ka lavdëruar atë kinse për bashkëpunimin me gjykatën në fjalë, përderisa faktet tregojnë se Serbia nuk e ka përfillur kurrë Gjykatën Ndërkombëtare të Hagës. Nuk u ngop vetëm me kaq, zonja Carla, ka bërë edhe një mori shpifjesh të pa argumentuara dhe shumë të ulëta e të paskrupullta në dëm të Ushtrisë Çlirimtare të Kosovës, të cilat në kushte të një shteti ku vepron fuqia e ligjit, shpifjet e zonjës Carla meritojnë një ballafaqim të fuqishëm me ligjin!...

Të pranosh kërkesën për ndarje të Kosovës që është shtet i njohur ndërkombëtarisht, të pranosh zhvendosjen popullatës, të pranosh getoizimin, të pranosh planet post-statusore të ofruara nga një individ që paraqitet në opinion si ministër për një shtet tjetër të pavarur kjo nuk mund të quhet injorancë ose veprim naiv e adoleshent, por tallje me ndjenjat e një populli që ka dhënë kaq shumë për lirinë e vet dhe për më keq; tallje me të gjitha forcat e aleancës së NATO-s. Të mendosh të realizosh planet serbe për ndarjen e Kosovës, është më shumë se një papërgjegjësi totale politike e morale, është plan tinëzar dhe tepër i rrezikshëm për rajonin e më gjerë. Këto kërkesa të Serbisë, të mbështetura nga Duma Ruse, kanë qëllim shthurjen e gjithë asaj që është ndërtuar me vite në Kosovë. Qëllimi tjetër është edhe nënçmimi i Shteteve të Bashkuara të Amerikës, duke

pretenduar njëkohësisht që Rusia të tregojë fuqinë e saj politike në arenën ndërkombëtare, të cilën në fakt nuk e ka.

Me të drejtë shtrohet pyetja: A nuk i ka lazduar serbët jashtë mase bashkësia ndërkombëtare në krye me administratën e UNMIK-ut? Pa dyshim se po! Serbët sillen si të duan: E duan rrymën, por nuk e paguajnë atë, nuk ndërrojnë targat e makinave, por nuk i ndalojnë ato duke i ngarë në rrugët e Kosovës, duan pronën, por nuk paguajnë tatimin, nuk i nënshtrohen ligjit por mbështetën në të, nuk e njohin realitetin e ri në Kosovë - duan të ndërtojnë një realitet tjetër të dhunshëm sipas modelit të tyre, i kërkojnë institucionet, njëkohësisht i bojkotojnë ato, duan ndarje të butë, por këtë "butësi" e ushtrojnë me dhunë, me djegie gjykatash, doganash, makinash, me vrasje e plagosje policësh ndërkombëtarë, me djegie ambasadash e me kërcënim marrëdhëniesh diplomatike, duke vepruar me çmenduri të paparë kundër Evropës dhe botës demokratike!... Zotohen se do të luftojnë krimin e nuk dorëzojnë kriminelët, mbështesin paqen, por kërcënojnë me luftë!, kërkojnë integrim e këmbëngulin në ndarje mes popujve mbi baza nacionale! Kërkojnë një shoqëri demokratike, por e vrasin atë me veprime fashiste. Kjo pra është Serbia, këta janë serbët që ecin në drejtim të kundërt të botës së qytetëruar...

Kosova sot nuk është pa zot shtëpie. Ajo ka miqtë e vet ndërkombëtarë, ka organet e veta legjitime dhe ekzekutive, ka përgjegjësi të lartë dhe fuqishëm është duke mbajtur dhe zbatuar të gjitha premtimet me standarde më të larta që nuk janë aplikuar deri sot në asnjë shtet tjetër të Evropës, por edhe më gjerë!... Kush mendon që të luajë me fatin e popullit të Kosovës, bën gabim të madh. Kosova më nuk lejon ndarje, ajo është ndarë, cunguar e sakatosur mjaft me dekada e shekuj. Harta e saj

nuk mund të vizatohet për çdo vjet sipas tekeve e kërkesave të shovinistëve serbë. Kosova do paqe, liri, demokraci, mirëqenie, zhvillim, respekt, miqësi reciproke me shtetet fqinje dhe me të gjithë ata që tregojnë gatishmëri të njëjtë. Kosova as edhe një herë më nuk do lejojë që të tjerët të luajnë me fatin e saj. Kosova ka zot bijtë e vet, të cilët janë të gatshëm që t'i dalin në mbrojtje atdheut, po ashtu Kosova e ka për obligim të padiskutueshëm edhe kujdesin dhe ngritjen e zërit të arsyes fuqishëm në mbrojtje të vëllezërve të vet, të mbetur jashtë trungut të vet krejt padrejtësisht.

30. 3. 2008

Kosova u përgjak edhe një herë

Këto ditë në gjirin e Kosovës u hapen edhe dy varre! Kosova në gjirin e vet mori edhe dy bij të saj - jeta e tyre përfundoj para kohe, dhunshëm, me plumba... edhe sa gjak dëshiron, Kosovë, që ta gëzosh shtetin tënd, ku një ditë qytetari yt nuk do të vritet më me urdhër nga organet e pushtetit e as më urdhër nga bartësit e politikës, të cilët i kemi votuar me dorën tonë? Edhe sa gjak të rinisë shqiptare duhet të derdhet, që Kosova ta gëzojë lirinë e saj?! Pas Luftës së Dytë Botërore, pra nga viti 1945 e këtej (pa u futur në periudhën e Mbretërisë Cariste Serbe, që masakroi Kosovën), deri me sot kanë kaluar 62 vjet. Pushtuesi serb, duke shfrytëzuar epërsinë e forcës, vrau shqiptarët e Kosovës nën akuza të ndryshme, të cilat varionin në hapësirë dhe kohë, prej bij komitësh, ballistësh, nacionalistësh, separatistësh, irredentistësh e deri te momenti kur u formuan radhët e UÇK-së, pra kur popullit të Kosovës iu imponua lufta kundër Serbisë, për të gjakuar lirinë e vet, të cilën e pagoi me kosto shumë të lartë në të gjitha rrafshet.

Më 1968, kur mekanizmat e UDB-së filluan një taktikë të re, që në emër të mbrojtjes së ligjit dhe të pushtetit të tyre mbi Kosovën, futën edhe pjellën bastarde të popullit tonë në ato valle, ku shqiptarët do të vriteshin edhe me "imzanë" e shqiptarëve, në emër të këtij absurdi që atë

kohë quhej "shteti vetëqeverisës i bashkim-vëllazërimit"- sipas modelit serbo-sllav!- shumë nga ish-pushtetarët shqiptarë nën tutelën e pushtuesit filluan që këtë detyrë ta ushtrojnë me besnikëri e zell të madh në shërbim të Serbisë, pra ata u dashuruan në karrige, saqë mohuan edhe popullin e vet. Kujdes nga kjo sëmundje, e cila më kohë mund të lazdrojë personazhet e sotme, të cilat nën tutelën e UNMIK-ut mund të lazdrohen keq!... Që nga rasti i vrasjes së nxënësit Murat Mehmetit dhe mbyttjes me dajak të të madhit Fazli Graiçevcit, na akuzuan e na fyen në të njëjtën kohë, madje duke na e treguar edhe vrimën e miut, më 1981(!). Populli shqiptar është i ndjeshëm nga fyerjet e tilla, të cilat gati u përdorën këto ditë nga pushtetarët tanë, si: "Ne dënojmë bartësit e dhunës!" Kjo nuk u desh të thuhet, të paktën sot. Pra elita jonë politike do të duhej të mos mbillte gërdinë e ish-pushtetarëve të dikurshëm kukull-titistë! Është koha që t'i lëmë kryeneçësitë politike që shkojnë përtej fanatizmit cinik. Se kush provokoi dhunë e kush korri furtunë - kjo më se paku i konvenon çështjes së Kosovës sot. Kudo në botë demonstrohet - një demonstrues me duar bosh, nuk mund të bëjë dhunë përballë një policie të armatosur deri në dhëmbë! Lërin këto dokrra! Kush përcolli mediat, kjo u pa katërçipërisht se asnjë herë, dhe me asnjë çmim, nuk e arsyeton provokimi i demonstruesve veprimin e egër dhe vrasës të policisë së UNMIK-ut, deri në atë shkallë aq neveritëse. Gjithë ai arsenal armësh, gjithë ajo zbrazje mllëfi, vallë, kjo kujt i shërbeu?! Kjo është një nder pamjet më të shëmtuara që një polici në misionin e saj të paqes mund të reagojë aq vrazhdë e me aq pasion!... Policia e Kosovës, së bashku me atë ndërkombëtare, e ndërsyer nga shefat e urdhërdhënësit e tyre - vranë me dorën e vet, bashkë me dy të rinj, edhe besimin e popullit

shqiptar të Kosovës - nëse ka ekzistuar ndonjë çik besim në institucionet e vendit. Matanë urës së Ibrit të ftohtë, demonstruesit serbë hapur kërkonin luftë!...për habinë tonë, as edhe një qime floku nuk u mungoi atyre, madje as tytat e armëve të SHPK-së dhe të UNMIK-asve, nuk u kthyen nga Ura ndarëse e Ibrit të Kosovës! Edhe sot, protestë në Shtërpçë, as edhe një qime nuk u mungoi serbëve! A thua thjesht për shkakun se ata janë serbë e ne jemi shqiptarë?! Apo për shkakun se ata nuk janë mësuar të përjetojnë dhembje?! Nuk mund ta durojnë atë!!

Po njëjtë, edhe në kohën e Milosheviqit, i njëjti slogan: "Serbëve nuk guxon t'u mungojë as qimja e kokës - ndërkaq shqiptarëve bën t'u mungojnë edhe kokat!"... Me keqardhje, por vrasja e para dy ditëve ishte për pikë të qejfit - lë të më thotë dikush në mënyrë të argumentuar se nuk kishte rrugëdalje tjetër, pos vrasjes së dy të rinjve: Arben Xheladinit dhe Mon Balajt, si dhe plagosja e dhjetëra të tjerëve?! Ne kemi përvojë nga e kaluara. DHUNA prodhon DHUNË! Mirëpo sot rolet janë krejtësisht tjetër fare, kjo kopje i kalon edhe koniunkturat e së kaluarës - që thjeshtë i takojnë sistemit Milosheviqian, të cilin e ka dënuar e gjithë bota përparimtare! Që nga atëherë e deri më sot, të gjithë të rënë, duke përfshirë këtu të gjitha moshat e gjinitë; që nga pleq, plaka, të rinj, të reja e deri tek bebet me biberon në gojë (rasti i bebes në Obri), të rënë në fushën e nderit, ranë për interesat jetike të Kosovës dhe të shqiptarisë në përgjithësi, ose u vranë dhunshëm për shkak të këtyre interesave dhe për shkak të bindjeve e të besimit të tyre në lirinë e vet. Të gjithë ata, nuk u vranë dhunshëm duke qenë të pozicionuar kundër interesave kombëtare - ta zëmë, siç u vra Pasha Toptani. Shqiptarët në Kosovë, por edhe një numër i konsiderueshëm

i pakicave minoritare- qytetarë të denjë të Kosovës- barten barrën e durimit në mënyrë shembullore që mbi tetë vjet, për të pritur zgjedhjen përfundimtare të çështjes së Kosovës dhe kurorëzimin e saj me një shtet të të gjithëve qytetarëve të saj, për një jetë më të avancuar, për një demokraci ku qytetari do të guxonte ta shprehte lirshëm mendimin e tij, për një jetë të padegraduar e të padiferencuar.

Populli ynë me të drejtë druhet nga tradhtitë e mundshme, që kanë pasuar shumë herë në të kaluarën, ka filluar (pa dashje) të shprehë dyshimin e vet në këto bisedime të stërzgjatura për të drejtën tonë. Në fakt ne jemi të përcaktuar, që tashmë pas luftës çështja jonë të zgjidhet me mjete demokratike, por është edhe një e vërtetë tjetër: aty ku demokracia mbrohet me plumba dhe bomba gazi, ajo tashmë ka humbur kuptimin i saj.

Për trazirat e shkurtit 2007 zjarrit po i fryjnë me vetëdije dhe pa të edhe dhjetëra analistë, të cilët japin komente të momentit dhe sipas "motit"! Nëse është vetëm kaq aftësia e tyre profesionale, nuk ua shohim për të madhe, ngase themi: "U falët se janë naivë, por ata do të ndihen të fyer me këtë konstatim!", prandaj me këtë rast për prononcimet e tyre të njëanshme, ata duhet të ngarkohen me përgjegjësi morale dhe penale!

Si ta shpjegojmë faktin kur ditë më parë z.Buzhala thotë: "Të gjitha ata që kundërshtojnë pakon e Ahtisarit bëjnë punën e Koshtunicës!", ky mendim tregon jo më pak se të shprehurit e një diletanti që është futur gabimisht në gazetari. Ai nuk qenka në gjendje të bëjë dallim mes kërkesave të pushtuesi dhe të robit, qoftë edhe kur ato puqën krejt në formë aksidentale, por në analet e filozofisë asnjëherë në përmbajtje!

Rasti tjetër kur z. Haxhiu para ca ditësh (në fund të një shkrimi), thotë: "Lëreni njeriun (Albinin) lë ta provojë rrugën e vet - se ju klasa politike jeni djegur!", ndërkaq dje, i zënë ngushtë nën ethet e tymit lotsjellës; thotë të kundërtën e asaj që kishte thënë, madje bukur rëndë akuzon edhe demonstruesit, por edhe pjesëmarrësit pleq, si Adem Demaçin dhe Fazli Veliun! Analistë e gazetarë që kthehen nga fyen era?! - në fakt anija e tyre me vela trumbeton në vendnumërim... Zotëri Haxhiu, ka vdekur ajo kohë kur mundoheshit që të lidhnit paqe me Milosheviqin në Brezovicë me pleqtë tuaj koçobashë të ish-pushtetit sulltanin, si Bakalli me shokë!

Është kohë e fundit që institucionet të bashkohen me vullnetin e popullit dhe jo të distancohen nga populli i vet. Deklarata se një grusht njerëzish as nuk e mbajnë dhe as nuk e shembin punën e Qeverisë etj. doli e pasaktë dhe e gabuar. Mos bëni më lëshime të tilla, Kosova jua falë të gjitha me jetësimin e aspiratave të popullit të saj, por me punë e fakte - jo më me fjalë e fraza që përjetësisht do duhej t'i takonin të kaluarës dhe vetëm të kaluarës. Duke ndierë dhembje e duke e ndarë atë së bashku me ju në këtë çast pikëllimi, familjarë të të rënëve, uroj me shpirt që kjo të mos ndodhë më asnjëherë në Kosovë. Mendoj se Lëvizja e Vetëvendosjes do të duhej të gjykojë shumë sinqerisht dhe ta pyesë veten shumë seriozisht, pas tërë kësaj që ndodhi: A janë shterur rrugët e tjera të veprimit? Mendoj se kjo mënyrë (e demonstrimit në rrugë) nuk i sjell Kosovës sot, më shumë se ç'prej keni filluar të veproni. Do të isha shumë i kënaqur, meqë i keni të gjitha mundësitë, që si subjekt politik t'i kontribuoni (pa e mohuar të kaluarën tuaj) ndërtimit të shtetit. Të provoni peshën tuaj para popullit, të tregoni peshën tuaj me votën e elektoratit që do të fitoni dhe

me peshën tuaj nesër në Parlament, ta thoni fjalën tuaj - jo më në rrugë, janë kohë të tjera tani - nuk e besoj se mund ta ndritni karizmin tuaj duke demonstruar në rrugë, këtë demonstrim forcash e idesh mendoj se do të ishte shumë më me peshë që ta thoni dhe ta vulosni nesër me vulën e ligjit në institucionet e Kosovës - që po duam t'u themi shtet, por që edhe duhet patjetër ta bëjmë shtet - bashkërisht. Edhe unë dikur kam qenë pjesëmarrës i demonstratave kundër regjimit pushtues serb, por që nga ajo kohë e deri sot shumë gjëra më nuk mund të thuhesh, ose imitohen në të njëjtën formë, ka ndryshuar mënyra e të paraqiturit, këtë do të duhej ta kuptoni edhe ju - jemi në Kosovën e pasluftës. Mendoj së në politikë do duhej një qasje tjetër - duke mos vuajtur më nga kryeneçësia politike, nga e cila vuajtje nuk jeni të kursyer as ju. Me qëllimin më të mirë, por mund të kem gjykuar krejt gabimisht.

Shkurt, 2007

Kërcënimet e mëdha të bartura nëpërmjet ekranit të vogël

Para tri ditëve në emisionin televiziv të Jeta Xharrës, emetuar më 16 shkurt 2007, fatkeqësisht u dëgjua pa mbulesë mjerimi dhe arroganca e institucioneve të Kosovës nëpërmjet përfaqësuesve të tyre. Sidomos kufijtë e normales i kaloi përfaqësuesi i 60 mijë votave të shqiptarëve të Kosovës, zotit Naim Maloku! Ai, në mënyrën më të ulët dhe të pakulturë shprehu mllefën kundër rinisë së "Vetëvendosjes" me fjalët më fyese që nuk mund të dëgjosh as sokakëve të qytetit, si: "Boll, mos llomotit ma!".

Këtij kërcënimi i mungoi vetëm një përkthim, që tamam do të na e kujtonte një kohë famëkeqe, jo të largët kur në gjuhën serbe na kërcënonin: "Dosta, nemoj da gallamish vishe!" Vetëm kjo mungoi në televizionin publik të Kosovës, për të treguar z. Maloku se me çfarë koncepti punon dhe qeveris!... Visar Ymeri, i cili përfaqësonte Lëvizjen Vetëvendosja, u ndodh përballë sulmuesve të paskrupullt si të Ulpiana Lamës, që përfaqësonte Qeverinë, të Malokut që përfaqësonte Kryesinë e Kuvendit të Kosovës dhe të z. Elshanit, që përfaqësonte SHPK-në, po ashtu edhe të Berat Buzhalës, që përfaqësonte mediat kosovare.

Zoti Ymeri në këtë mes u gjend i rrethuar dhe i sulmuar nga të gjitha anët, i shantazhuar që në fillim edhe i kërcënuar

aq brutalisht! Një balancim të mundshëm, në këtë mes mundohej që ta mbante (sadopak), organizatorja e emisionit zonja Xharra.

Flas nga pozita e shikuesit e që më plot përgjegjësi them se ajo paraqitje e "përfaqësueseve të institucioneve tona", ishte më shumë se një pasqyrë e mjerimit real që sot ka kapluar këto instanca në rang Qeverie.

Zonja LAMA, që përfaqësonte Qeverinë e Kosovës (nëse jo, është mirë që Qeveria të distancohet nga paraqitja e saj atë natë), nuk po e përmbante dot alergjinë deri në urrejtje të dukshme që po ndiente kundër përfaqësuesit të Vetëvendosjes. Në fakt akuzën e vet të mëhershme në kërkim të dënimit më të rëndë për rininë e Vetëvendosjes, ajo vetëm sa e trashi atë natë! Lama, gjatë tërë kohës së atij emisioni, kishte edhe dy probleme të tjera: simptomat e urrejtjes patologjike, që dukeshin në fytyrën e saj dhe leshrat e trazuara që gjatë tërë kohës nuk i zunë vend, duke i trazuar e shprishur, duke mos mundur ta mbulojë urrejtjen për Lëvizjen Vetëvendosja. Ajo thartoi edhe më atë "çik" grim të asaj nate aspak romantike për të.

Kjo bezdi është e kuptueshme, ngase prej leshrave vuan edhe Qeveria, ani pse kryqeveritari është fare "tullë". Ajo tha se nga tronditja e madhe që kishte pësuar për dy ditë rresht, nuk ishte ngritur nga shtrati?! Një eksperiencë interesante për ne, kur e tërë Kosova ishte në këmbë, përfaqësuesja e Qeverisë ia kishte futur shtratit! Të rinjtë e Kosovës që po kërkonin të drejtat e tyre legjitime, zonjës Lama po i shkaktonin dhembje! Me siguri në shtrat nuk e mori dhe as që do ta marrë atë ose ndonjë tjetër nga qeveria, dhimbja për të rinjtë e vrarë në protestën e 10 shkurtit.

Zoti MALOKU tregoi se meritueshëm gëzon mbiemrin

MALOK! Foli në emër të Kryesisë së Kuvendit të Kosovës, por më vonë edhe në emër të AAK-së dhe të 60-të mijë votave të saj!? Ishte duke folur zoti Visari, kur Maloku ia këputi fare malokçe me një: "Mos llo motit ma"! Sa nuk ia ktheu edhe në gjuhën serbe, ngase Maloku ka ende nostalgji dhe vuan nga paraqitjet e tij në stilin e ish-oficerit dhe pjesëtarëve të ish-Jugosllavisë! Ai më ato sjellje përfaqësoi institucionet dhe subjektin e cekur më lart! Ai i mbeti besnik shkollës që i dha sistemi i kaluar. Nuk do të komentoja më shumë sjelljet e tij, por do të thosha: Mjerë ajo votë që ka shkuar në adresën e tij. Në fakt ai edhe këtu gënjeu, ngase ai nuk përfaqëson të 60-të mijë votat e AAK-së? Përkundrazi, ai i keqpërdori këto vota në atë emision. Do t'ia kujtojmë Malokut se e pati formuar njëherë ai një "Qendrën Liberale të Kosovës", ku mori vota aq sa ka dashi mbrapa dhe ia mbathi e iu futë në b... byro të Ramushit, duke i thënë: "Lamush!- unë erdha tek ti... Lamush! - si ushtar i thjeshtë... Lamush!, mua me ndoqën nga Shtabi, që ku e kam letrën në xhep... Lamush! - më ndoqi daja yt... Lamush!" të tëra këto, të bëra publike po në të njëjtin ekran! Duke u nisur nga kjo paraqitje e tij, do duhej që urgjentisht institucionet, të cilat zoti Maloku tha se i përfaqëson te atë natë, të distancoheshin nga kjo paraqitje sa injorante, aq edhe agresive e arrogante. Naivi Maloku atë natë sa e sa herë u mundua që t'i arsyetojë vrasësit rumunë, duke sqaruar: "Ja, shihe pykën!", "Ja, këta ia futën pykën policisë!", "Ja ia futën me qëllim pykën këta!"... ishin disa nga zërat e paartikulluar, që i lëshonte Maloku gjatë tërë atij emisioni, ishte mjerimi i tij atë natë...

Zoti ELSHANI, përfaqëson te SHPK-në dhe u mundua sinqerisht (në stilin e milicisë), që të mbulojë e arsyetojë veprimet e kolegëve të tij, me moton hyqymeti ka të "drejtë" gjithmonë dhe është i pagabueshëm! Kështu ishte

edhe në kohën e turkut, të ish-jugosllavit, të ish-Serbisë e tani edhe në këtë kohë kur UNMIK-u po bën ligjin e "demokracisë" në Kosovë. Në fakt zoti Elshani bëri një krahasim eklatant, duke thënë: "Sa herë që serbët bëjnë demonstratë, ata marrin leje dhe kurrë nuk ndodh asnjë eksces"!!! Sa me simpati zoti Elshani paraqiti "kulturën e lartë" të demonstruesve serbë dhe në të njëjtën kohë, gjithnjë duke aluduar në "vandalizmin e ultë" të demonstruesve shqiptarë! E qartë, unë i kuptoj nostalgjitë e dikujt për pushtuesin (që nuk mund t'i mbulojnë edhe pas 8 vjetësh), por nuk i kuptoj, përse mundohen të gënjejnë hapur, kaq hapur, popullin tonë?!!! Zoti Elshani, këtë nuk na e hedh dot. Serbët asnjëherë nuk i kanë marrë leje policisë suaj e as të UNMIK-ut për të demonstruar, ata kanë demonstruar kur kanë dashur dhe ku kanë dashur, madje demonstruesit e kulturuar e paqësor serbë kanë djegur (vetëm ca vite më parë) katër makina të UNMIK-ut, si dhe njëri nga demonstruesit serbë ka hedhur edhe bombë mbi policinë e UNMIK-ut, me ç'rast janë plagosur mbi 10 policë të kontingjentit polak. Autori i demokracisë bombahedhëse, sot është lider i serbëve matanë Ibrit, si duket për meritat e tij në bombahedhje, ndërsa UNMIK-u (!) e ka lejuar që të avancohet edhe më shumë në nivel të përgjegjësisë politike! Prandaj do ta pyesja zotin Elshani: Pse po shtireni kaq naivë e nuk po keni guxim e moral ta thoni të vërtetën?! Ju si pjesëtar i SHPK-së, po ju zunë matanë Ibrit serbët e kulturuar që nuk ushtrojnë dhunë: Do t'ju rrahin dajak derisa të lodhen, më në fund - do t'ju kthejnë në brekë të shkurtra këtë Ibrit. Ju ende nuk guxoni ta shkëlpi as edhe një pëllëmbë tokë matanë urës së Ibrit, po që se nuk ju merr policia e huaj me norë! SHPK-ja guxon të "tregojë dhëmbët" vetëm kur është fjala për demonstruesit e rinj e duarthatë shqiptarë, por jo edhe për të tjerët!

Ismail Qemali ka vdekur dhe sot nuk ka kush të thotë më, siç pati thënë ai dikur: "Kush ka ende gjak shqiptari në damarë, lë të bashkohet me ne që ta shpallim pavarësinë!"... Gojë e liga të SHPK-së thanë: ajo ka qenë vetëm në film!...

Dhe në fund, dy fjalë edhe për qëndrimet e zotit BUZHALA, si përfaqësues i mediave të shkruara - nëse nuk gabohem! Edhe më herët me disa shkrime e qëndrime na ka bërë shumë kuriozë ky çunak, sepse në këtë botë ka ardhur shumë vonë për të mësuar zanatin në shkollat titiste. Kishte qenë i pafat për "vonesën" (mbase kjo nuk ka qenë edhe në dorën e tij) pa e arritur Titon e gjallë dhe të ecte përkrah, ose përpara Azem Vllasit e të tjerëve. Nuk dyshoj fare se do bëhej "Titov omladinac" i mirë dhe ndoshta do ta bartte edhe stafetën e tij deri në ish-hallën e sportit "25 Maji"! Megjithatë është vonuar për të tjera gjëra si këto, por është i pavonuar që të bëhet "Omladinac" i mirë i dikujt tjetër?! Për qëndrimin e tij dhe gjuhën e urrejtjes, jo mediat e tjera, por edhe vetë "Expressi" duhet të distancohet nëse do të ruajë epitetin e mediave të pavarura.

Është e nevojshme, madje imediate, që populli të mendojë shumë mirë (nëse nuk ka mundësi tjetër), që me institucionin e votës përfundimisht t'ju tregojë vendin të gjithë juve që po krekoseni me emrin dhe me votën e popullit, të cilën e keni keqpërdorur deri në skajshmëri. Pikërisht mbi votën tuaj, o popull, pikërisht në emrin tënd o popull, pikërisht me djersen dhe gjakun tuaj, o popull, këta përfaqësues janë duke abuzuar rëndë, janë duke e zhgërryer jo vetëm të tashmen, por edhe të ardhmen e Kosovës. Mos luaj herën tjetër me institucionin e votës suaj, më o populli im!

Shkurt, 2007

Realitetin që e kemi pranuar, por që hezitojmë ta themi

Është shqetësues fakti për shkakun se gjërat që po ndodhin nën hundët tona, sikur nuk duam t'i shohim me kohë, ose t'i pranojmë si të tilla! Në të vërtetë është koha e veprimit dhe e kontestimit të tyre madje edhe me këmbëngulje të domosdoshme, ndërsa ne tërhiqemi, heshtim, ose edhe festojmë e meditojmë, kur "historia" ikën, ne sikur marrim guximin dhe bëjmë zhurmë e shamatë, shkrime e analiza (me kripë e pa të), shkarravina e ngrehina, që nuk ia vlejnë e nuk i hynë më në punë askujt, sepse tanimë treni ka ikur dhe krejt kjo së fundi duket: "Si kofini pas të vjelave!" - thotë urtia e popullit.

Në lidhje me përcaktimin e datave festive, që Kosova do t'i bartë nën sjetullat e saj - këtej e tutje, pati shumë reagime të "zhanreve" të ndryshme, por që asnjëri nuk mori guximin ta pranojë realitetin e krijuar dhe ta thotë atë sheshazi: "Zotërinj, pakoja e Ahtisarit tjetëron popullin shumicë shqiptar në Kosovë, tjetëron kulturën, historinë, simbolet, vlerat e mirëfillta intelektuale dhe çlirimtare, tjetëron territorin dhe objektet e religjionit, tjetëron tërësinë tonë kombëtare!" - natyrisht së bashku me të gjitha këto zbeh dhe shemb përtokë edhe datat e shënuara që shqiptarët në Kosovë, që i kemi kujtuar me krenari edhe nën thundrën

serbe!... Burimi i vetëm, të cilin e tha në mënyrë të qartë dhe argumentuese, ishte analiza e thukët e "Radio Kosovës së lirë".

Të dashur shqiptarë! Thirrini në ndihmë kujtesës dhe fare qartë do të shihni se arkitektura e ndërtimit të një Kosove multietnike ku pakicat 5% do të jenë të barabarta me 95%, kjo çështje tanimë ka marrë vulën e vet, dhe nuk ka ardhur aq befasishtëm, por ka afro dy vjet që po na sorollatet nën hundët tona, dhe ne tek tani e kemi parë se ka hyrë miu në hambar! Kur zëdhënësi i UÇK-së, zoti Jakup Krasniqi, në një komunikatë lëshuar nga Shtabi i Përgjithshëm i UÇK-së, atëbotë pati thënë: "Ushtria Çlirimtare e Kosovës synon çlirimin dhe bashkimin e territoreve shqiptare!"... Qenë ngritur në këmbë alamet zërash për të akuzuar UÇK-në dhe Shtabin e saj se po duan të përhapin luftën edhe më!... Sot, duke u ballafaquar me gjendjen reale (kjo vlen për të gjithë ata që pranojnë realitetin), se: përfaqësuesit tanë nënshkruan marrëveshjen e Rambujesë e cila pasoi me sulmet e NATO-s mbi caqet e agresorit serb, ku më vonë si kompromis erdhi në shprehje edhe Pakoja e Ahtisarit, e cila ofroi tri opsione:

1. Kosova shtet i pavarur dhe multietnik!; 2. Kosova nuk do të ndahet, as nuk do të bashkohet me asnjë shtet tjetër në Ballkan!, dhe 3. Kosova nuk do të kthehet asnjëherë më në statusin e para vitit 1999!

Se a kishte rrugë tjetër, apo jo?- kjo është për t'u diskutuar, por se a ishte kjo zgjidhja më e qëlluar atëherë dhe tani? - kjo duhet të thuhet: Flasim gjithnjë për atë kohë. Me këtë rast faktori ynë negociues pranoi në fakt që Kosova të futet nën mekanizmin e mohimit të së drejtës së saj për bashkim me Shqipërinë, pra u bë edhe një ndarje mes shqiptarëve, dorën në zemër kësaj radhe edhe më e rëndë se ajo e vitit 1912, ngase këtë radhë ne e vumë nënshkrimin

e ndarjes me dorën tonë (!)- ndryshe përfaqësuesit tanë politikë, duke mos pasur kurajën që t'i bëjnë shantazh ose ta kundërshtojnë pakon e Ahtisarit, opsioni i bashkimit kombëtar as që është vënë në rend të ditës - për të mos thënë se ky plan u pranua nga përfaqësuesit tanë ende pa u vënë në tavolinën e bisedimeve, pra kallëp fare!?... Për të qenë të sigurtë, duke u mbështetur në realitetin në të cilin ndodhemi, e jo në imagjinatat se si duhet të jemi; Kosova nuk mund të jetë edhe shtet i pavarur multietnik, edhe të bashkohet me Shqipërinë! Ka dy rrugë këtu:

1. Kjo që zgjodhi elita jonë politike dhe që e mbështeti popullata shqiptare, që jeton në Kosovë me një shumicë të konsiderueshme, madje duke festuar e duke vallëzuar shpalljen e Kosovës shtet multietnik, dhe nëse është kështu, atëherë ta ndihmojmë elitën tonë që të ndërtojë shtetin e ri të Kosovës multietnike! Ndryshe po qe se keni mendim të kundërt, atëherë shpalleni këtë elitë publikisht tradhtarë për qëndrimin e saj!

2. Është rruga e bashkimit të territoreve shqiptare në Ballkan, dhe kjo nuk nënkupton vetëm Kosovën, por të gjithë shqiptarët nën pushtimin serb, malazez, grek, sllavomaqedonas. Pra, rrugët janë hapur për të gjithë ata që vërtet duan të veprojnë (jo, për ata që vetëm trumbetojnë), dhe kjo mund të bëhet; në kuadër të organizimit të subjektit, grupit, shoqatës, lëvizjes, rreshtimit të të gjithë atyre që i përmbahen kësaj ideje, për të vepruar më tutje me të gjitha mjetet paqësore e demokratike, por që nuk përjashton as mjetet e tjera përderisa nuk ka mirëkuptim për të drejtën tonë historike. Realisht, këtë rrugë nuk ka mundur ta mbyllë kurrë asnjëri nga pushtuesit tanë shekullorë! Tanimë, shtetit i Kosovës u shpall, elita jonë nga populli ynë (me shumicë) u duartrokoi: nuk e shanë, nuk e akuzuan për

tradhti kombëtare, që atëherë në gjenezën e brishtë të pavarësisë multietnike të Kosovës!? Tani kur treni iku, ne sikur po gjykojmë atë që na iku nën hundët tona!... Shteti i Kosovës u shpall mbi bazën e pakos së z. Ahtisarit dhe ne duhet ta kemi shumë të qartë se kjo "pako" na tjetëron, pra vetëm ne si shumicë shqiptare duke pretenduar që popullin shqiptar ta tjetërsojë nga gjeneza e tij, duke i ndërruar flamurin e himnin (nuk ka më "përreth flamurit të përbashkuar!"), duke mohuar vlerat e luftës dhe ato intelektuale të mirëfillta, duke lëvizur kufijtë në dobi të Maqedonisë, duke njohur marrëveshjen e Beogradit dhe Shkupit (pa praninë e faktorit vendor e ndërkombëtar, në kundërshtim të plotë me marrëveshjen e Kumanovës, të 10 qershorit të vitit 1999), duke mos i njohur datat tona historike e kombëtare, duke mos i njohur as objektet tona të kultit e konfesionit, as toponimet e vendbanimeve, as lashtësinë tonë kulturore, historike, reale e muzeale, duke tjetërsuar historinë tonë nëpër shkolla e gjithçka që ishte dhe që është krenari shqiptare!

Kur jemi te flamuri, fatkeqësisht, ne gjërat i harrojmë, apo bëhemi sikur i harrojmë! Ishte hapur një konkurs atëbotë për t'ia mohuar të drejtën flamurit tonë shekullor për të na e përfaqësuar edhe në shtetin e ri të Kosovës multietnike! Në këtë konkurs kishin arritur mbi 1000 propozime po nga vetë shqiptarët të cilët ishin futur në këtë garë me dëshirë të zhbërjes së simboleve të veta dhe të ngjyrave tradicionale të tyre kuq e zi! Siç e dini, ky flamur nuk bënte të kishte asgjë shqiptare në fushën e vet "bojë qielli", po njëjtë as himni nuk do të bënte që ta thoshte as edhe një fjalë të vetme shqip! Njëjtë u veprua edhe me Kushtetutën e Kosovës, duke e zhveshur atë nga ndjenjat dhe elementet e shtetit nacional të shqiptarëve!

Ana tjetër e medaljes, "pakoja" e Ahtisarit pakicave të tjera në Kosovë (të cilat së bashku përbëjnë 5% të popullatës së gjithmbarshme), ua njeh të drejtën e barabartë me popullin shqiptar shumicë në të gjitha segmentet e jetës. Nuk ua mohon as flamurin, as historinë, as gjuhën, as himnin, as të drejtën e getoizimit të Kosovës, as të drejtën e ndarjes së saj, as të drejtë e ushtrimit të pushtetit paralel, për më shumë nuk i detyron, madje as i obligon ata që ta njohin këtë shtet që quhet multietnik, pra Kosova nuk është më shtet nacional i shqiptarëve ku të gjitha pakicat do të ndiheshin si në shtëpinë e vet, por është shtet i të gjithëve ku të gjithë kanë mundësi të sillen si të duan - përveç popullit shumicë shqiptar!...

Që 100 e sa vjet, as sot, as nesër, kurrë nuk është vonë, për të gjithë ata që vërtet punojnë e veprojnë - siç kanë vepruar edhe në të kaluarën, pra ka dy rrugë: e para; kjo që është ku jemi dhe e dyta; me sakrifica e punë për ta bërë një ditë realitet bashkimin e territoreve shqiptare, të cilat janë gllabëruar jo moti nga shtetet fqinje grabitqare. Nuk ka rrugë të tretë mes trimërisë dhe burracakërisë, mes luftëtarit dhe dezertorit, mes të shiturit dhe atdhetarit, mes patriotit dhe tradhtarit! Këta kanë emër, pra t'i thërrasim gjërat me emrin e vet, nëse kemi vetëdijen dhe guximin qytetar:

1- Shpallja e shtetit të Kosovës ishte tradhti kombëtare, bartësit e këtij procesi janë ata që e shpallen, në krye me kryeministrin Hashim Thaçin, apo

2- Shteti i Kosovës është shpëtimi ynë kombëtar e qytetar, realizimin dhe jetësimin e të cilit e bëri elita jonë politike, në krye me kryeministrin Hashim Thaçin!

Njëra nga këto të dyja duhet të jetë dhe duhet ta themi hapur, por jo të dyja bashkë!? Mendimi im është (nëse

dikush çan kokën për mendimin tim), se në kushtet që ka vepruar dhe rezistuar Ushtria Çlirimtare e Kosovës, me potencialin e armatimit që ka pasur, me shkallën e përkrahjes dhe gatishmërisë për flijim të vetë popullit tonë, me "gatishmërinë" e shtetit shqiptar për ta mbështetur luftën tonë për çlirim e bashkim kombëtar, me gjendjen e krijuar para faktorit vendor dhe ndërkombëtar, duke u bazuar në kohë dhe në hapësirë dhe në rrethanat e atëhershme, do të ishte e papeshtuar mirë në rast se do të refuzohej nënshkrimi i marrëveshjes së Rambujesë. Ndërkaq lidhur me "pakon" e Ahtisarit duhet të konstatojmë se për shkak të moskëmbëngulësisë sonë ajo na dëmtoi më shumë së ç'kishte mundësi reale për të na dëmtuar! Këto lëshime do t'i kushtojnë popullit shqiptar të Kosovës, madje bukur gjatë, dhe pa dyshim se me kohë dikush do t'i bartë mbi kurriz të gjitha këto papërgjegjësi, por sa ia vlen kjo në krahasim me koston (haraçin) që ka për të paguar populli ynë gjatë gjithë kësaj faze, e cila pa dyshim se do të zgjasë bukur shumë!

Për mendimin tim, Kosova si shtet me vete është një opsion i paqëndrueshëm, pra çështja kombëtare prapë se prapë mbeti e pazgjidhur! Për më tej mendoj dhe jam i bindur plotësisht se: Pa bashkimin e tërësisë së tokave shqiptare, as sot, as dje, as nesër nuk do të ketë liri të plotë. Popullit shqiptar përfundimisht dëshiron bashkimin e plotë të tokave të veta, gjithandej ku ujit i thonë ujë e bukës bukë. Pa u realizuar kjo as rajoni, as Evropa nuk do të kenë qetësi!...

12. 6. 2008

Për çka po akuzohet Naser Shatri

Kush mund të shpjegojë shpotinë deri në ironi të përdhunimit të drejtësisë në përmasat e një absurdi, që gjoja në emër të drejtësisë po dhunon pikërisht drejtësinë!

Kundër qytetarit Naser Shatri, në emër të ligjeve serbe të diktatorit Milosheviq, që janë ende të zbatueshme dhe të vlefshme vetëm në Kosovë madje nën administratën ndërkombëtare të UNMIK-ut, këto ditë është ngritur një aktakuzë tejet tendencioze sa edhe absurde, pra një histori e sajuar dhe e hiperbolizuar nga kuzhinat e UDB-së së Beogradit për çështjen e zotit Shatri, tani e sa kohë të mbetur hipotekë e të "fuqishmëve", të cilët në emër të asaj që pretendojnë të ndajnë drejtësi, përdhunojnë drejtësinë në mënyrën më banale.

Naser Shatri akuzohet se më 3 tetor të vitit 1989 në Istog, me armë zjarri ka plagosur ish-inspektorin SPB-së Tomislav Baboviqin! Mbi këtë "bazë" prokurorja ndërkombëtare, Deborah Wilkonson, ka ngritur aktakuzë kundër z.Shatri, i cili po mbahet peng nën dhëmbët kërcënues të saj, që nga data 21 janar 2006, kur edhe u arrestua?!..

Njerëzimi i këtij globi gjatë shekullit të kaluar mbi kurrizin e vet ka bartur peshën e shumë ligjeve diskriminuese të diktatorëve të ndryshëm që ka njohur bota, si: Stalini, Pinoçeti, Maoja, Kastroja, Milosheviqi, Huseini etj. A ka

diçka më absurde se të gjykojë një njeri, i cili paska mbrojtur jetën e vet në kohën e Stalinit, ta zëmë, apo të Maos, të Huseinit, të Milosheviqit etj. Ky gjykim kërkohet pikërisht 19 vjet pas rastit që ka ndodhur, për shkakun se Naseri paska mposhtur një inspektor të po atij aparati shtypës?!

Këto gjëra anakronike, por edhe tragjike e komike njëkohësisht, po ndodhin sot në Kosovën tonë, nën administratën e "avancuar e demokratike" ndërkombëtare të UNMIK-ut, që pretendon vendosjen e demokracive më të avancuara evropiane në Kosovë!

Naser Shatri atëbotë plagosi në zyrë të hetimeve dhe të torturave të policisë serbe, inspektorin në fjalë, duke u vetëmbrojtur, pasi që inspektori Baboviq kishte nxjerrë revolen dhe ia kishte vë në gjoks Shatrit, të cilin po e kërcënonte edhe me vdekje. Naseri në kacafytje me Baboviqin, e kishte mposhtur atë dhe revolja kishte shkrepur në duart e Baboviqit, duke mbetur inspektori vrasës i plagosur me revolen e vet!...

Në bazë të cilave ligje të Evropës lejohet që inspektori i shërbimit të shtetit t'i vërë revolen në gjoks qytetarit? Kush mund ta arsyetojë dhe t'i japë të drejtë inspektorit gjakatar Baboviq për këtë veprim - përveç "drejtësia" ndërkombëtare!

Do të ishte shumë më me vend dhe e domosdoshme që ju zonja prokurore Wilkonson dhe ju zoti Gjykatës Johan Fields t'ia sqaroni popullit të Kosovës se të gjithë ata që kanë mposhtur në një mënyrë apo tjetër inspektorët e një sistemi diktatorial (sistem ky të cilin e ka dënuar e gjithë bota demokratike dhe e civilizuar), qofshin ato të ndodhura edhe para 20 vjetësh; do të dënohen?!...

Natyrisht, Serbia dëshiron të hakmerret edhe nëpërmjet administratës së UNMIK-ut, ne këtë e kemi të qartë qëmoti,

po ju zonja prokurore, a nuk e keni të qartë këtë?!

Do të ishte shumë e nevojshme të sqaronit, zonja prokurore, por edhe ju, zoti gjykatës, se kush është akuzuar në Kosovë deri me sot, nga ish-inspektorët e milicët serbë të Milosheviqit, të cilët për 20 vjet të sundimit të tyre gjakatar në Kosovë nëpër, zyrat e UDB-së, nëpër rrugë, nëpër shkolla, nëpër universitete, nëpër fabrika, në pyje, në fushë e në ara vranë pa gjyq me dhjetëra shqiptarë të të gjitha moshave e gjinive, si: Fazli Grejçevcin, Murat Mehmetin, Xhemajli Berishën, Zija Shemsiun, Afrim Zhitinë, Fahri Fazliun, Bedri Sokolin, Selman Vojvodën, Ylfete Humollin, Ali Ajetin, Shukrie Musliun, Rexhep Bislimin, Besim Ndrecën e dhjetëra të tjerë.

Një rast përafërsisht i ngjashëm, kur një shqiptar (Ferat Muja) i rrethit të Vushtrrisë, në vetëmbrojtje kishte vrarë një serb, "drejtësia" jugosllave, atëbotë, zotin Muja e dënoi me vdekje - pushkatim!!! Me gjeni vetëm edhe një rast analogjik në tërë legjislativin e ish-Jugosllavisë, që prej themelimit të saj më 1918 e deri te ditët e diktatorit Milosheviq, në cilin rast është dënuar me vdekje ndonjë nga serbët për shkak se ka vrarë 1, 2, 3, apo më shumë shqiptarë etj. Ma gjeni vetëm një rast, dhe raste të tilla të vrasjes së shqiptarëve ka pasur - më shumë së një!...

Ndikimi negativ në zhvillimin e një kornize legjislative me plot paqartësi e kontradikta nga më absurdet, që po degradon e degjeneron qasjen e mirëfilltë mbi drejtësinë e vërtetë, nuk janë veçse pjesë të veçanta të një veprimi të menduar keq për ta çuar në vend drejtësinë. Shkelja mbi vlerat universale të drejtësisë, qysh më parë prejudikon viktimën, këto kalkulime të gabuara zbehin besimin e popullit në drejtësinë tuaj. Fatkeqësisht, për këta 8 vjet të ndarjes së "drejtësisë" suaj, pësuan prapë luftëtarët e lirisë,

të cilët pushtetin e dhunshëm serb e rezistuan me të gjitha mundësitë që patën, prandaj ata po dënohen sot për veprat që kanë bërë, madje edhe këtu e 20 vjet më parë! Këtu nuk përjashtohen as ata të cilët mbrojtën dinjitetin dhe qenien e vet njerëzore para gjithë asaj makinerie gjakatare Milosheviçiane.

Ky ishte faji i vetëm i të akuzuarit të sotëm, z. Shatri, ngase ai u vetëmbrojt përballë një mizori që donte t'ia merrte jetën!

Në fakt, sikur zoti Shatri të ishte vrarë nga inspektori serb Baboviq, këtu e 20 vjet më parë, athua a do të pirdhte drejtësia ndërkombëtare e UNMIK-ut për të vënë para drejtësisë kriminelin Baboviq?! Me siguri që Baboviqi do të jetonte i qetë, sepse ashtu jetojnë sot në Kosovë dhe jashtë saj vrasësit e mbi 13 mijë shqiptarëve dhe të mbi 300 mijë qytetarëve të tjerë në ish-Jugosllavi! Të kujtojmë këtu se vetëm nga kazermat ushtarake të ish të ashtuquajturës Armatë Popullore Jugosllave, janë kthyer në arkivol mbi 70 djem të rinj shqiptarë; sa i kishin rënë brisk fytyrës - siç thotë populli!?... Deri me sot as nga drejtësia vendëse e as nga ajo ndërkombëtare, as që janë hapur fare hetimet e lëre më të akuzohet dikush për këtë krim të padëgjuar ndonjëherë më parë! Nga ana tjetër, kush mund të më thotë se cili milic, paramilitar, inspektor apo trupë tjetër serbe, pjesëtarë të aparatit shtypës të kasapit të Ballkanit janë duke u gjykuar për vrasjen dhe masakrimin e 6 qytetarëve të lagjes sime, që i kam njohur me emër e mbiemër, që kam jetuar së bashku me ta:

1- Fetije Bislimi, vjeç 32, e sëmurë mentalisht, e palëvizshme, vrarë, masakruar e djegur!

2- Fadil Latifi, 26 vjeç, vrarë masakruar e djegur!

3- Arif Latifi, 80 vjeç (i ati i Fadilit), vranë!

4- Xhemail Bajrami, mbi 60 vjeç vranë!

5- Ismail Bajrami, 60 vjeç, vranë! (këta dy të parafundit ishin vëllezër).

6- Selman Selmani, 75 vjeç, vranë!

Të gjithë këta u vranë e u masakruan nga policia serbe më 1999.

E sa e sa raste të tjera, krejt të ngjashme anë e kënd lagjeve, fshatrave dhe qyteteve të Kosovës. O vëllezër, ju lus, shënojini DIKU!...

Unë akuzoj publikisht vrasësit serbë të banorëve të lagjes sime. Bëni edhe ju, o miq, të paktën nga një akuzë e denoncim publik kundër vrasësve të më të dashurve tuaj - të paktën kaq kemi mundësi, me emër e mbiemër, që një ditë emrat e tyre të mos të na humbin pa nam e nishan!

Kush po dënohet sot për këto krime, oooooo drejtësi e UNMIK-ut?

Lirojeni njeriun nga ajo akuzë e pakuptimtë, kërkojini atij falje, por edhe popullit të Kosovës, për shkeljet që i keni bërë drejtësisë dhe ligjit gjatë gjithë këtyre viteve. Ligjet demokratike nuk nderohen duke i rikthyer ato të kohëve të monizmit e të diktaturës, aq më pak, duke i ripërtërirë ato për t'ua zgjatur jetën. Sa do të ishte logjike që sot të dënohet një qytetar i përkushtuar për liri e demokraci, një luftëtar i paepur, kushdo qoftë ai, që ka luftuar aparatin shtetëror të diktatorëve më në zë siç ishin: Stalini, Mao, Kastroja, Pinoçeti, Huseini, Milosheviçi etj- gjykoni vetë!?

28 janar 2008

Kush e bllokoi shkritoren e plumbit në Zveçan 20 vjet më parë?

Shumë ngjarje të guximshme e atdhedashëse kanë mbetur të marginalizuara në historinë më të re të Kosovës. Për shumë veprimtari patriotike nuk flitet dhe nuk u fol tash e sa vjet, megjithëse kemi pasur rastin të dëgjojmë sakrifica të shumta, heroizma të mëdhenj nga bijtë e popullit tonë. Sot nuk është e tepërt të nxjerrim në dritë edhe një veprimtari atdhetarë që atë kohë e tronditi pushtuesin serb, i cili po eksploatonte në mënyrën më të egër pasurinë e tokës dhe të nëntokës së Kosovës.

Dua që me ato elemente që kam parë dhe që kam dëgjuar të hedh dritë sadopak edhe për aksionin e sabotimit, të shfrytëzimit të Kosovës nga serbët pushtues. Fjalën e kam për aksionin e parë ndaj pozitave përfituese ekonomike serbe në Kosovë. Ishte ky hapi që bën të kuptojmë se nga rezistenca paqësore e demonstratës apo grevës kalohej në aksione të hapura konkrete kundër pozicioneve serbe në Kosovë. Një aksion që mund të quhet i parë i këtij lloji në Kosovë, është aksioni për bllokimin e furrës së shkrirjes së plumbit në Zveçan.

Mbase pak kush e ka të ditur ngjarjen se si ia zunë plumbin në "fyt" shkritoresh së Zveçanit, këtu e 20 vjet më parë, dhe aq më pak e di opinioni shqiptar se cilët ishin

personazhet e kësaj ngjarjeje dhe cili ishte ai që ngufati shkritoren e plumbit në Zveçan?

Të bllokosh vullnetshëm tonelata të tëra plumbi që ishin në formën e lëngët pas shkrirjes në furnnaltën e Zveçanit, në atë kohë cilësohej sabotim dhe për pasojë kishte humbje të mëdha ekonomike, por edhe pasiguri politike të Serbisë në Kosovë.

Një veprimtari e tillë kuptohej si sulm drejtpërsëdrejti ndaj Serbisë dhe ekonomisë së saj nga "irredenta" dhe "kundërrevolucionarët" shqiptarë të Kosovës dhe si e tillë do të dënohej me ligjet më të ashpra që kishte dikur ish-Jugosllavia.

Në vazhdimësi secila ngjarje që tronditi themelet e pushtesit serb në Kosovë kishte personazhet e saj. Edhe bllokimi i furnnaltës në Zveçan kishte autorët e saj dhe si kryepersonazh i kësaj ngjarjeje ishte Ismet Bislimi nga Prekazi i Skenderajt, me shokët e tij.

Ismeti atëkohë punonte në Mitrovicë dhe kjo ishte mundësia që ai të ishte në kontakt të vazhdueshëm edhe me shumë shokë të ilegales, të cilët po vepronin në qytetin industrial të Mitrovicës dhe të Zveçanit. Banesa e Ismetit buzë lumit Ibër, në rrugën e Kolashinit, Nr.1a, në Mitrovicë, ishte bërë çerdhe e ilegales të cilës i printe Jonuz Mustafa. Në këtë banesë Ismeti kishte sistemuar disa nga shokët që vepronin duke shtypur trakte, të cilat i shpërndanin më pas në tërë qytetin e minatorëve, por edhe më gjerë deri në Vojtesh.

Shpërndarjen e organizonte Jonuz Mustafa me shokë, kurse Ismetit i ishte besuar që traktet dhe pamfletet t'i shpërndante vetëm në Zveçan, si dhe brenda në repartin e shkrites ku edhe punonte ai. Në këtë mënyrë Jonuz

Mustafa me shokë mundoheshin ta kursenin Ismetin që të mos binte shumë në sy, për shkak se ishte kujdestar i familjes, pas rënies së vëllait të tij në burg! Megjithatë, Ismeti iu dilte zot edhe kërkesave; si sigurimi i letrës ose transportit të trakteve të shtypura, njëkohësisht edhe i gazetave e librave të ndaluara.

Nga kjo çerdhe e ilegales buzë Ibrit u shpërndan edhe gazetat kombëtare, si: "Lajmëtari i lirisë", "Liria", "Zëri i Kosovës" etj. Nga aty shpërndahej e lexohej edhe literatura tjetër si librat për Shote e Azem Galicën, Bajram Currin, Isa Boletinin, Luigi Gurakuqin, Hasan Prishtinën e të tjerë. Shumica e anëtarëve të grupit të ilegales ishin studentë të Fakultetit të Xehetarisë në Mitrovicë, kështu që sigurimi i shtetit të ish-UDB-së, pikërisht tek studentët fillonte vëzhgimet, kështu që nëpërmjet mekanizmave të vet të ndyrë i bien në gjurmë edhe këtij grupi.

Ismeti për herë të parë në burg:

Fillimisht arrestohet Jonuz Mustafa, i cili edhe përkundër torturave të mëdha që iu bënë gjatë hetuesisë, kishte arritur të mbajë betimin e dhënë para shokëve për të ruajtur sekretin, duke ua mundësuar shokëve veprimtarinë e mëtejme drejt rrugëve të lirisë.

Më pas kishin filluar edhe valë të reja arrestimesh, si: Salih Maliqi, Murat Mehmeti, Safet Latifi, Hafiz Gara, Ismet Bislimi, Enver Balaj etj. Të gjithë i kishin torturuar çnjerëzisht, por Ismet Bislimin e kishin torturuar më së rëndi, ngase kishte edhe të vëllain në burg për veprimtari patriotike. Pikërisht këto familje pushtuesi serb donte që me çdo kusht t'i mposhte dhe eliminonte, për faktin se këto ishin pengesë për pushtuesin serbosllav.

Mirëpo, torturat dhe sjelljet e hetuesve nuk e tundën

Ismetin. Përkundrazi ato i dhanë edhe më shumë guxim për të luftuar këtë aparat mizor e shtypës, që kishte gjakosur e po e gjakoste popullin shqiptarë me vite të tëra!

Pasi që u lirua nga burgu, atëherë kur filluan t'i shërohen plagët e shkaktuara nga inspektorët e UDB-së gjatë hetuesisë, ai do të vazhdojë veprimtarinë e tij, madje edhe duke e zgjeruar rrethin me veprimtarë të tjerë. Në ditët e mëdha të grevave të Minatorëve të Trepçës, shkurt - mars 1989, Kosova po ziente me demonstrata e greva, ushtria dhe milicia serbe kishin intervenuar barbarisht mbi popullin tonë, duke pasuar me dhjetëra të vrarë, qindra të plagosur, mijëra të arrestuar, qindra mijë të larguar nga puna e vendlindja!... Ishte koha kur Milosheviqi po përgatiste planin serbomadhin për marrjen edhe të asaj pak autonomie që Kosova kishte mundur ta fitojë me gjak dhe sakrifica të panumërta.

I pashmangshëm ishte shpërthimi i revoltës popullore. Pushtuesi serb madje kishte sjellë edhe tanket, të cilat po gërryenin asfaltin e Kosovës. Grupi ilegal i prirë nga veprimtari Xhavit Bajraktari me veprimtarët e tjerë, si: Shyqeri Miftari, Agim Bajrami, Hysni Hajrizi, Musli Binaku, Enver Haliti nga Pasoma, Elheme dhe Myrvete Bajraktari, Mexhit Peci, Gani Baliu, Shyqeri Ahmeti, Hajriz Bajraktari e të tjerë, kërkonin rrugë të ndryshme për të dëmtuar armikun, madje edhe me aksione konkrete, të cilat do të fillonin që të bëheshin brenda fabrikave të caktuara ku ata punonin!

Në një rast minatori Shyqeri Ahmeti nga Radisheva (sot Dëshmor i Kombit), publikisht u kishte thënë organeve të sigurimit: "Në qoftë se vetëm një minator vdes, ne të gjithë punëtorët e Zveçanit do të hidhemi të gjallë në furrë!"... Ishte kjo një thirrje e mosbindjes ndaj pushtuesit, ishte kjo një vendosmëri për t'u mbajtur krahë për krahë të gjithë

punëtorët shqiptarë. Këtë mesazh ia tha pushtuesit në serrat me shumë guxim Shyqeri Ahmeti, i cili ishte burrë i vendosur dhe fjala e tij nuk mund të kthehej mbrapsht. I vendosur dhe atdhetar, Shyqeri Radisheva mbeti i tillë deri në rënien e tij heroike gjatë Luftës Çlirimtare, në vitin 1998, kur ra me gjithë të birin dhe me trimat e tjerë të Radishevës së Shotës dhe të Mehmet Delisë.

Xhavit Bajraktari dhe shokët e tjerë të LPRK-së kishin vendosur për të bllokuar shkritoren, përkatësisht furnaltën e Zveçanit, ishte ideja e parë e kalimit në një lloj tjetër qëndrese, atë të aksioneve konkrete! Kjo ide kërkonte një analizë më të thellë dhe para së gjithash kërkonte edhe guxim e vendosmëri, pa dyshim përsosmëri, saktësi dhe vigjilencë në veprim.

Pas shumë bisedimesh, studimesh, analizash, por edhe hamendjesh, ishte Ismet Bislimi i Prekazit, ai që mori përsipër këtë aksion të një rëndësie dhe përgjegjësie të veçantë! Ishte njeriu më i duhur për të filluar rezistencën nëpërmjet aksionit konkret aktiv. Njihte terrenin, sepse punonte mbi shtatë vjet aty, në shkritoren e Zveçanit, por edhe mbi shtatë vjet përvojë në organizimin e ilegales. Ai e dinte se si mund t'i bëhej dëmi më i madh përfituesve pushtues të plumbit. Kështu vendosi që ta ndalte shkritoren atëherë kur ajo të ishte e mbushur plot me lëndë të shkrirë plumbi, për ta nxjerrë atë tërësisht jashtë përdorimit!

Në çastin kur Ismeti tërhoqi dorezën e zinxhirit dhe ndali shkritoren e plumbit në Zveçan, atë çast u tmerrua UDB-ja e Beogradit, duke marrë mesazhin: "Furnalta e Shkrites së Plumbit në Zveçan është bllokuar nga shqiptarët dhe pushon se shkriri plumb për pushtetin serb të Beogradit!"... Në krah të Ismetit në këtë aksion ishin edhe shokët e tij: Habib Latifi, Xhevdet Ibrahimimi dhe Pajazit Ymeri. Katër

minatorët atdhetarë do të jenë bartësit e këtij aksioni që atë kohë i dha goditjen më të rëndë regjimit të Milosheviqit.

UDB-ja filloi fushatën e hetimeve dhe Ismetin për ditë të tëra e morën në pyetje duke e torturuar rëndë inspektorët Radojçeviq dhe Dragan, të cilëve Ismeti kurrë nuk kishte arritur t'ua mësojë identitetin e plotë. Këta ishin më të dalluarit në torturë kundër tij. Ata Ismetin e kishin kërcënuar edhe me vdekje! Por Ismet Bislimit, nuk i trembej syri përballë këtyre kriminelëve!...

Nga të gjithë të pranishmit e këtij aksioni heshtja e plotë mbizotëroi për autorin e ndaljes së furrës dhe në mungesë të dëshmive Ismetin të dërmuar e liruan përkohësisht. Në fakt ata duke qenë shumë të zënë edhe me të burgosurit e tjerë që arrestoheshin nga demonstratat që kishin shpërthyer anë e kënd Kosovës dhe duke bërë plan që ta përcjellin Ismetin më pastaj se me kë po kontaktonte, shërbëtorët e UDB-së e liruan atë, duke i kërkuar që të paraqitet çdo ditë në zyrat hetuesisë!?

Me t'u liruar Ismeti për disa kohë kaloi në ilegalitet duke shëruar plagët e torturave që i kishin bërë. Ai u strehua në fshatin e tij të lindjes, në Prekaz. Ishte shumë i vendosur se më gjallë nuk do të binte në duar të UDB-së serbe. Për këtë shkak atë më vonë e suspenduan edhe nga puna, ndërsa nga banesa e tij në Mitrovicë ia hodhën plaçkat nga dritarja për t'ia djegur në oborrin e saj, më pastaj ia konfiskuan edhe banesën, që ishte pronë e babait të tij Lutfi Bislimit.

3 mars 2008

Ibër i akullt ty të raftë pika

*...Tre zogj tanë na i more n'gji
zogjve që iu ndal rrita
Ah Ibër i akullt
he të raftë pika!...*

Harlisur lëshohet uji i Ibrit akull, tek po godet shtratin e vet furishëm nën këmbët e urës, po rrëmon e nxjerr shkumën e bardhë si i ngulfatur në grykë nga dhembja për Egzonin me shokë, që në gjirin e vet po e mbanë sekretin dhe të vërtetën e mbytjes së tre fëmijëve shqiptarë!

Misionarët e huaj, herë në heshtje e herë zhurmshëm, herë hapur e herë fshehur, mbi urën e Ibrit Ilir vunë mjegullën e tabusë, vunë telat me gjemba, zinxhirët e ndarjes dhe rojat me armë e bajoneta, kush mund të na bindë me logjikën e arsyes që kjo e tëra nuk ishte një skenar i gatuar që më parë në Beograd, një lojë e keqe me aktorë profesionistë që të bënë të dyshosh me brendinë e koncepti kontradiktor, që shitet tek ne si kandar i drejtësisë, posi!...

Vitet në vazhdim treguan për një nismë jo të mirë; tek ura e Ibrit po ndodhin ngjarjet me përmasat e tragjedive, të gjakut, të përleshjeve, të frikës së matanë Ibrit, të aneksimit të territoreve tona, të spastrimit, të dëbimit, të ngufatjes së

shqiptarëve.

Sot, në përvjetorin e ngufatjes, Ibri për Egzonin me shokë, po nxjerr lotin e kristaltë. Këta lot të shkapërderdhur tek të gjithë ata që kanë ndjenja njerëzore, nuk po pushojnë për ta zbuluar të vërtetën mbi krimin monstruoz.

Drejtësia ndërkombëtare, sa edhe drejtësia jonë më paterica, as sot pas tre vjetëve nuk e bëri qoftë edhe një hap më tutje se: "Ibri përpiu tre fëmijë shqiptarë!"...

Disa analistë në paraqitjet e tyre publike, madje shkuan aq larg saqë ngjarjet e marsit të vitit 2004 i barazuan me shkakun, ose i qortuan si shkas për shumë ashpërsime në pakon e sotme të Ahtisarit! Mbetet shumë për të dëshiruar për faktin se nga cili pozicion analizohen ngjarjet. Mua më shqetëson, ose më neveritë fenomeni i cili tanimë ka kaluar në rutinën e ndërgjegjes së të qenët rob dhe sot, pas kaq vjetësh, gjërat shpjegohen mu nga kjo pozitë këndvështruese e robit! Me shkas e pa të përdoret akuza e vjetër nën petkun e ri, nga "analistë" gërmadhë! Njëjtë është thënë edhe për ngjarjet e vitit 1981: "Ato ngjarje i kanë dhënë shkas ish-Jugosllavisë titiste që të veprojnë në Kosovë!", po e njëjta gjuhë "analitike" është përdorur për çdo demonstratë pasuese deri te edhe lufta e Ushtrisë Çlirimtare të Kosovës - se që po i japin rastin Serbisë të intervenojë në Kosovë! E po, prapë njëjtë është thënë edhe për UK-ën, që të bën të mendosh: A thua Serbia ishte jashtë Kosovës dhe nuk kishte mundësi të vepronte kur të donte (Posi!). Shtrohet pyetja: Po sikur mos të demonstronte populli ynë, po sikur të mos protestonte populli ynë, po sikur të mos luftonte për të drejtat dhe për lirinë e vet - a thua pushtuesi serb do të ikte vullnetarisht nga Kosova?! Analistë të tillë që i ka sot Kosova dhe që paraqiten publikisht në mediat tona, më mirë mos qofshin fare!...

Shqiptarët në Kosovë, që nga viti 1912 e deri më sot, të gjitha këto të arritura - sado të vogla që janë, i kanë arritur vetëm në saje të përpjekjeve të veta të pareshtura, si: me demonstrata, me protesta, greva, pamflete, parulla, rebelime, gjyqe, dënime, persekutime e deri te edhe lufta e fundit për liri. As edhe një herë gjatë shekullit XX, Kosovës ish-pushtuesi jugosllav dhe ai serb asgjë nuk i kanë falur. Ata Kosovës vetëm i kanë marrë.

Kosova deri me sot të gjitha i ka paguar me një çmim shumë të lartë. Sipas "analistëve" të sotëm na del se ne paskemi gabuar që kemi sakrifikuar kot. U dashka që vetëm të rrinim urtë, të bindeshim ndaj pushtuesit, t'i shërbenim atij dhe ai një ditë do të lodhej e do të ikte vetë që këtej! Paska shkuar kaq dëm populli ynë që nuk e paska ditur këtë "ide kaq brilante" e "analistëve" tanë. Analistët si z. Batoni me kompani këtë mendësi na ofrojnë thjeshtë për shkakun se shpirti i tyre ishte i tillë, shpirt shërbëtori dhe puthadorësh ndaj pushtuesit dhe zotues të idealeve të LKJ-së, fali zot - do thoshte Krishti!

Mendoj, dhe jam shumë i bindur (duke përjashtuar dhunën me çdo kusht), se demonstratat e vitit 2004 e kanë përshpejtuar pakon e Ahtisarit, pra i treguan bashkësisë ndërkombëtare në Kosovë se gjendja e status quos më nuk mund të kalojë.

Kjo administratë e kishte bllokuar jetën në Kosovë, duke e stopuar privatizimin për më se një vit (dhe këtë më kërkesë të Serbisë)!

Për çdo të enjte Kosovën vizitonte z.Çoviq dhe bënte pazare me Hakerupin kokë me kokë!

Në emër të KEK-ut ishin keqpërdorur miliona euro, të cilin herë e vërshonte uji e herë e vriste rrufeja! Në emër të

PTK-së ishin keqpërdorur miliona euro, serbët minoritarë të përkëdhelur nga administrata e UNMIK-ut bllokoni rrugët e Kosovës kurdo që iu tekej, shqiptarët futeshin arave e baltërave (si para lufte) për të arritur deri në kryeqytet, Parlamenti nxirrte një rezolutë në mesditë e në mbrëmje kryeadministratori ndërkombëtar e shfuqizonte publikisht para dy milionë shqiptarëve, për hatër të 60 mijë serbëve! Korrupsioni dhe prostitucioni politik e moral kishte ngulfatur Kosovën... e plot raste të ngjashme, që popullit i erdhi në maje të hundës. Prandaj një shpërthim i tillë, si ai i vitit 2004 ishte i pashmangshëm, për këtë më se paku përgjegjësinë e bartin shqiptarët. Me këtë rast bashkësia ndërkombëtare, duke i vërejtur lëshimet dhe dobësitë e veta, u përpoq t'i mbulojë ato me disa burgosje, duke i dënuar njerëzit e pafajshëm nga një anë - si në kohën e pushtuesit, dhe nga ana tjetër përshpejtoi sjelljen e një pakoje, duke dashur që të arsyetojë lëshimet nga anë e saj! Ajo na "mashtroi" prapë, thjesht për faktin se të dyja anët e shkopit ishin në duart e saj.

Populli thotë: "Rruaj ku të gjesh!", në fakt ndërkombëtarët në Kosovë kanë gjetur mjaft "analiste" që bëjnë analiza, të cilat dëmtojnë interesat tona kombëtare, kanë gjetur mjaft shërbëtorë, mjaft pushtetarë të pakurriz, mjaft spiunë, mjaft hajna, mjaft të korruptuar, mjaft subjekte politike që për të ardhur në "pushtet" kanë qenë të gatshme të shesin interesat më madhore të atdheut, kanë gjetur njerëz pa kritere, të cilët janë futur aksidentalisht në jetën politike, pra një gjendje anarkike thuaj. Kështu që kanë "rruar aq sa kanë dashur", pse jo! Prandaj ishin ato ngjarje, e të tjerat në vazhdim që do të pasojnë, pa dyshim, mendoj unë, nëse procesi i zgjidhjes së shtetësisë së Kosovës neglizhohet prapë.

Në emisionin e parmbremshëm "Jeta në Kosovë",

"analisti" Haxhiu, i cili në një intervistë të tij të mëhershme (për takimet që kishte organizuar në Brezovicë me përfaqësuesit e Milosheviqit), pati thënë: "Ndihesha keq për dy javë rresht... nuk ndihesha burrë në shtrat nga frika!" - e ka dhënë në gazetë këtë intervistë, pra ka qenë publike!

Zoti Haxhiu, atyre analistëve që (...) iu shpëton shurra kur përballën me gjëra të vështira dhe sublime që i kërkon atdheu kurban në themelet e tij, pra analistë të tillë, nuk i duhen Kosovës dhe popullit tonë, ngase ia lagin themelin e lirisë së saj. Prandaj porosia jote: "Patriot është sot ai që i ruan serbët në Kosovë!" - sikur ishte ca qesharake, naive, servile, qëllimkeqe, interpretim kukuvajke e pse jo edhe me prapaskenë për të fluturuar majave! Ju më këtë, para faktorit ndërkombëtar sikur doni të paraqitni se pozicioni i serbëve në Kosovë është i rrezikuar, dhe ju me internacionalizmin tuaj të dikurshëm, po doni t'u dilni në mbrojtje serbëve minoritarë. Mos u mundoni të bëheni më katolik se papa, më mysliman se imami, më revolucionar se Çe Ge Vara, me Leninist se Lenini! Serbët në Kosovë sot kanë privilegjet më të mëdha që mbahen në mend ndonjë herë që nga koha e Nikollë Pashiqit e këtej. Ata kanë gjuhën e tyre të njohur zyrtarisht me vetëm 5% të përbërjes së popullatës së përgjithshme të Kosovës, kanë shkolla të veçanta fillore, të mesme dhe universitet. Në vendbanimet e tyre nuk guxon të kalojë as inkasanti, as postieri, as polici e as zyrtari shqiptar. Ata nuk duan ta njohin realitetin e ri në Kosovë, as institucionet vendore! Ata nuk i regjistrojnë makinat e tyre, nuk paguajnë as rrymë, as tatimin. Ata bëjnë biznes e tregji si të duan. Ata bëjnë ligjin në Kosovë.

Mars, 2007

Emra që duhet t'i takonin të kaluarës

Një tregtar kishte nxjerrë në treg një thes me "dreqër"! Njëri nga blerësit e rëndomtë po i thotë tregtarit: -Të lutem zotëri, ma zgjidh një "dreq!"... Tregtari futi dorën në thes dhe po hallakat thesin. Duke mos gjetur dallim mes "dreqërve", po i thotë blerësit: Qe besa nuk kam si ta zgjedh, pasi që si në fund, si në krye të thesit, të gjithë dreqërit (djajtë), janë njësoj!...

Duke mos dashur që qytetarin e rëndomtë të Kosovës ta zhgënjej (edhe ashtu mjaft të zhgënjyer), sidomos tani, kur ka filluar të ndihet era e parafushatës zgjedhore, e cila të krijon përshtypjen e një fushate apatike, të paparashikuar dhe enigmatike, them se ky raund i zgjedhjeve shumë nga partitë e vogla detyrimisht i ka vënë në "litarin" e domosdoshëm të koalicionit parazgjedhor dhe në këtë histori të shkurtër të zgjedhjeve tona në sistemin e ri pluralist, sikur krijojnë përshtypjen e një misteri të frikshëm për qytetarin e thjeshtë nga vetë fakti së këta aktorë që sot u përqaftuan, deri dje hidhnin gurë e baltë mbi njëri-tjetrin, me vërsulje dhe qëndrime tejet mesquine, skena këto deri edhe neveritëse për qytetarin e rëndomtë. Pa dyshim se të korrat nuk do t'i gëzojnë të gjithë njësoj. Varet se kush çka ka mbjellë, kështu që pashmangshëm atë edhe do të korrë! Emra të ripërsëritur, emra të lakuar, që do duhej t'i takonin

të kaluarës, emra gërdallë e të lodhur, emra të stërkequr, këta dinozaurë të politikës, si: Plaku Mark, Bukoshi, Vllasi, Daci, Pacolli, Kaça, Nekibja, Tërmmkollka e dhjetëra të tjerë, edhe në radhët e ministrave, por edhe të kryetarëve aktualë të shumë komunave, do të duhej të iknin sa më parë, në mënyrë që ky popull më në fund të marrë frymë lirshëm! Bukoshi iu kthye kurorës së parë me qëllimin që të jetë diku më afër "groshëve të miletit!"... Kjo figurë e divorcuar, tani kërkon t'i rikthehet bashkëshortësisë së parë, duke i premtuar asaj "besnikëri bashkëshortore!". Bukoshi nuk mund t'i harrojë edhe aq lehtë kohët e arta të vjeljes së markave, frangave e dollarëve, kohët kur ai, bashkë me Isa Mustafën, në emër të "Qeverisë në ekzil", volën mirë e mirë bashkatdhetarët tanë në mërgatë, kohët kur kuponët e fundit të ish "Qeverisë" së Kosovës në ekzil ishin djegur, gjetën edhe një herë formën për t'i aktualizuar dhe i botonin në gazetë me titull: "Nga 2.000 DM, për pavarësinë e Kosovës!", Kjo figurë e divorcuar që tani kërkon t'i rikthehet bashkëshortësisë së parë, duke i premtuar asaj "besnikëri bashkëshortore!", kërkon një vend në Parlament?! Në kushte dhe në rrethana normale të një shteti të mirëfilltë demokratik; Bukoshi dhe shumë nga bashkëpunëtorët e tij do duhej ta kishin nga një vend të sigurt, por kësaj radhe jo në Parlamentin e Kosovës, por shtëpitë korrektuese të Kosovës!...

Por ja që nuk përjashtohet mundësia që po këto figura dinake e të regjura, nesër t'i shohim në ulëset e Parlamentit të Kosovës! Me tej, çka të themi më shumë për një president i cili ka dalë nga arena e përleshjeve neveritëse të një kuvendi partiak, apo për një kryeministër i cili u ngrit mbi fatkeqësinë e një kryeministri tjetër, i cili, për hir të një karriere të zdralë politike, ia ktheu shpinën me aq lehtësi Ushtrisë të cilën me gjak e mund e krijuam! Më tutje, me dhjetëra ministra tjerë

të pa fre, si atllarët në lëmë, ku nuk dihej së kush po hanë e kush po pagan, por që një gjë dihet saktë: Populli i Kosovës po lanë hesapet e darkës së lamës së madhe!

Edhe një gjë tjetër që më bëri përshtypje ishte ajo e një letër nekrologjie që e kishte shkruar Halil Matoshi, në vetën e parë, me rastin e zhytjes së tij në lojërat e politikës së ORA-s (mes mburrjeve në stilin Don Kishotit të Mançës), sa nuk e kishte thënë: "Lirinë nuk e gjeta mes jush, por jua solla unë!"... Pa dyshim, bomba e humbjes dikujt do t'i pëlcasë në dorë, ndërkaq që humbësit do bëhen pjesë përbërëse e të zhgënjyerve, të cilët do të mundohen që fajin t'ia hedhin, po ashtu njëri-tjetrit, si gjithmonë! Mbase edhe humbësit do të lidhen në koalicionin e të humburve përfundimisht dhe kështu do ta lehtësojnë skenën politike të Kosovës, por edhe vetë atë nga barra e rëndë dhe e pakuptimtë e politikës shterpë, të cilën ata ia kanë vënë vetes mbi supet!

Gjithsesi gjatë këtij rrugëtimi të dhimbshëm qeverisja në fjalë sikur tejkaloi të gjitha caqet e së mundshmes morale dhe njerëzore me sjelljet e saj tejet të papërgjegjshme, duke e keqpërdorur deri në skajshmëri votën e lirë të qytetarit. Kjo sjellje krejtësisht e padenjë dhe kjo padenjësi e paskajshme e koalicionit aktual ishte kaq e dobët, saqë si rezultat i saj pasoi edhe krijimi i një imazhi të keq për shqiptarët në përgjithësi. Si në krye të thesit ashtu edhe ata në fund të thesit ishin të zgjedhur nga një kategori e njëjtë "djajsh" nga shtresa të caktuara shoqërore! Koalicioni qeverisës që veptoi, madje fare hapur, mbi format e përshtatjes ku koncepti i mbijetesës do të shpërblehej nga dora e fuqishme e pushtetit, e cila gjithmonë gjeti kompromis për hir të postit dhe përfitimeve të tjera materiale, personale e nepotike etj.!

Qeveria aktuale e Kosovës në emër të "çështjeve madhore", me moton: "Duronit edhe pak, sa të zgjidhet

statusi i Kosovës!", arriti të bëjë atë që nuk ka guxuar ta bëjë, si përfitimet e tyre ekonomike, por edhe politike, postet etj.

Koalicioni aktual qeverisës, më në fund, pasi kaluan "lumin" deklaruan: "Kaluam lumin dhe jua lodruam atkinë opaaa!"...

Nuk do të duhet ndonjë shtjellim aq profesional në fushën e kriminalistikës për të parë bëmat e zeza të tyre mbi kurrizin e Kosovës. Dështime e tyre të njëpasnjëshme u konstatuan në fushën e ekonomisë, të energjetikës, të shkencës dhe arsimit, të kulturës, të hapësirës dhe mjedisit, të mjekësisë, të punësimit dhe të çështjeve sociale, të pensionistëve dhe të familjeve të dëshmorëve, të të pagjeturve dhe të dënuarve politikë etj. Të gjitha këto të "arritura", pa dyshim se i dedikohen dikujt e ky dikushi është koalicioni qeverisës aktual - udhëheqës ndër më të dobët të ndonjëherë kanë përjetuar institucionet e Kosovës. Edhe më larg, koalicioni në fjalë, duke u shprehur në kuptimin më të butë të mundshëm, masakroi imazhin e Kosovës në aspektin shumëdimensional! Këto vite të humbura të kësaj qeverisjeje do të duhej kohë e gjatë dhe e mundimshme për t'i vënë në vendin e vet, madje duke u mbështetur me një ligj të fortë, i cili do të vepronte paanshëm dhe me kompetencë të plotë duke qëndruar ligji mbi të gjithë për ta vënë drejtësinë në vend. Nëse ky është realiteti, atëherë qytetari ynë me mekanizmin e votës së vet shumë sinqerisht e me plot guxim do të duhej t'i ndëshkonte dhe jo t'i avanconte abuzuesit e votës së tij.

13 shtator 2007

Kohë kontradiktash

Pa dashur që të hiqem prej pozitave të të gjithëditurve, madje larg saj, por me qëllimin tim tepër të sinqertë, duke u sjellë me përgjegjësinë më të madhe të qytetarit të rëndomtë të Kosovës do të përpiqem ta them dhe ta mbroj pa hezitim të vërtetën e madhe. Në këtë pikë do duhej të ndihemi që të gjithë të gjallë, duke i paraqitur sheshazi shqetësimet tona të mëdha për fatin e atdheut. Nuk do të doja që lexuesi të na keqkuptojë, mbase ndonjëherë, edhe fërkohemi për subjekte të caktuara politike që veprojnë në Kosovë e që në disa raste, kjo është edhe e pashmangshme, mu për shkakun e veprimeve të tyre herë të mbara, por edhe herë - herë të mbrapshta e shumë të dëmshëm për atdheun! Me këtë shkrim, në fakt, nuk kam për qëllim të ndërhyj në preferencat politike të askujt, njëkohësisht se nuk do të lejoja ndërhyrjet e të tjerëve në preferencat e mia. Ky konfrontim i çuditshëm në këtë kohë të kontradiktave të mëdha, kthyer pashpjegueshëm gati në përditshmëri, nuk i zbeh deklaratimet e përditshme e aq kundërtshënës të përfaqësuesve të institucioneve tona, të cilat lëvizin më keq se çmimet e zarzavateve në tregun e blertë të Prishtinës, të këtyre ditëve me vapë!

Deklarimet e përditshme të krerëve tanë politikë (përderisa vetë me votën tonë i kemi vënë atje lart!) shkojnë

aq larg sa thonë:

- Pavarësia e Kosovës është e panegociueshme!
- Kosova duhet të jetë e pavarur dhe sovrane me shtrirje në tërë tërësinë e saj territoriale!
- Asnjë nga pikat e pakos së Ahtisarit nuk do të hapet për diskutim!
- Nuk ka ndarje të Kosovës etj.

Ndërkaq për zgjedhjet, që tanimë janë në përgatitje e sipër deklarohen pro edhe kundër mbajtjes së tyre dhe duke dhënë arsyetime shumë të pashije e po aq kontraverse, ata thonë:

Të bëhet statusi një herë e më pastaj zgjedhjet. Zgjedhjet e pengojnë statusin?! Zgjedhjet nuk mund të mbahen pa u definuar statusi, ato interferojnë drejtpërsëdrejti në statusin e Kosovës etj, etj.

Më se e qartë, meqenëse koalicioni qeverisës ka vërejtur se i mungon kapaciteti, madje as kompetencat e fuqisë së duhur morale e politike për të finalizuar si e vetme statusin përfundimtar të Kosovës. Partia në pushtet, kulaçin e nxehtë të statusit e ndau me opozitën. Pa pretenduar që të gjykojmë këtu veprimet dobiprurëse apo dëmprurëse nga distanca jonë kohore me parametrat e arbitrarismit në kohën e qytetërimit tonë laik, ne duhet t'i interpretojmë ato nga pozitat e një shtjellimi të drejtë në këtë kohë krizash, ku në të vërtetë ka një mbështjellim gjërash të pakuptimta. Në fakt partitë opozitare, duke e ndarë kulaçin e ngrohtë të statusit, së bashku me koalicionin qeverisës aktual, ndanë së bashku edhe dështimin e tyre, duke humbur kështu shumë nga pozicioni i të qenët opozitë e vërtetë dhe me peshë politike. Nga ana tjetër, nuk është aspak serioze që në një rast të fyesh diçka, kur në një rast tjetër e ke përkrahur e arsyetuar, madje edhe mbrojtur deri në skajshmëri e pa mbulesë.

Zgjedhjet në Kosovë janë mbajtur, madje disa herë, bile edhe në kohën e luftës, që ka qenë një absurd i paparë dhe i padëgjuar më parë, jo vetëm për vendin tonë! Pra, ato janë mbajtur pa u definuar statusi përfundimtar i Kosovës (!) dhe shi për këtë atëbotë zgjedhjet nuk e kanë penguar statusin e pazgjidhur të saj (sic), siç po e penguan tani statusin (për ironi të fatit!), madje cilësohen edhe si pengesë! Ky interpretim i shëmtuar i realitetit, edhe ashtu të hidhur, ka përshtatur për veten e vet improvizimet institucionale të vetë institucioneve pa mandat. Do të duhej të qartësohet njëherë e mirë se procesi i pavarësimit nuk lidhet me partitë politike, të cilat bëjnë qeverisjen aktuale të skaduar, përkundrazi, ky proces është i lidhur ngushtë me përkushtimin e shoqërisë sonë për të jetësuar një shtet funksional! Prandaj, batutat se zgjedhjet do të pengojnë definimin e statusit, nuk janë më shumë se një tentim për të interpretuar rolin e "miteve të dikurshme", të cilat përfundimisht i ka vrarë dhe varrosur koha, ndërkaq nga ana tjetër, na del sheshit pangopësia e tyre për të vazhduar jetën e pushtetarëve absolutë që fati rastësisht i përplasi atje ku edhe pretendojnë të mbesin me çdo kusht, po prapë në përplasje interesash!

Deklarimet retorike se pavarësia e Kosovës është e panegociushme, sikur e humbin kuptimin kur në Vjenë shkohet pikërisht për të negociuar dhe jo për zarzavatet e rrafshit të Dukagjinit, pra pikërisht për negociata për statusin përfundimtar të Kosovës. Në fakt ata harrojnë se kur një çështje deklarohet e panegociueshme, ajo do të duhej që të ishte kapitull i mbyllur!...

Deklarimet se Kosova duhet të jetë shtet sovran, i shtrirë në tërë tërësinë e saj territoriale, që nënkupton edhe mosndarjen e saj, janë më shumë se farsë (flasim jo vetëm për periudhën e fundit kohore tetëvjeçare, por edhe para saj!)...

Kosova ishte dhe vazhdon të jetë e ndarë. Që më 1912, me uratën e fuqive të mëdha tokat shqiptare u ndanë në mes, pastaj pas Luftës së Dytë Botërore, në mos gabohem diku në vitet e pesëdhjeta, pushteti serb i Beogradit, me qëllim që të ndryshojë strukturën etnike të popullatës shqiptare, komunën e Leposaviqit e futi nën kufijtë e ish-Krahinës Autonome të Kosovës, duke i marrë asaj si "shpërblim" tri komuna me shqiptarë: Preshevën, Bujanocin dhe Medvegjen. Mendoj se kthimi i kufijve të Kosovës në ata të para viteve të pesëdhjeta është i arsyeshëm, por edhe i qëndrueshëm për gjendjen momentale. Kjo nuk i pengon aspiratën tona shekullore për çlirim dhe bashkim përfundimtar, që krejt natyrshëm do t'i vijë koha. Mendoj se do të ishte një zgjedhje deri diku e pranueshme që komuna e Leposaviqit, që do t'i takonte Serbisë, ndërkaq Medvegja, Bujanoci e Presheva do t'i ktheheshin Kosovës - pse jo?!

Kjo nuk është as ndarje, as këmbim territoresh, në fakt është kthimi i gjërave në vendin e vet! Kjo çështje është shumë më e kapshme mes këtyre trazimesh të mëdha shpirtërore sesa bashkëjetesa e detyrueshme me të ligën dhe me pasigurinë totale të një pjese të madhe të shqiptarëve që jetojnë në tokat e veta gjithandej, përherë nën presionin e çizmes serbe! Mendoj se elita jonë politike në Kosovë (nëse ajo ekziston fare), do të duhej të ishte më racionale me veprime e mendime rreth këtyre ndarjeve skematike që kanë ndodhur në periudha të ndryshme kohore e historike, do të duhej të ishte më transparente dhe më e guximshme për hapat po aq të guximshëm, do të duhej të kishte një strategji më të qartë politike, diplomatike e nacionale. Madje kjo elitë ka për obligim që të pengojë edhe format e tjera të organizimit të shtetit monstrum serb të pakonsoliduar që pretendon prapë primatin në mos mbi tërë tërësinë tonë

geografike të paktën pjesërisht, ambicie hegjemoniste serbe këto të cilat ata nuk i fshehin prej kohesh!

Zërat e mekur të kreut të Qeverisë (së fundi), që pavarësia e Kosovës të shpallet më 10 dhjetor, kur do të njihej në mënyrë unilaterale më pastaj nga SHBA-ja dhe nga shtetet e caktuara të kontinentit të vjetër evropian, nuk janë më shumë se një daulle e shurdhër si ajo e mëhershme, që pretendohet të kumbonte më 28 nëntor! Këto deklarata të mykura nga lagjja po ashtu e mykur e Qeverisë sonë, sikur emitojnë të sëmurin që flet përçarje! Zotërinj pavarësia nuk ka si njësi matëse datën se kur do të shpallet, por ka punën që bëhet për ta arritur atë. Ju të paktën do të duhej ta dinit këtë se tek pas datës 10 dhjetor sekretarit të përgjithshëm të OKB-së, z. Ban Ki Mun, do t'i dërgohet një raport i detajuar nga GK-ja e më pastaj raporti do të analizohet e do të shqyrtohet për të ndërmarrë hapa të mëtejme. Ndërkohë në Kosovë do të mbahen zgjedhjet në të dy nivelet, më pas do të konsolidohen institucionet e reja të Kosovës, të cilat do të dalin nga vota e lirë e qytetarit të saj. Prandaj bërja e pavarësisë për fatin e lig të institucioneve aktuale, nuk do të jetë medalje në gjoksin e saj. Nuk janë pa domethënie edhe deklaratat, të cilat herë pas herë përsëriten, madje edhe nga vetë ministrat e Qeverisë së koalicionit aktual: "Moti e kishim dhënë dorëheqjen, por që nuk kemi para kujt ta japim, ngase institucionet e Kosovës janë pa mandat!" Këtë do duhej ta kuptonte edhe kreu i Qeverisë së Kosovës, më në fund...

Në fakt është edhe logjike, pavarësinë nuk mund ta shpallin institucionet pa mandat, qoftë edhe njëanshëm ngase ligjërisht mbi baza të së drejtës ndërkombëtare kjo çështje do të mund të ishte anuluar shpejt nën pretekstin e jolegjitimitetit të institucioneve të Kosovës dhe më pas përfaqësuesit e koalicionit qeverisës do të thoshin: "Ja, ne

e shpallëm, por që bota nuk na njohu!"... Jo zotërinj nuk ju lejohen më lojërat e tilla mbi kurrizin e Kosovës. Edhe sikur kjo të kalonte, nuk do të ishte aspak morale që këta rrahagjoks për pavarësi t'i mbesin në prapanicë historisë më të re të Kosovës, kur dihet nami i zi i tyre mbi të gjithë këto keqpërdorime dhe keqmenaxhim të buxhetit të Kosovës, që në gjuhën e popullit quhen hajni. Absurdi më i madh qëndron në atë se të gjithë këtë e kanë bërë dhe po e bëjnë mu në emër të pavarësisë dhe të statusit të Kosovës! Nga ana tjetër nuk do të ishte në favorin e Kosovës që të luajmë lojë rulet me pavarësinë e saj, si edhe më parë më 2 korrik e më 7 shtator!

Tanimë janë kohë të tjera dhe shpallja e saj duhet bërë në mënyrë të pashmangshme, të koincidojë dhe të mishërohet me sakrificën për të, ndryshe zgjatja e veshëve tanë në pakufi do bëjë që të pëlcasë mllëfi i paparë i qytetarëve tanë deri në papërmbytshmëri e që më së paku ata do të jenë përgjegjës!

25 gusht 2007

Drejtësia që vepron në mënyrë selektive nuk është drejtësi

Janë të tejdukshme pretendimet e qarqeve të caktuara brenda llojit të vet, për të marginalizuar dhe minimizuar rastet flagrante të keqpërdorimit të buxhetit të Kosovës nga keqpërdoruesit, abuzuesit, nga ish-ministrat hajna, me qëllim që ta mbrojnë vetveten, duke bërë përpjekje të zbehin një aktakuzë edhe ashtu të zbehur tej mase nga pesha e vet deri në tallje e injorim banal të praktikës universale për zbatimin e ligjit dhe të drejtësisë, siç zbatohet në të gjitha shtetet me demokraci të mirëfilltë.

Populli ynë ka jetuar me shpresën e patundur dhe me dinjitet ka pritur vite të tëra se një ditë gjërat do të bien në vend të vet, duke qenë të vetëdijshëm se në shumë vende të rajonit faza e tranzicionit ka rezultuar me haraçin e vet, pra ka qenë e pritshme se kjo do të ndodhë edhe te ne në Kosovë. Është fakt se populli ynë ka besuar shumë se do të jetë bashkësia ndërkombëtare, pra administrata e UNMIK-ut, ajo që hajnave dhe keqpërdoruesëve do t'ua tregojë vendin! Prandaj me të drejtë shtrohet pyetja: Si ka mundësi që dhe pas kaq vitesh, fuqia e ligjit dhe e drejtësisë në Kosovë sa vjen e bëhet më e brishtë, e cila i përshtatet parafrazimit: "Dikujt mizën ia bëjnë buall e tjetrit buallin ia bëjnë mizël"... Kjo farsë aktakuze, që këto ditë u ngre kundër Dacit, nuk

kishte më shumë brenda saj se përcjelljen e një mesazhi të rremë e zhgënjyes në përpjekje për ta bindur qytetarin tonë se gjoja këtu vepron ligji!

Nga veprat e rënda penale që kanë ndodhur, ndër më skandalozet në rajon, gjatë tërë këtij legjislacioni qeverisës në Kosovës, siç janë: vjedhje në emër të Vila Gërmisë, në emër të renovimit të Kuvendit të Kosovës, në emër të makinave të blinduara, në emër të mirëmbajtjes dhe derivateve për këto makina, në emër të sigurisë së kryetarit të vendit dhe shtëpisë së tij, në emër të udhëtimeve, darkave e drekave, në emër të riparimit dhe intervenimit të pandërprerë në KEK, në emër të regjistrimit të popullatës, që nuk u bë kurrë, në emër të sportit e kulturës, në emër të privatizimit të Ferronikelit, në emër të intervenimit në rrugët e Kosovës, në emër të drejtësisë dhe sigurisë së burgjeve, në emër të shëndetësisë dhe medikamenteve, në emër të arsimit dhe në emër të planit hapësinor, në emër të kadastrave, në emër të mobilimit të zyrove ministrore, në emër të shërbimeve telefonike, në emër të planit urbanistik e çka jo! Dhe krejt në fund, hartohet një aktakuzë sa irrituese aq edhe qesharake; për një palë syze dhe për një palë dhëmbë, që paska keqpërdorur ish-kryetari i Kuvendit, zoti Daci... dhe kaq! Ky shembull i keq, kjo përvojë e hidhur, ky ves i shëmtuar, druaj se do ta përcjellin shoqërinë tonë bukur gjatë për vetë faktin se këto dukuri negative do të reflektojnë edhe te pasuesit e pushtetit të ardhshëm, i cili tanimë ka paralajmëruar për të bërë koalicion me një pjesë të këtyre keqpërdoruesve, për të mos thënë hajnave! Dhe hajni nuk ka zanat tjetër përveç hajnisë, kuptohet nëse nuk i frikohet goditjes së ligjit, sidomos kur dihet se ligji dhe drejtësia e UNMIK-ut në këtë drejtim në Kosovë, nuk kanë dhënë rezultatet e duhura. Të vetmin "sukses" që arriti kjo

administratë në zbatimin e "ligjit dhe drejtësisë", ishte ajo që dënoi dhe burgosi shumë nga pjesëtarët dhe invalidët e Luftës Çlirimtare!... Ne do jemi gjallë dhe do të bartim mbi shpinë kryqin e bastardimeve të ligjit, madje edhe gjatë! Kishte plot zëra (kuptohet, edhe brenda llojit të vet), se kjo "aktakuzë" ka motive politike! Është për t'u habitur fakti se sa me mjeshtri pretendojnë ata që të fshihen pas politikës! E kuptueshme, por duhet të dihet se edhe hajn, edhe politikan, të dyja bashkë nuk bëjnë, edhe hoxhë edhe i pafe - nuk shkojnë, edhe i moralshëm edhe pusht - nuk shkon, edhe tradhtar, edhe në shërbim të atdheut - as këto nuk shkojnë bashkë, prandaj sulmi ose aktakuza për të parët nuk bëhet mbi baza të prapavijave të politikës, por mbi baza të së ligës që këta po i sjellin fare hapur shoqërisë dhe atdheut tonë.

Të mbrosh shtetin nga keqpërdoruesit dhe hajnat është detyrë e shenjtë e demokracive më të zhvilluara në botë, është patriotizëm, është nder dhe obligim qytetar mbi të gjitha. Shtetet e zhvilluara e kanë për mburrje kur keqpërdoruesit e buxhetit të shtetit të tyre ose të çështjeve të tjera i denoncojnë para ligjit, madje ka raste kur shtete të caktuara me demokraci më të zhvilluar kanë iniciuar hetime për çështje të caktuara edhe kundër ish-figurave më të njohura të burrështetasve të tyre, siç janë: Helmut Kohl e François Mitterand e raste të tjera, por në asnjë rast këto figura nuk janë fshehur prapa politikës dhe nuk kanë akuzuar drejtësinë e shteteve të tyre për motive me prapavijë politike, por në mënyrën më dinjitoze i janë bindur ligjeve të shtetit të tyre! Këto dukuri, gjithnjë në rritje, sot në Kosovë po e vrasin ligjin dhe drejtësinë, po vrasin shpresat e qytetarit për ditë më të mira, po vrasin krenarinë tonë të dikurshme, po vrasin prestigjin e vendit tonë, po vrasin besimin për një të ardhme me të përparuar, po vrasin entuziazmin e dikurshëm

të popullit tonë, po vrasin të gjithë ata që dhanë aq shumë për këtë vend dhe krejt në fund u zhgënjyem shumë në besimin se këta të huajt do ta bëjnë ligjin - ligj!... Moszbatimi i ligjit në jetën e përditshme në Kosovë, ka prekur edhe fundin e zhgënjimit të qytetarit tonë, përtej të cilit më nuk ka se ku të shkojë!

28.12.2007

Kosova shtet i pavarur

Krejt natyrshëm, krejt lirshëm dhe arsyeshëm, vetëkuptohen emocionet e shqiptarëve në Kosovë, në Shqipëri, Greqi, Maqedoni, Serbi, Mal të Zi, Amerikë, Australi, Evropë e Azi dhe kudo që ata janë nëpër botë!

Që nga kohët e mes historisë e mitologjisë, që nga koha kur kronikët e rastit për ne kanë lënë diçka të shkruar në gurë e në letër, që nga lufta e Kosovës e në vazhdim, nga lufta e Gjergj Kastriotit, e Ali Pashë Tepelenës, e Lidhjes së Prizrenit e Rilindjes dhe Independencës së një copë tokash shqiptare e deri te lufta heroike e Ushtrisë Çlirimtare të Kosovës, në krye me Komandantin tonë Legjendar- Adem Jasharin edhe më tej deri tek ditët e sotme, kur Kosova u shpall shtet i pavarur, kanë kaluar shekuj të rëndë robërie për ne, të cilët kanë lënë po aq plagë të thella në shpirtin tonë. Shekuj qëndrese për liri, shekuj lumenjsh me gjak, me lot, me plagë, me sakrificë sublime, që populli ynë i ka bërë për lirinë e vet, me rënie e ngritje heroike...

Shqiptarët rezistuan shekuj dhunimi, burgosjesh, persekutimesh, shtypjesh e mjerimi. Këta shekuj të gjatë robërie ishin shekuj qëndrese e pathyeshmërie, shekuj triumfi e ngadhënjimi deri te realizimi i pjesshëm i aspiratave të popullit tonë! Kjo rrugë e gjatë, shqiptarët nuk i lodhi, nuk i zmbrapsi, nuk i tjetërsoi, nuk i asimiloi, nuk i nxori nga

uni i vet, pra ne, as edhe një herë nuk mohuam përkatësinë tonë kombëtare, pavarësisht nga trysnitë dhe dhuna që është ushtruar mbi ne, shqiptarët. Kjo rrugë e trasuar brezni me radhë, që nga koha kur u krijua dielli e këtej, ne e kemi thënë gjithmonë e me krenari:

Jemi shqiptarë e të tillë do të mbesim dhe për këtë jemi krenarë!... Kjo krenari kombëtare na mbajti gjallë e të fortë si shkëmbi gjatë udhëtimit tonë nëpër shtigjet e lirisë. Shqiptarët me punë e sakrificë, me luftë e përpjekje, triumfuan mbi të ligën, mbi të ulëtën, mbi të zezën robëri që kaq gjatë na kishte ngërthyer!

Data 17 Shkurt 2008, mbase, shpejt e me kohë, do t'i takojë të kaluarës së lavdishme, ashtu sikur i takon sot 28 Nëntori i vitit 1912. Pa dyshim se shqiptarët do ta kenë një datë më të madhe një ditë! Për këtë duhet punë e përkushtim, meqë sot bota është më ndryshe, është demokratike e liridashëse, ka vizion tjetër më të qartë e më të avancuar për lirinë e popujve, me çka ia shton lumturinë dhe shpresat për ditë më të mira njerëzimit, pra edhe popullit shqiptar. Prandaj ne duhet të jemi më shumë të përkushtuar për të ndërtuar dhe përparuar shtetin tonë - Urime KOSOVË!

Sot jemi këtu ku jemi, por nuk duhet të harrojmë për asnjë çast ndihmën e nënës Shqipëri që bëri nder shekuj për bijtë e saj. Bëri aq sa munda, që nga qeveria e Fan Nolit, Ismail Qemalit, Ahmet Zogut, Enver Hoxhës e deri tek kjo e Salih Berishës!...

Nëna Shqipëri, pranoi dhe u dha strehë bijve të saj, i ndihmoi ata me bukë e kripë, me përkrahje morale e materiale, me ngritjen e fuqishme të zërit, për të na mbrojtur, me vepra konkrete, po për aq sa ishin mundësitë e saj. Ajo nuk i mohoi bijtë e vet asnjëherë, dhe u përpoq që obligimet e ligjshme t'i kryejë me nder ndaj popullit të saj, të mbetur

peng të hipotekave të fuqive të mëdha dhe sot, madje të ndarë edhe nga trangu i vet amë! Sot mes Shqipërisë e Kosovës u thye edhe një mur në Evropë, që ishte vënë; si ai i Berlinit dikur, pra u thye muri që Serbia e kishte ngritur si hije të zezë mes tokave shqiptare për rreth një shekull me radhë - Urime SHQIPËRI, Urime SHQIPTARË!

Nuk duhet të harrojmë as edhe një herë bijtë e bijat më të mirë të kombit, që gjakun e tyre të njomë e derdhen në altarin e lirisë së atdheut; Ushtria Çlirimtare e Kosovës i vuri themelet përfundimtare të lirisë së Kosovës që kemi sot, si rezultat i përpjekjeve tona shekullore, që mbi kështjellën e vet si simbol mban të bardhë si dëborë plisin e Komandantit Legjendar - Adem Jasharit! Për asnjë çast nuk duhet harruar miqtë tanë të botës përparimtare, të cilët ngrenë fuqishëm zërin e arsyes për të mbrojtur popullin shqiptar të Kosovës nga gjenocidi dhe shfarosja, që aparati diktatorial i pushtetit serb - Milosheviqian po ushtronte mbi ne. Bota përparimtare, e mbështetur fuqishëm nga forcat alete në krye me Shtetet e Bashkuara të Amerikës, Anglinë, Francën, Gjermaninë dhe tërë Evropën, më në fund shqiptarëve ua njohën të drejtën për të jetuar të lirë në tokat e veta, dënuan pushtuesin serb gjakatar, dhe kështu sollën në vend të drejtën morale e cila ishte shkelur para më se një shekulli, me të dyja këmbët, po nga vetë disa prej këtyre fuqive të mëdha! Ky gabim u përmirësua deri diku, paçka se haraçin e madh e paguan shumë shtrenjtë shqiptarët!

Kosova, sa herë që do të kujtojë pavarësinë e saj, përherë e me respektin më të madh për qëndrimin e tyre njerëzor përballë çështjes sonë kombëtare, do të kujtojë: Bill Klintonin, Toni Blerin, Medlin Ollbrajtin, Xhorxh Bushin, Uesli Klarkun, Ulliam Uokerin, Shein, Hollbrukun, e

dhjetëra personalitete të tjerë të botës së lirë, të civilizuar dhe demokratike, që dhunës serbe i prenë rrugën. Sot Shqipëria dhe Kosova kanë për obligim dhe detyrim moral, demokratik e kombëtar, që vëllezërit tanë, të mbetur ende peng i kohës, t'i mbrojnë e t'i përkrahin në të drejtat e tyre legjitime për të jetuar të lirë e të pacenuar në tokat e tyre, t'i përkrahin në të drejtën e tyre në shkollim, emancipim, të drejtën e tyre historike për integritet kombëtar, të drejtën e tyre për komunikim ndërshtetëror, në synimeve e tyre drejt bashkësisë së familjes së madhe Evropiane, të drejtën e tyre për të jetuar të lirë, dhe ta ngrenë kurdoherë zërin e arsyes në mbrojtje të tyre, në të gjitha kohërat dhe rrethanat, kur atyre ju cenohen të drejtat më elementare.

Serbia as sot nuk po bindet me realitetin e ri, por po e vazhdon rrugën e ish-diktatorit Milosheviq, sipas devizës: "Serbia kundër të gjithëve!". Ata urrejtjen e tyre patologjike e zbrazën në mënyrën më të vrazhdë kundër Sllovenisë, Kroacisë, Bosnjës, Kosovës, që kushtoi edhe me qindra mijë jetë! Edhe sot, kjo urrejtje e trashëguar, sikur i ka verbuar ata: Serbia, proteston e shfaq dhunë kundër Amerikës, Francës, Anglisë, Gjermanisë, Austrisë, Holandës!... vallë kaq thellë i paska rrënjët urrejtja serbe kundër të gjithë të tjerëve?!

Serbia do të duhej të pranonte njëherë e mirë se ambiciet e së kaluarës për të mbajtur popuj të tjerë të shtypur e të pushtuar janë anakronike, ajo ëndërr e trishtueshme duhet t'i takojë së kaluarës, po aq të trishtueshme. Këtë trishtim që Serbia e mbolli tek të tjerët për vite me radhë, tani më është koha që ajo ta vërë në muzeun e turpit të kombit të vet. Ky trishtim i takon asaj dhe vetëm asaj!... Serbia, sa më parë ta njohë shtetin e ri të Kosovës, t'u kërkojë falje shqiptarëve për dhimbjet dhe vuajtjet që ua ka shkaktuar për më se një shekull.

Shqiptarët, duke qenë shumicë absolute në shtetin e Kosovës, duhet të tregojnë mençuri dhe pjekuri politike dhe të sillen me dinjitet ndaj të gjitha pakicave joshqiptare në Kosovë. Kush më shumë se ne shqiptarët në lëkurën tonë i kemi përjetuar tmerrin dhe dhunën, vuajtjet dhe padrejtësitë, prandaj shqiptarët nuk bënë në asnjë rast, që atë të cilën e kanë urreyer deri dje dhe atë që e kanë luftuar e dënuar deri dje, sot ta zbrazin mbi etnitë minoritare në Kosovë. Pa dyshim se ligji do të zotërojë në Kosovë dhe duhet të jetë shumë i pamëshirshëm ndaj të gjithë kriminelëve, hajdutëve, keqpërdoruesve dhe rrënuesve të imazhit të mirë të Kosovës.

Populli i Kosovës, si kurrë më parë, në mënyrën më dinjitoze dhe në mënyrën më të civilizuar, pa as më të voglin eksces, ka shpallur dhe ka festuar shtetin e vet të shumëpritur me shekuj, por mos harroni dhe mos u gënjeni, deri te shteti i mirëfilltë i Kosovës ka edhe shumë për t'u bërë e për t'u dëshiruar!

Fati historik!

Shumëkush do të thotë se ishte fati historik, ishin koincidenca edhe emrat e përveçëm, që rastisi të mbesin në historinë më të re të Kosovës! Jo, kjo nuk qëndron. Historia e Kosovës nuk ka mbaruar, ajo sapo ka filluar. Kosova ka rrugë të gjatë për të bërë drejt shtetbërjes së vërtetë, drejt zhvillimit, përparimit, drejt integritetit ndërkombëtar, por edhe brendakombëtar e territorial, gjithandëj ku shtrihen shqiptarët, për të jetuar ata të qetë e të lirë, për të zhvilluar e mëkëmbur qenien e tyre lirshëm! Ishin këta, pra pikërisht këta, bartësit e Luftës Çlirimtare në rrafshin kombëtar, që nga Lidhja e Prizrenit, edhe më tej e deri te gjeneratat e sotme, të cilët nën kushttrimin e Komandantit Legjendar - Adem Jasharit u rreshtuan dhe vepruan devotshëm; në ballë të tyre edhe kryeministri

i Kosovës z.Thaçi, kryetari i Kuvendit z. Krasniqi e qindra bijë të tjerë të shqiptarisë, në mesin e të cilëve sot shumë i ka marrë përjetësia shqiptare në gjirin e vet valë! Ka ndërgjegje, ka moral, ka drejtësi, ka ligj, ka zot, ka vetëdije, taban kombëtar dhe të gjitha këto bënë që të mos mallkohet historia, prandaj do të ishte e pamundur që të ndodhte ndryshe.

Atë ditë po fliste gjaku i derdhur i shqiptarëve për liri, në emër të këtij gjaku dhe të aspiratave të popullit tonë, që pa dyshim se u realizuan pjesërisht, atë ditë, pra më 17 shkurt 2008, në zemër të Kosovës po fliste meritueshëm Kryeministri i shtetit të Kosovës - Hashim Thaçi!

Kosova shtet i lirë dhe i pavarur, urime shqiptarë kudo që jeni!

18. 2. 2008

A ka zot shtëpie këtu?

Një kalimtar rasti thërret te një shtëpi; Oooo, i zoti i shtëpisë, Oooo i zoti i shtëpisë! Pas pak doli një çunak. Kalimtari po i thotë çunakut: Thirrma të zotin e shtëpisë, or djalë! Unë jam i zoti i shtëpisë - ia ktheu ai?!... Më vonë doli një djalë ca më i rritur se çunaku dhe i tha kalimtarit: Unë jam i zoti i shtëpisë, nuk është ky çunaku! Me pas, doli një mysafir që kishte qëlluar aty dhe po i thotë kalimtarit: Lëri këta, or burrë, se janë të ri e nuk dinë, se unë vetë jam zot shtëpie këtu!... Kalimtari i zënë ngushtë, luajti kokën dhe ua ktheu: -Mor djem, kësaj shtëpie iu paska luajt e ëma me gjithë të zotin e saj!...

Përderisa Shtetin e Kosovës e kanë njohur shtetet më të fuqishme të botës; si SHBA-ja dhe shumica e atyre evropiane, është jo pak kontradiktor dhe absurd fakti, kur prijësit e misioneve të caktuara të dërguara nga vetë këto shtete për të shërbyer në Kosovë, sikur ngurrojnë të zbatojnë vullnetin e vetë shteteve që ata përfaqësojnë, duke denigruar kështu edhe misionin paqësor të tyre. Rasti më i freskët është kur shefi i EULEX-it, gjenerali Yves de Kermabon, deklaroi pa ngurrim: "Jemi në rrugë të mirë në bisedimet me Beogradin për vendosjen dhe shtrirjen e misionit të EULX-it në territorin e Kosovën!". Kermabon mendon se me këtë mund të rikuperojë diçka më shumë se ç'kanë bërë paraardhësit e

tij, në fakt, ai me këtë vetëm sa po rrit segmentet e caktuara konsistente përballë problemeve të shumta në Kosovë. Si duket gjenerali ka ngatërruar detyrimet e lëmenjve ushtarakë me ato të shërbimeve civile, të cilat nga njëra anë lojalitetin e nënkuptojnë me bindje, nënshtrim dhe zbatim të urdhrave dhe nga ana tjetër premtojnë kooperavitet e bashkëpunim të ndërsjellë. Kermabon me gjasë duhet që të reflektojë më shumë për misionin e tij, i cili ka të bëjë me sferat dhe dimensionet më fundamentale të dialogut dhe të organizimit të komuniteteve tona për të kapur realitetin e ri në Kosovë, jetën e re në një shtet demokratik. Roli i tij për angazhim më të madh konsultativ,

politik e institucional, gjithnjë në funksionin e vlerave etike, mbi parime të shëndosha këshillëdhënëse dhe konsultative, është rol monitorues e mentorues. Kermabon sikur harron se të gjithë paraardhësit e tij, të cilët kanë luajtur politikën e dyfytirësisë, kanë dështuar në Kosovë me gjithë akrobacionet e tyre politike. Që nga vendosja e misionit të UNMIK-ut, si bie fjala qëllimet enigmatike të gjeneralit Xheksan, që vendosi forcat ruse në Aeroportin e Prishtinës, po ashtu tendencat e Hakerupit për të devalvuar organet vendore, të Shtainerit, të Galluçit e tani së fundi edhe të Zanierit, ato kanë dështuar dhe kanë për të dështuar edhe më keq, zoti Kermabon. Kosova është shtet i pavarur dhe për çdo gjë duhet të bisedohet dhe të bëhen marrëveshje në koordinim të plotë me udhëheqësit e këtij vendi, të cilët fundi i fundit kanë mandatin e këtij populli. Nuk e di sa kuptim do të kishte që për të vendosur diçka për Francën tuaj, ju paraprakisht të merrnit pëlqimin e Anglisë! Këto janë dy shtete sovrane dhe nuk ka se ku të shkohet më përtej. Kosova dhe Serbia janë dy shtete - mësojeni këtë, zoti Kermabon dhe ju zoti Zainer,

nëse nuk e keni mësuar deri më tash, këtë e saktësuan së fundi edhe vetë shtetet fqinjë të rajonit e më gjerë si Mali i Zi e Maqedonia, duke e njohur pavarësinë e Kosovës! Kur ishte fjala për shqiptarët, ju zotërinj të misioneve paqësore në Kosovë, nuk u treguat kaq të sjellshëm me ne dhe me tokat tona; ato i copëtuat dhe i dhuruat si plaçka tregu që nga viti 1878 e këtej, hoqët zonën mbrojtëse - kokë me vete mes kufirit Serbi - Kosovë. Ndryshuat kufirin mes Kosovës dhe Maqedonisë, madje pas Marrëveshjes së Kumanovës, duke krijuar kështu konflikte të reja, keni vrarë shqiptarë të Ura e Ibri! Forcat "Paqësore" të Rumanisë, vranë dy të rinj shqiptarë mu në mes të Prishtinës, e nuk dha kush as më të voglën përgjegjësi! Thua se Kosova qenka tokë mera e pa zot!...Arrestuat dhe burgosët me dhjetëra ish-pjesëtarë të UÇK-së anë e kënd Kosovës, vendosët forcat tuja për të ruajtur tokat që ua grabitët shqiptarëve për t'ua dhuruar më pas ato kishave serbe pa pyetur njeri, keni ndarë Mitrovicën pikërisht në qershor të vitit 1999, madje pikërisht me forcat tuaja franceze të atëhershme...Të gjitha këto i bëtë pa treguar aspak modestinë për t'u konsultuar me të zotët e shtëpisë së këtij vendi, madje skajshmërisht mospërfillës ndaj çdo vendimi që shqiptarët kanë e mund të kenë marrë për fatin e vet!

Pikërisht në Mitrovicë nga komuniteti serb ju keni pësuar edhe me plagosje e vrasje të ushtarëve tuaj paqeruajtës dhe po prapë sot, pa u skuqur fare, deklaroni se jeni në rrugë të mirë që të merreni vesh me Beogradin për të shtrirë misionin e EULEX-it në Kosovë! Kjo reflekton një mesazh tepër të zymtë dhe anemik për politikën dhe misionin paqësor e ligjor që ju përfaqësoni, aq më keq, populli i Kosovës po ndihet edhe më i fyer nga pazotësia juaj për të vënë në vend detyrën, të cilën ju e keni marrë mbi supet

tuaja, si duket të brishtë, për t'i dalë në fund misionit EULEX! Atakimi i fundit që Rusia Cariste bëri kundër sovranitetit të Gjeorgjisë dhe çjerret histerike e kërcënimet e Beogradit kundër Malit të Zi e Maqedonisë, treguan më së mirë mentalitetin, njëmendësinë dhe pozicionin e pandryshuar të shteteve grabitqare, prandaj nuk e di sa ia vlen që misionin e shteteve të Evropës ta vëni në pozitë kaq të ulët, me këtë ju po vini në dyshim funksionalitetin e tij në tërë territorin sovran të shtetit të Kosovës. Tani, së fundi, edhe Krahina Autonome e Vojvodinës me plot të drejtë votoi, madje edhe miratoi statutin e ri që hap dyert për pavarësimin e saj të shpejtë - uroi që kjo të ndodhë sa më shpejt!... Shumë nga shtetet e Evropës, me lëpirjet dhe mbështetjet e tyre tradicionale karshi Serbisë, duke mbajtur qëndrim tepër oportun e kundërshtues, nuk e votuan as rezolutën në KS të OKB-së, e cila do të vendoste misionin e saj në Kosovë, duke abroguar kështu administratën e UNMIK-ut dhe Rezolutën 1244, e cila në fakt vetëm sa ka zgjatur apatinë në Kosovë, madje ka mbajtur qëndrim po aq apatik për rikonfigurimin e kësaj administrate, bile me anime shumë djallëzore! Me këtë qëndrim, sikur është ngatërruar edhe më lëmshi i misionit të vetë EULEX-it në Kosovë, pra nuk është saktësuar e sanksionuar se në raport me funksionalitetin e disa misionëve përnjëherësh si do të veprohet, kush kujt do t'i japë llogari, kush pi e kush paguan?! Në Kosovë, në të njëjtën kohë në hapësirat e veprimt të organeve vendore, do të veprojnë edhe forcat e KFOR-it, edhe administrata e EULEX-it, edhe ajo e UNMIK-ut! Këto misione nuk po i japin e nuk do t'i japin llogari njëri-tjetrit. Këto misione "pajeje" me këto qëndrime kontradiktore vetë po e vrasin paqen! Ligjvënësit evropianë çështjen e Kosovës secili po e shikon nga këndvështrimi i vet dhe asnjëri nga

këndvështrimi i arsyes! Kështu zoti Zanier, i yshtur nga ndjenja narcisoide, po përpiket për dialog të ri ndërmjet Beogradit e Prishtinës dhe njëkohësisht më shumë qëndron në Beograd sesa në Prishtinë (ani pse kjo vjen si kofini pas të vjelave), ndërkaq zoti Kermabon, në një rrafsh tjetër, bisedon me Beogradin për shtrirje të misionit të tij në tërë territorin e Kosovës, a ka diçka më përçmuese!?!...

A ka zot shtëpie në Kosovën tonë dhe nëse ka kush po bisedon me të?! Mbështes mendimin se Kosova më nuk ngjason me meselenë e mësipërme. Kosova e sotme nuk është më si ajo para shpalljes së Pavarësisë së saj, pra ajo sot ka zot shtëpie dhe i zoti, apo të zotët e shtëpisë do duhej që fuqishëm dhe prerë të përgjigjen: Po, Kosova ka zot shtëpie, ka dalzotësit e saj dhe për fatin e saj dhe të popullit të saj vendosim vetë!

20.10. 2008

Të hapen apo të mos hapen dosjet?

Në kontestin kohor mendoj se shoqëria jonë në Kosovë nuk bën të jetë përjashtuese e proceseve politike e filozofike që përcjellin zhvillimin normal të proceseve gjithëpërfshirëse shoqërore, për të mos e futur ndërgjegjen më në hipotekën e së kaluarës, ndryshe kjo do të ishte edhe një herë vrasje e proceseve demokratike. Kohët kanë avancuar e së bashku më këtë koha ka vrarë edhe hijet e zeza të errësirës së pushteteve diktatoriale sllavo-komuniste, ideologjike e hegjemoniste, të cilat tani ngadalë, pa eufori, duhet t'i zhveshim deri në një, madje jo për t'u hakmarrë, por për ta vënë drejtësinë dhe ligjin në vend, për t'ia kthyer të dënuarit, të vuajturit, të përndjekurit dhe të përbuzurit moralin në vend. Pra ky është një borxh moral ndaj të gjithë atyre që kanë vuajtur nga sistemi i Lidhjes Komuniste të ish-Jugosllavisë dhe nga UDB-ia, që ishte instrument dhune në duart e atij sistemi! Mbështes mendimin e patundur se vetëm kështu, duke e demaskuar të kaluarën e errët me fakte e pa eufori, shoqëria jonë demokratike mund të avancohet edhe më tej, por assesi duke e mbuluar errësirën e së kaluarës me petkun e sotëm të demokracive të rrejshme gjoja për hir të stabilitetit, veprim i cili u shkon për shtati vetëm intrigantëve të llojit të vet të të gjitha kohërave dhe askujt tjetër.

Ka të tillë, madje me bollëk, që edhe sot kërkojnë nga

të përvuajturit të heshtin, gjoja në emër të lojalitetit e jo të hakmarrjes.

Jo! Unë mendoj se nuk duhet të heshtim! Ju kujtoj këtu një mesele të urtë. Në një shtëpi të madhe të konakut të dikurshëm, kur një vajze të vogël i thoshin: - "Hesht se je e vogël dhe është marre të flasësh, kur u rrit i thanë hesht se je rritur dhe je bërë për martesë, kur u martua i thanë heshtë se je nuse tani, kur lindi fëmijë i thanë heshtë se tani je nënë, kur i martoi fëmijët i thanë heshtë se je vjehërr, kur i lindën nipat dhe mbesat i thanë heshtë se je bërë gjyshe tani, dhe kur u plak i thanë hesht se tani je plakë dhe është marre të flasësh!"...

Dikush po u dashka të heshtë tërë jetën, dikush paska të drejtë të llapë një jetë të tërë!? Në këtë mes kërkohet që viktima të luajë rolin e viktimës dhe shtypësi të shtypë vazhdimisht. Aristoteli dikur thoshte: "Skllëvërit lindin si të tillë, pra si skllëvër!"... por ajo kohë i takonte hapësirave të filozofëve naivë, tani është kohë e zhvillimeve shoqërore të një filozofie më të avancuara, kohë e demokracive dhe e një rendi të ri shoqëror. Nëse nuk i demaskojmë njerëzit me fakte e mençuri, ata në mesin e llojit të vet dukën si të gjithë të tjerët - njësoj! Pra; hajdutët, kriminelët, spiunët, matrapazët, llaskuçët etj. në mesin e njerëzve duken si të gjithë njerëzit e tjerë, janë bëmat e tyre që dallojnë karakteret e tyre që në kohë marrin konotacionin e gabuar, ose të prapët, dhe këtu qëndron pika e dobët e "humanistëve" tanë, pavarësisht nga ngjyrat e tyre. Është nonsens kur insistohet në atë që gjërat e shëmtuara të një shoqërie të futen nën rrogë! Me këtë akt, rangut të njerëzve që ndërjegjen e kanë hipotekë të ish-sistemeve ideologjike pretendohet t'u zgjatet jeta dhe veprimtaria, me çka shkelet mbi rregullat më elementare të demokracisë

dhe mbi parimet më elementare të të drejtave të njeriut, të mbrojtura me konventa ndërkombëtare. Ka plot e përplot shembuj, por duke mos dashur që të gërmoj shumë, po bëj vetëm disa pyetje: A mund të më thotë dikush se ku duhet të përkulemi para varreve të të ekzekutuarve shqiptarë në Tivar të Malit të Zi? Kush ishin atëbotë prokurorët, gjyqtarët, ekzekutorët? Ku ishin udhëheqësit tanë? Kush ishin ata? Kush më thotë sa veta u vranë në Gjilan, në Llap, në Drenicë, në Shkup e në Tetovë, sa u mbytën me torturë, sa i masakruan me rastin e shuarjes me gjak të kryengritjes së Drenicës, të priër nga Shaban Polluzha? Sa e sa të tjerë u vranë e u masakruan në mbarë hapësirat shqiptare, të pushtuara nga ish-nomenklatura gjakatare komuniste e ish-Jugosllavisë? Kush përgjoi e spiunoi mësuesit, profesorët, punëtorët, nxënësit, studentët, intelektualët? Kush i burgosi ata? Sa shqiptarë të dënuar vdiqën në Goli Otokun e tmerrshëm dhe në burgjet e tjera serbe? Kush i dërmoi me dajak ata? Kush ua mori shpirtin atyre në qelitë e burgut si Fazli Graiçevcit, Xhemali Berishës e dhjetëra tjerëve? Kush i vrau me qindra shqiptarë të rinj e të moshuar që nga Ymer Berisha e deri te demonstruesit e rëndomtë?

Sa për ilustrim po shënojmë dy raste këtu: Ta zëmë Mehmet Gradica, i anatemuar gjatë gjithë sundimit të LKJ-së, si ballist, që nënkupton bashkëpunimin e tij me pushtuesit gjerman e italian për të luftuar kundër komunistëve jugosllavë për çlirimin e vendit të tij - Kosovës dhe nga ana tjetër Fadil Hoxha, Ali Shukriu, Sinan Hasani, Veli Deva e plot të tjerë, të avancuar e të privilegjuar për shkak se ata bashkëpunuan me pushtuesin jugosllav që ta robëronte Kosovën! Pra që të dyja palët bashkëpunëtorë të pushtueseve, për dallim i pari me një fije shprese të një ndihme në shërbim të çlirimit të vendit tonë dhe të dytët

me vetëdije të plotë në shërbim të pushtuesit të vendit tonë për t'ia zgjatur jetën robërisë nën pushtimin jugosllav! Për të parin, as sot nuk mbahet në mend se e kujtuan diku - përderisa të dytët i varrosën me nderime e ceremoni televizive, madje nën përcjelljen e trupave të TMK-së!!! Nuk do më shumë koment, ngase do të pallte edhe gomari mu në mes të Parlamentit! Krejt e natyrshme, ujqërit duan që të zgjatet sa më shumë mjegulla, ngase kështu zgjatet mundësia për gjahun e tyre të preferuar. Pastaj, kush më thotë se sot në krye të Legjislavit të Kosovës, cilët janë? Në krye të Prokurorisë së Kosovës, cilët janë? Në krye të gjykatave të Kosovës, cilët janë? Në krye të Policisë së Kosovës, cilët janë? Në krye të hetuesisë së Kosovës, cilët janë? Në shërbim të huaj sot në Kosovë, cilët janë të angazhuar? E sa e sa të tjerë janë shërbyes vullnetarë?!... Të hapen, apo të mos hapen dosjet, kjo është çështja! Ka kohë që ndër vete është ndryrë ndërgjegjja e kësaj shoqërie, të përndjekurit politik shqiptarë një jetë të tërë po e përfundojnë me status të të përndjekurve!...

Gjatë gjithë përpjekjeve tona për liri e bashkim kombëtar, Kosova në gjirin e vet pati dy kategori njerëzish:

Një kategori me karakter e vullnet të çeliktë, e gatshme për të dhënë gjithçka në shërbim të atdheut dhe një kategori tjetër me karakter e vullnet të ulët, e gatshme për të bërë çdo gjë në shërbim të pushtuesit e në dëm të atdheut! Të parët ia kanë zgjuar shpresat atdheut për liri e bashkim kombëtar, duke ia shkurtuar jetën pushtuesit, të dytët ia kanë vrarë atdheut shpresat e lirisë, duke ia zgjatur jetën pushtuesit. T'i heshtësh këto plagë është mëkat i madh, është padrejtësi e madhe, as rob i as Zoti nuk thonë kështu!... Unë jam që dosjet të mos hapën, ngase pastaj në përvjetorët e vrasjes së Grajçevcit, Gërvallajve, Zekës, Nuhisë, Malës,

Fazliut, Zhitisë e qindra martirëve të tjerë, nuk mund të marrin pjesë vrasësit e tyre!!!

15. 1. 2009

Hipokrizia politike e BE-së!

Kur lëshimet bëhen me kohë, ato sikur marrin tatëpjetën dhe rrokullisën drejt greminës aq lehtë e pa keqardhje. Në fakt çdo përpjekje për ta degraduar pavarësinë e Kosovës dhe institucionet e saj, nuk është vetëm degradim i bartëseve të saj, praktikisht është degradim edhe për miqtë tanë, të cilët kanë investuar që Kosova të ndërtojë një shtet të mirëfilltë!

Populli ynë nuk ka besuar e as që ka dashur të besojë se kjo çështje paska edhe bishtin prapa, por ja që po na del e tillë! Për më shumë është degradim dhe lojë e ulët me ndjenjat dhe përpjekjet tona shekullore, realisht lënë në mes të rrugës. Të besojmë se kjo energji të ketë qenë pozitive, mirëpo lëvizjet e figurave pa takt, kohëve të fundit sikur po fundosin atë që është ndërtuar për këta dhjetë vjet në Kosovë, ato po flasin edhe më shumë se kaq! Këto lëvizje po fusin pasiguri. Kështu, në vend që Kosovën ta shpijnë drejt zhvillimit dhe ndërtimit të shtetit të saj, ata me këtë akt në Kosovë po sforcojnë motivin e qasjes së njerëzve për të gjetur rrugë tjetër fare!...

Presioni më i ri që po bëhet mbi përfaqësuesit e institucioneve të Kosovës për të pranuar të gjashtë pikët e iniciuara nga Serbia, të pranuar nga Sekretari i Përgjithshëm i OKB-së, Ban Ki Mun (nën presion nga Rusia, muaj më parë, duke e kërcënuar atë se nuk do ta votonin për një

mandat të dytë), sikur po bëhen realitet! Kush mund të kuptojë këtë hipokrizi politike të BE-së, e cila po kërkon të minohet ajo që është ngritur edhe me vetë kontributin e tyre! Hipokrizi e llojit të vet është kur ata me plot gojën deklarojnë se kjo është në të mirën e Kosovës, duke na përkujtuar kohën kur Serbia suprimoi autonominë e Kosovës, ndërkaq anëtarët e devotshëm të LKJ-së proklamounin se Kosova me këtë akt nuk po humb, por po fiton!?!...

Me këtë logjikë Bashkësia Evropiane jo vetëm që po neglizhon njohjen e Kosovës nga shtetet e tjera, por po vë në udhëkryqin e hamendjes edhe ata që tashmë e kanë njohur shtetin Kosovës! Nga ana tjetër me këtë lojë politike dhe me prapaskenë të qartë, Serbia po hap rrugë të reja të konflikteve që do të komplikojnë jo vetëm çështjet në Kosovë, por në tërë rajonin e më gjerë. Nëse BE-ja pranon këtë fakt, disa gjëra për logjikën e shëndoshë do të mbesin të pakuptimta:

- E para; Çmimi Nobel për Paqe, që për kontribut iu nda zotit Ahtisari?!

- E dyta; Dislokimi i misionit të EULX-it, por jo mbi bazat e planit të Ahtisarit - nga një anë, e pikërisht mbi këtë plan ishte vendosur për dislokimin e tij nga ana tjetër!

- E treta; Të vepruarit në mënyrë neutrale ndaj statusit të Kosovës, në kohën kur Kosovën tashmë e kanë njohur shtetet më të fuqishme të globit?!

- E katërta; Çfarë kuptimi do të kenë më njohjet e reja, kur dihet fakti se me këtë akt (pra me pranimin e këtyre 6 pikëve), Kosova minon vetë shtetin dhe sovranitetin e saj!?!...

Prandaj, si ka mundësi që doganat, policia dhe gjyqësia e një shteti t'i japin llogari një shteti tjetër?

Si ka mundësi që EULEX-i të veprojë sipas Rezolutës 1244, kur kjo Rezolutë i jep Serbisë të drejtën e sovranit

mbi Kosovën?!

Çfarë peshe kanë më tej organet e shtetit të Kosovës, kur në territorin e saj fut mall kontrabandë djalli dhe i biri, kur policia e Kosovës nuk guxon as të legjitimojë, as të ndalojë e as të arrestojë keqbërësit për faktin e thjeshtë se ata mund t'i përkasin rajonit të mbikëqyrur nga policia e komunave të decentralizuara nëpër Kosovë?

A ka edhe një shembull në botë, si në Kosovë, kur paqja që është ngritur nga vetë përfaqësuesit e politikës së madhe demokratike botërore të rrënohet po nga vetë përfaqësuesit e kësaj politike?!

Padiskutueshëm, me këtë akt do t'i hapet rrugë anarkisë totale dhe gjakderdhjeve të reja, madje në emër të paqes dhe të progresit?!...

Intrigë e dyfishtë!

Para dy-tri ditëve zëdhënësja e Javier Solanës, zonja Cristina Gallak, mohoi deklaratën e zyrtarit të Komisionit Evropian, Pierre Mirel, se BE-ja ka pranuar kushtet e vëna nga Beogradi. Një intrigë e dyfishtë po luhet prapa kurrizit të Kosovës, kur dihet fakti se vetë përfaqësuesi i kësaj zyre, z.Solana, ishte kumbara i kësaj marrëveshjeje, me këtë duke dashur që status quo të mbetet ende aktuale në Kosovë. Dy ditë më pas, qëndrimet e vetë BE-së degraduan zëdhënësen Gallak dhe Zyrën e Solanës, madje duke i vënë përfaqësuesit e institucioneve tona gati përballë aktit të kryer - ata më në fund shpërthyen; duke proklamuar se marrëveshja me Beogradin për aplikimin e 6 pikëve në Kosovë ishte e vërtetë!...

Ky interpretim zërash kakofonie me një disonancë të

çoroditur e me një filozofi qasjesh të dukshme diskrepancash politike brendapërbrenda vetë BE-së, është më shumë se hipokrizi! Ky edhe ishte qëllimi final i Serbisë, me këtë rast ministri Jeremiq për media deklaroi: Serbia me zbatimin e këtyre 6 pikëve do ta varrosë përfundimisht planin e Ahtisarit dhe pavarësinë e Kosovës! Natyrisht kësaj radhe këtë do ta realizojë në mënyrën më pedante, pra nëpërmjet politikës "largpamëse" të Bashkësisë Evropiane!...

Shtetet që kanë njohur Kosovën duhet të veprojnë mbi bazën e vendimeve dhe të vullnetit të tyre, në të kundërtën do të duhej të tërhiqeshin me turp. Kosova dhe institucionet e saj detyrimisht duhet ta marrin fatin e vet në duart e veta duke mbrojtur parimin e të drejtës ndërkombëtare për të vetëvendosur, për të jetuar të lirë si të gjitha shtet e tjera të botës, të cilat kushtetuta i obligon, që lirinë e cenuar nga të tjerët ta mbrojnë edhe me mjetet e fundit, pra edhe me armë!

12.11.2008

Një fillim viti i mbarë, mbase

Që nga dita e nominimit të Thaçit për kryeministër të Kosovës e deri më sot shumë nga analistët vendës kanë heshtur, apo kanë qenë tejet të matur me shkrimet, parashikimet, lëvdatat, në mos edhe sharjet e tyre! Mbase për faktin se nuk ka kaluar më shumë se një javë që nga fillimi i punës së tij, por që nga ana tjetër, duke u kursyer për arsye që vetëkuptohen. Mes heshtjes dhe pusisë së atyre që janë në pritje, ka një mungesë burrërie. Jo pak herë, përvoja e keqe e së kaluarës, shumë nga njerëzit tanë të penës i ka hedhur në taborin e servilëve, pra në pozitat e liga të kujdestarisë për t'i mbajtur ison pushtetit dhe politikës aktuale. Në fakt të gjithë ata që i shërbenin me përkushtim politikës së pushtetit, thjesht përfitonin materialisht, pavarësisht se humbnin moralisht. Servilët nuk çajnë kokën për moralin: as dje, as sot, as nesër! Gëzon fakti që sot analistët e mirëfilltë mund ta thonë mendimin lirshëm, pa pasur frikë së mund të pësojnë, po as që do të fitojnë diçka më shumë se guximin për ta thënë të vërtetën. Megjithatë edhe kjo nuk është pak. Legjislativi i vendit, por edhe figurat e dekorit e deri të ministrat e dikastereve përkatëse të Kosovës, u konsoliduan, me gjithë disonancën e dukshme mes tingujve të paakorduar, pak çaste para se simfonia të fillonte, nënë shikimin peshues të dirigjentit, një asonancë memece u duk, duke lënë një çik

shije të ngathët e cila, mbase pa dashje, por që premtimin e vë nënë hijen e frikës së të realizueshmes. E gjithë kjo për mandatarin e ri, Thaçi, s'ishin më shumë veçse një qëllim që këtej e tutje nën udhëheqjen e tij dhe të ekipit të tij, gjërat të gjenerojnë me një nismë pozitive, e cila do të bëjë shtrirjen e saj brenda shoqërisë sonë e që patjetër do duhej të jetë e përgjegjshme, pavarësisht nga forma e dukshme e një sharmi me çehre të limontë të disa ministrave, për më shumë edhe e të atyre që nuk kishin kapur dot këto poste! Megjithatë, po të lakojmë nëpër rasa disa nga emrat e ministrave aktualë, disa nga këta nuk do të duhej të kishin guxim as të kalonin pranë godinës së Qeverisë e lëre më të qeverisin! Por, ja që shijet janë të ndryshme, dhe kjo i bënë mirë një shoqërie që pretendon të zbatojë kulturën pluraliste! Mirëpo mes formës vizuale dhe përmbajtjes së brishtë të kësaj forme, ka një dozë hamendjeje, e cila do ta arsyetojë, ose do ta rrëzojë teorinë e shpifjeve mbi kurrizin e atyre që janë të përkushtuar për të ndërtuar diçka dhe mes atyre që këtë përkushtim e shfrytëzojnë për të shkatërruar atë që është ndërtuar nga të tjerët. Më konkretisht, këtë do ta vërtetojë koha, puna e secilit, serioziteti në qasje, përkushtimi dhe vendosmëria etj. Qytetarët tanë këtë pyetje e shtrojnë me të drejtë, duke u frikësuar ende nga hijet e së kaluarës, të cilat kishin zymtësuar qiellin tonë të shpresave për një lojë tjetër të rregullave morale të një shoqërie, të zënë krejt befasisht dhe të papërgatitur në rrugën e tranzicionit që pretendon shtetformim, dhe kjo nuk është pak!

Nusja e mirë, por syrin e qorr!

Qeverisë Thaçi, si duket me përzgjedhjen që ka bërë, si më së miri i shkon përshtati proverbial ynë popullor: "Nusja e mirë, por syrin e qorr!" ... Duke studiuar mirë e mirë secilin nga ministrat, na del se ndonjëri nuk do të ishte merit

që të ketë fatin e të rrahë gjoks për faktin që do ta këtë në nderin e tij, qoftë edhe si figurant në zgjidhjen përfundimtare të statusit të Kosovës, që pa dyshim do të duhej të jetë në këtë fillimmandat, ndryshe, përmasat e revoltës do të jenë fatale saqë nuk do ta njohë as qeni të zotin!... Karakteristikat dalluese të secili nuk personifikojnë vetëm formën, por edhe esencën që mund të ndryshojë nga çasti në çast duke rënë në pusitë e sprovave, që nga ndjenja narcisoide, aristokrate, megalomane, naive, adoleshente, anarkike, makute, amatore, intrigante, servile, frikamane e deri të shkathtësia e përvetësimit të saktësisë së mendimit dhe përkushtimit të përgjegjshëm elokuent për të qenë adapt - tamam ministër. Mundësia e ikjes nga konstatimi i pranueshëm se shoqëri ideale nuk ka, është e vogël, prandaj ne duhet të vlerësojmë në përputhje me vlerat e tyre politike, me përgatitjen e tyre profesionale, me peshën dhe rolin e aktivitetit të tyre në shoqëritë e kaluara, me përkushtimin e tyre moral e njerëzor, me gatishmërinë sakrifikuese për vendin, por edhe dukuria e vartësisë së tyre që luan jo pak rol, mbi të gjitha puna konkrete që populli ynë dëshiron ta shijojë dhe ta prekë me dorën e vet... Në ditën e nominimit të organeve të Qeverisë së Kosovës disa diskutues nga opozita ishin të çorientuar tërësisht, thua se i kishte zënë egjra(!) - thjesht për faktin se nuk po mund ta pranonin realitetin e të qenët humbës. Prandaj edhe në mënyrë gjestikulative kishin dështuar cakun e ndonjë goditjeje të përafërt, madje me bagazhin e paqartësisë së lojës politike që rezulton me një palë të humbur dhe me një palë tjetër fituese. Duhet t'i bindemi faktit të thjeshtë se humbja ose fitorja eventuale i vë në rolin e pozitës, përkatësisht të opozitës, kërkuesit e votës së lirë të popullit, lojë kjo demokratike e pranuar botërisht, por që të ish-shtetet e bllokut

socialist e pranuar me dhembje të thellë, megjithatë e pashmangshme! Diversiteti politik mes pozitës dhe opozitës është i vazhdueshëm, parimisht edhe i paraprin zhvillimit të vlerave demokratike të shoqërisë, i bën asaj shumë mirë dhe praktikisht nuk përjashton fërkimet mes tyre, por as puqjet e tyre të mundshme në raste të caktuara interesash, që joshin më keq se sirenat e detit. Këto interesa ecin me një shpejtësi galopante, kur është fjala për pushtet! Kjo i bën mirë vendit se po të fitonte gjithmonë një parti, do të kalonte me kohë në pozitat e diktaturave, që do të ishte jo vetëm inkoherencë, por edhe anakronike! Ndërkaq sa i përket "kurorëzimeve të panatyrshëm", kjo panatyrshmëri nuk i ka vrarë dikur ata në ndërgjegje për ikjet e tyre imorale nga soji i vet, pa dyshim me ambiciet e tyre të liga, fshehur thellë në gji për të dalë para devesë..., duke shkelur çdo kod moral mbi gjithë atë luftë e sakrificë, që ishte bërë në emër të diçkaje! Të paktën ata kanë kaluar pragun e aktit moral përtej se cilit është lënia në baltë, për të mos thënë një fjalë tjetër edhe më të rëndë, duke ikur në mënyrën më të paligjshme, në kohën më të ligë, në vendin e gabuar, me misionin më jofisnik nga trangu i vet, për të hapur portën e madhe të dyshimeve më pastaj se diçka nuk paska qenë në rregull që në gjenezën e gjithë asaj që ndodhi!...

Ngarendja e njërit tabor që të kapë i pari shtizën e bajrakut rezultoi me pasaktësi në kohë, sado që ata kohën mundoheshin ta diktonin, prandaj historia është e pamëshirshme në raste të tilla, kështu që dikë do ta nderojë me shtizën e bajrakut, ndërkaq dikë tjetër me atë të tramakut! Ky ishte fati, por edhe përpjekje e tyre për ta bërë dhe për ta përvetësuar historinë ndaras, veç e veç, bajraqe-bajraqe, të servuar para gjithë asaj sakrifice me sloganin: "Lirinë ua solla unë!"... E kur e tëra kjo mbeti në sirtarët e hipotekës

naive, vraponi o burra se erdhi koha për t'u hapareshur: "Pavarësinë po jua sjell unë!"... Mandatari Thaçi, tha: "Asnjëherë nuk i kam pasur duart e lidhura!". Është e vërtetë, madje as atëherë kur ish-regjimi diktatorial i Milosheviqit e dënoi atë me mbi një decenie burg, në mungesë, e që nuk arriti ta kishte Thaçin kurrë brenda bedenave me mure të trasha e me hekura të ashpër e tela me gjemba të rrethuar me gardian serb!... Prandaj edhe gëzon pa masë fakti, dhe pikërisht këtu është fati i Kosovës, ngase Thaçi i ka duart e lira, dhe këtë duhet ta dëshmojë tani vetë ai me luftë të pakompromis kundër korrupsionit, për të bërë më pastaj që të ndihet i sigurt dhe i lirë qytetari i Kosovës, me energjinë elektrike, me infrastrukturën që është tmerrësisht e lënë në mjerim, me ngritjen e mirëqenies së të gjitha kategorive të qytetarëve të Kosovës, me zbatimin e ligjit me çdo kusht, me ndëshkimin pa kompromis të të gjithë atyre që kanë keqpërdorur besimin dhe paratë e qytetarit, pa varësisht pozitave që kanë pasur, apo që mund të kenë aktualisht, me prodhim, zhvillim, ekonomi, me punësim të të rinjve, me mirëqenie sociale, me synim të integrim të vendit drejt Evropës, me marrëdhënie ndër fqinjësore të ndërsjella etj.

Kryeministri Hashim Thaçi i ka duart e lira, prandaj ai duhet të veprojë në mënyrë që populli të bindet se nuk ka gabuar me peshën e votës së vet. Është për t'u admiruar konstatimi se në të ardhmen vetëm një njeri mund t'ia lidhë duart Kryeministrit të Kosovës- z.Hashim Thaçit- e ky mund të jetë vetë kryeministri Thaçi!, gjë që unë nuk dua assesë të besoj.

14. 1. 2008

Lavdërim marrëzisë

Se ç'mu kujtua libri i Roterdamit me po të njëjtin titull, që kam lexuar këtu e 20 vjet më parë, ndonëse koncepti i librit nuk përkon edhe shumë me temën! Në fakt ky titull i përshtatet më së miri konceptit të ngatërruar politik në trevat shqiptare, por edhe më gjerë në rajon. Ka kohë që tek ne janë tejkaluar caqet e një normaliteti të shtrirjes së aktivitetit politik, nëpërmjet një rivaliteti të theksuar e banal të subjekteve politike, të cilat po bartin në vete një lloj anomalie të dukshme, duke dalë përtej suazave të një gare, apo dueli të mirëfilltë politik. Këto subjekte, që pretendojnë të përfaqësojnë elitën politike në Kosovë, ndonëse, dorën në zemër, për të qenë vërtet elitë si në Kosovë, ashtu edhe në Shqipëri e gjithandej tokave shqiptare, mbetet edhe shumë për t'u dëshiruar!

Është i pashpjegueshëm burimi i pjellshmërisë politike në trevat tona, subjekte këto të cilët në të shumtën e rasteve nuk përfaqësojnë veçse një grusht elektorat! Mendoj se është koha që nga kjo "besëtytni" të flaket, duke liruar kështu popullin tonë nga ankthi dhe stresi partiak, duke i bashkuar forcat dhe vlerat e mirëfillta rreth një qëllimi. Duke qenë të përbashkuar paraqitja para faktorit të brendshëm, por edhe atij ndërkombëtar, do të jetë më bindëse. Me këtë veprim të mençur ne do të vrasim kohërat e errëta që na kanë verbuar

e na kanë shkapërderdhur si vezët e qyqes: "... ndër njëqind çeta jeni shpërnda!"...

Tanimë më është e tepërt dhe e mërzitshme, për më shumë është demagogji që shqiptarëve t'u thuash: "Eja baba t'i tregoj arat!"... Rruga më e mirë dhe më e pranueshme për të gjithë ne, por edhe për rajonin, Evropën e më tutje, është që shqiptarët të jetojnë në shtetin e vet natyral - siç e ka dhënë Zoti, në tokat e veta, të lira e me një paqe të qëndrueshme në harmoni me të gjithë fqinjët që tregojnë gatishmëri të njëjtë për këtë! Në të shumtën e rasteve pretenduesit elitarë, derës së bashkimit kombëtar ia nxorën bagllamat me fjalë të kota. Praktikisht shtrohet pyetja: Kush është ai burrë që i prin kësaj rruge të bekuar e të aspiruar qëmoti nga ne shqiptarët, pra pas cilit të rreshtohemi? Realisht: Cili është ai burrë?!

Cili bajraktar i ka "myhyrët" e Mbretit? Cili fis është më i forti i motit? Cili është i pari i fisit në këto anë? Cili oxhak e nxjerr tymin më drejt? Cili malësor ka armët e praruara që do të na e mbushte mendjen?! Cilës kullë duhet drejtuar, për të mësuar urtinë e bashkimit kombëtar?! Cilës kullë i valon më lart flamuri mbi çati?

Cili burim nuk ka shteruar kurrë etj. E vështirë për t'iu përgjigjur këtyre pyetjeve, duke pasur parasysh rivalitetin e pakriter të aktorëve politikë aktualë. Duke i vërejtur dhe analizuar përplasjet e tyre politike, ka rrezik që të irritohemi fare!

Kishte ardhur koha e shpërthimit të kërkesave të mëdha e këmbëngulëse për demokraci, prandaj sistemet moniste u shtruan përdhe, natyrisht për të pasuar sisteme të reja shoqërore që pretendojnë të reflektojnë avancim me rendin e ri demokratik dhe me një rend të ri shoqëror shumëpartiak ose pluralist, siç e quajmë sot.

Që në zanafillë, pra me krijimin e partive të para politike në Kosovë, zunë fill lakmitë dhe ambiciet për të qenë i pari i "fisit", duke u ndeshur kështu ndërmjet vete rivalët politikë pa kritere etike!... Po që së bëjmë një analizë të mirëfilltë, subjektet aktuale politike në Kosovë, jo vetëm atëherë, por as tani, gati pas 20 vjetëve, nuk kanë program të qartë kombëtar, nuk kanë statut të qartë dhe të definuar, nuk kanë plan konkret dhe të qëndrueshëm për zhvillimin dhe integrimin e vendit, nuk kanë projekte për politikat e ardhshme afatgjata, nuk dinë se cilit spektër politik i takojnë... Thjeshtë: nuk janë të profilizuara e të deklaruara hapur dhe me guxim; si parti të spektrit të djathtë, të majtë, të qendrës, nacional, social, liberal, konservator etj. Këto subjekte mes vete (në shumicën e rasteve) i dallon vetëm emri i tyre, që shkon nga dy deri në pesë shkronja - initiale!

Duke veçuar veprimtarinë e fshehtë (ilegale) në Kosovë, për të cilën do të flasim më poshtë, veprimtaria për çlirim e bashkim kombëtar është ndër më të vjetrat në Kosovë. Qysh para LDB-së dhe në vitet e para pas përfundimit të saj, atdhetarët e mirëfilltë që pretendonin çlirimin dhe bashkimin e tokave shqiptare, të cilët fillimisht u bashkuan rreth PNDSh-së (Partia Nacionaldemokrate Shqiptare). Nuk duam të harrojmë këtu faktin se shqiptarët ishin të parët në Ballkan që kishin përqafuar demokracinë me shembullin e mençur të të parës Qeveri Shqiptare Demokratike në Ballkan, siç ishte Qeveria e Fan S. Nolit, të cilën me dhunë e ngulfatën fqinjët tanë grabitqarë!

Partitë e tjera që vepruan, kush më herët e kush më vonë, si: e Ballit Kombëtar, e Legalitetit, e deri te kryengritja e Drenicës, e prire nga atdhetari Shaban Polluzha, sikur pushuan pas pushtimit gjakatar titist në vitin 1945, i cili Kosovën e lau me gjak!

Që në vitin 1953, Ali Aliu i Preshevës, i pasuar nga Adem Demaçi, kishte vënë gurin e parë të organizimeve të fshehta në Kosovë, të cilat nën flamurin e çlirimit dhe të bashkimit të kombit, kishin vepruar në periudha të ndryshme. Këto organizime të fshehta kishin vepruar në vazhdimësi deri te shembja e sistemit monist të asaj kohe.

Më pas kohët ndryshuan dhe erdhi koha që të formohen partitë politike legale, kush kishte takatin. Ca me ngurrim filloi lindja e subjekteve politike legale edhe në Kosovë. Padiskutueshëm, duke iu falënderuar erërave demokratike, u themelua LDK-ja, pra Lidhja Demokratike e Kosovës, e cila në ish-RSFJ, asokohe, ishte regjistruar te Vlado Buqkovski, i cili ishte përfaqësues i legjislativit jugosllav! Për faktin se në këtë subjekt politik, vërshuan mbi 90% të ish-anëtarëve të devotshëm të LKJ-së, doli i saktë dyshimi se nuk pritej ndonjë mrekulli nga kjo lidhje, që atë kohë ishte përcaktuar për ruajtjen e Kosovës nën Jugosllavi, derisa të gjithë popujt e tjerë sllavë dëshironin të dilnin nga kjo gjërmadhë. Populli po e ndiente këtë dhe koha e vërtetoi katërçipërisht se LDK-ja as nuk do të bënte shtetin e as mrekullinë...

Me kalimin e kohës futën dhjamë nën gushë dhe konaku i LDK-së filloi të ngushtohej. Hapësira e arenës për rivalitete të brendshme sa po ngushtohej, prandaj pjellshmëria filloi me këmbë të mbarë. Mbeti e paqartë vetëm atësia e pjellorisë?!

Nga LDK-ja dolën LBD-ja (Lidhja e Bashkimit Demokratik të Kosovës), PRK-ja (Partia e Re e Kosovës), e prirë nga Bukoshi, PAD-ja (Partia e Aleancës Demokratike për Kosovën), e prirë nga zonja Tahiri, LDD-ja, më pas (Lidhja Demokratike e Dardanisë), e prirë nga Daci. Nuk do të paragjykojmë se si do të quhet zbrazja e radhës që do të dalë nga LDK-ja – pjellore. Po flitet për një të ashtuquajturin

grupi i "Gorenjës" - urojmë të jenë shqiptarë!?

Gati në një hap me LDK-në, ishte themeluar edhe PFK-ja (Partia Fshatare e Kosovës) e cila me kohë dhe me urti e kishte pushuar veprimtarinë e saj politike. Më tej u formua UNIKOMB-i (Uniteti Kombëtar), i prirë nga Halil Alidemaj, i cili më vonë themeloi PUK-in (Partia e Unitetit Kombëtar), pastaj PNDK-ja (Partia Nacionaldemokrate e Kosovës), e prirë nga zoti Avdullahu dhe BK-ja (Balli Kombëtar), që të dyja synonin që mbi supe të veta të bartin bagazhin e madh politik e kombëtar të ish-këtyre subjekteve dhe të prijësit të tyre, siç ishte i madhi Gjon Sereçi! PSD-ja (Partia Socialdemokratike e Kosovës), e prirë nga Kaçusha Jashari, nuk e rrudhi fare. Ajo në tërë strukturat e saj përfaqësohej nga titistët e denjë denbabaden! Duke i vërejtur këta atavizma, zonja Luljeta Pula ndau strehën e vet nga kjo parti dhe ngrihu oxhak më vete.

Më pas, zoti Reshat Nurboja, i vetëm fillikat, formoi PR-në (Partinë Republikane), duke hequr të zitë e ullirit për të konsoliduar kryesinë qendrore, më pastaj! Pasuan themelimi i Partisë Parlamentare të Kosovës, e prirë nga z.Kosumi, PSHDK-ja (Partia Shqiptare Demokristane e Kosovës", timonin e së cilës e donin që të dy Krasniqët: Lazri dhe Marku, së fundi edhe Zef Morina! PLK-ja (Partia Liberale e Kosovës) që sa kohë nuk ka lëshuar pe, si duket as e ka ndërmend ta lëshojë Gjergj Dedaj! Duke e vërejtur ndotjen e ambientit, në këtë hallakamë subjektesh, morën kurajën dhe e formuan PGJK-në, kjo oazë green - e pafuqishme për të bërë më shumë; përveç emrit që ka si Parti e të Gjelbërve të Kosovës. LKÇK-ja, si duket nuk ishte e denjë që të realizojë atë që kishte synuar, prandaj pikuan LBI-ja (Lëvizjen për Bashkim e Integrim) e prirë nga Latifaj dhe LB-ja (Lëvizja për Bashkim), prirë nga Klinaku, që të dyja lëvizjet kanë për

qëllim bashkimin kombëtar, por që krerët e tyre u ndanë! Më në fund subjektet politike themeluan dhe etnitë minoritare në Kosovë, janë dhjetëra që nga ato serbe, turke, boshnjake, egjiptiane, ashkalinj, rome, kineze e taxhakistane!... Duke e shfrytëzuar rastin dhe atmosferën e gudulisur politike në Kosovë, vrapuan edhe tarafët si Behxhet Pacolli me AKR-në (Aleanca e Re e Kosovës), pastaj Maloku me Qendrën Liberale që nuk e zu muzgu, Vetoni me Orën që i ngeci mbrapa, pastaj PD-ja (Partia e Drejtësisë), por drejtësia e këtij subjekti është e mbuluar me ferexhe, si dhe dhjetëra subjekte të tjera minore që operojnë edhe sot në Kosovë, e cila po digjet keq nga zjarrmia e etheve partiake!

Padiskutueshëm rol vërtet pozitiv, kuptohet për aq sa kishte vend dhe hapësirë për të vepruar atë kohë në Kosovë, kanë luajtur Aksioni për pajtimin e gjaqeve, i prirë nga i madhi Anton Çetta, Këshilli për Mbrojtjen e të Drejtave dhe Lirive të Njeriut – KMLDNJ dhe

Sindikatat e Pavarura të Kosovës, të prira nga profesor Gorani, si dhe LAPSH-i.

Duke bërë dallimin ndërmjet subjekteve politike që vepronin, lirshëm, në luadhin e Kosovës dhe të atyre që vepronin, fshehur, në Malet e Kosovës, konstatojmë se lëvizjet e veprimeve ilegale në vazhdimësi ishin dhe mbetën shtylla të kombit, pavarësisht nga devijimet e tyre të mëvonshme për shkak të rivalitetit brenda sojit të vet që i katandisi sot aty ku edhe janë.

Pasuesja e shumë grupimeve të këtyre lëvizjeve meritueshëm u bë LPK-ja (Lëvizja Popullore e Kosovës), e cila padiskutueshëm është themeluesja e celulave të para të UÇK-së, të cilën e ka mbështetur fuqishëm në të gjitha fushat. Përderisa UÇK-ja kishte përfunduar luftën në Kosovë, LPK-ja mori vendim që të transformohet në

subjekt politik, për faktin e thjeshtë se do të ishte tepër absurde që LPK-ja të qëndronte ende e fshehur në "male", përderisa UÇK-ja në pikë të ditë kishte zbritur në Prishtinë me pushkët në krahë!

Kështu, në Prizren (qershor, 1999) u themelua PBDK-ja (Partia për Bashkim Demokratik e Kosovës), e prire nga Bardhy Mahmuti. Me këtë rast (për arsye të qëndrueshme), përfaqësuesit e Shtabit të Përgjithshëm të UÇK-së nuk iu bashkuan këtij subjekti. Më vonë, ky subjekt u transformua në PDK (Partia Demokratike e Kosovës), të cilës i prin z.Thaçi e që aktualisht është subjekti më i votuar në Kosovë, i cili sot qeveris Kosovën.

Në fakt, kur u transformua LPK-ja në subjekt politik, pra në PPDK, një pjesë e LPK-së, si pasojë po prapë e rivalitetit politik, nuk u pajtua me këtë dhe mori vendim për të vazhduar si organizatë e cila më vonë u formësua si subjekt më vete, të cilit i prin Emrush Xhemajli.

I dyti i Trupave të Mbrojtjes të Kosovës, Ramush Haradinaj, duke u gudulisur nga ambiciet e papërmbajtura për të qenë i pari i fisit, flaku petkat ushtarake dhe veshi ato politike! Kështu themeloi Aleancën për Ardhmërinë e Kosovës. Ndërkohë veprimtarinë e saj lëvizja "Vetëvendosja", as nuk e ka shpallur të themeluar si iniciativë, por as të përfunduar, ajo vazhdon me "ritmin e saj të rrugës", në pamundësi për të dalë nga rrethi vicioz, ekziston rreziku që ritmi i saj të ngulfatët në kohë! Në Kosovë veprojnë e operojnë me dhjetëra OJQ e shoqata të tjera, duke u munduar që secila të zhvatë diçka edhe për veten e vet... Nuk është për t'u habitur nëse kam harruar ndonjërin syresh!...

Përveç subjekteve politike, ku përplaseshin dëshirat për të qenë lider, kjo u reflektua edhe te krahu luftarak!? Në kohën kur Kosova po digjej flakë, një segment i caktuar

politik në Kosovë po mohonte flakët e luftës. Kur UÇK-ja u bë forcë reale, madje e pakalueshme në çfarëdo bisedimesh të mundshme për fatin e Kosovës, atëherë ish-Qeverisë së Kosovës në ekzil i doli ndryshku mbi bojë, duke u paraqitur me një "ushtri" tjetër, me emrin FARK (Forcat e Armatosura të Kosovës)! Vërtet ato ishin forca të armatosura, por vetëm për dy-tri ditë, sepse me sulmin e parë serb, ata i dorëzuan armët dhe morën bjeshkët, të shpartalluar!...

Konstatimi se tokat shqiptare mbetën të pabashkuara dhe të paçliruara edhe pas luftës vetëmohuese të UÇK-së, fatkeqësisht mbeti realitet. Për këtë arsye çlirimtarët kërkuan rrugë të tjera. Kështu që u themelua UÇPMB-ja (Ushtria Çlirimtare për Preshevë, Medvegjë e Bujanoc). Më tej u formua edhe UÇK-ja, pra Ushtria çlirimtare Kombëtare. E para, luftimet i bëri kundër pushtuesit serbosllav, ndërkaq e dyta kundër pushtuesit sllavomaqedonas! Nuk dua të komentoj përmbylljen e këtyre luftimeve parciale të shqiptarëve në tërë hapësirat tona. Ato janë të njohura për lexuesin, por dua të them se "lufta" nuk pushoi me kaq. Barrën për një bashkim dhe çlirim kombëtarë e mori AKSH-ja (Armata Kombëtare Shqiptare), e cila nga kompjuteri për çdo ditë po lëshon nga një komunikatë, duke e humbur kështu skajshmërisht seriozitetin e vet, gjë që po ashtu ka vuajtur nga rivalitetet politike që në zanafillën e saj?!

Këto çështje nuk pushuan me kaq edhe në radhët e shërbimeve të inteligjencës. Virusi i rivalitetit bëri konakun e vet! Pas veprimi të SHIK-ut (Shërbimi Inteligent i Kosovës), u hodh në luadhin e ëndrrave për të qenë i parë edhe Sigurimi Kombëtar- SK! Me gjasë këta të sigurimit janë në pushim mjekësor, ngase ka kohë që nuk kanë bërë namin me ndonjë komunikatë të radhës! Më pastaj ia bëhu

edhe FBKSH e të tjerë...

Pa dëshirën time, por më duhet që edhe një herë të kthehem në fillim të shkrimit, për ta pyetur lexuesin e nderuar: Nëse duhet t'ia ndërrojmë titullin këtij shkrimi të gjatë e të mërzitshëm apo të ndërrojmë mënyrën e veprimit si pjesë e kombit të copëtuar nga trangu amë?!

A duhet t'i nderojmë ende marrëzitë individuale për shkakun së vuajmë nga ambiciet personale, apo të nderojmë synimet e brezave për bashkim dhe çlirim kombëtar- lë të dihet botërisht se vetëm me punë dhe angazhim të përbashkët mund të rrugëtojmë drejt aspiratave tona shekullore. Një është e sigurt; rrugët e tashme të veprimit politik duhet flakur. Të ndarë e me copa-copa, asnjë herë nuk bëhet çlirimi dhe bashkimi i kombit tonë - flas vetëm për ata që doemos duhet të jenë të bashkuar!...

21.12.2008

Gjenerali nuk ka kujt t'i ankohet

Gjeneral Sami Lushtaku po mbahet i pranguar në Burgun e Dubravës! Vetë fakti që është dënuar një gjeneral dhe njëkohësisht një kryetar komune të bën të shtrosh disa pyetje, të cilat shikuar nga aspekti i përgjithshëm bëjnë që të zbrazësh tërë mllëfin e arsyeshëm mbi këtë veprim, që denigron ligjin dhe drejtësinë në legjislaturën e re të Kosovës deri në banalitet, madje prodhimi i insinuatave konfliktuoze nga administrata e UNMIK-ut. Ky veprim nuk përkon as për së afërmi me standardet e ligjeve bashkëkohore evropiane. Që nga dita e arrestimit të kryetarit të Komunës së Skenderajt, zotit Lushtaku, më 8 maj 2008 e deri më sot, kam besuar se administrata ndërkombëtare në Kosovë është aq e vetëdijshme sa të mos "gdhendë në këmbën e vet!", dhe me kohë do të përmirësojë gabimin duke e lënë të lirë kryetarin e komunës së Skenderajt. Edhe unë mendoj se kjo administratë po vepron për të implementuar ligjin dhe drejtësinë, zhvillimin ekonomik e njerëzor, sigurinë qytetare dhe atë minoritare. Mendoja se e tëra kjo do të finalizohet me sinqeritetin dhe punën e jashtëzakonshme të zotit Lushtaku, i cili me autoritetin e tij moral e politik kishte arritur që të qëndrojë vertikalisht si në rrethana lufte, po ashtu edhe në rrethana paqe. Sami Lushtaku në luftë, me shembullin e tij të përkushtuar, kishte vënë

jetën në shërbim të lirisë dhe të vlerave universale e kombëtare. Samiu është një figurë e virtytshme dhe këtë e ka argumentuar sa e sa herë bindshëm me sjelljet e tij prej një gjenerali e komunari të shkëlqyer. I përkushtuar, i disiplinuar, i përgjegjshëm ndaj qytetarëve dhe punës së tij, i palodhshëm dhe mbi të gjitha i vendosur që komunën e Skenderajt ta shpijë drejt zhvillimit dhe progresit ekonomik, ku do të funksiononte ligji dhe siguria e plotë qytetare. Mirëpo ky besim dhe shpresat e mia, por edhe të qytetarëve të Skenderajt e më gjerë, tentuan të trazoheshin nga administrata e UNMIK-ut, kur ajo mori hapin më naiv dhe "gdhendi në këmbën e vet!", duke dënuar një udhëheqës të një komune të zgjedhur bindshëm me votën e lirë të popullit! Ky veprim i administratës së UNMIK-ut do të thotë: dënim i votës së lirë të popullit, dënim i ardhmërisë së një komune, dënim i zhvillimit të saj ekonomik, politik, dënim i etikës, goditje ligjit dhe drejtësisë! Me këtë hap kjo administratë edhe një herë (për të satën herë) tregoi arbitraritetin e saj të pabazë, tregoi paaftësinë dhe naivitetin e saj për të avancuar ligjin dhe drejtësinë, apo mosdashjen që t'i kontribuojë shtetit të brishtë të Kosovës. Burgosja e kreut të një komune do të thotë stopimi i investimeve atje. Ky veprim bart me vete; ngritjen e urrejtjes dhe zbrazja e mllefut atje ku më së paku na duhet, shpërthimin e revoltës nga qytetarët e ndrydhur nga varfëria e skajshme dhe mbase mbi këtë bazë UNMIK-u edhe ka menduar që të veprojë për të krijuar probleme mbi të cilat do të zgjaste kohën e veprimit të jetës së vet luksoze në Kosovë! Ndryshe zbatimi i dënimit për gjeneral Lushtakun sot ka mundur të harrohet.

Në një emision të RTK-së, "Jeta në Kosovë", të udhëhequr nga Jeta Xharra, disa "analistë" të mbledhur aty arsyetuan veprimin e UNMIK-ut kundër gjeneralit

Lushtaku, ngase gjithnjë sipas Xharrës dhe "Xharra analistëve", Lushtaku paska penguar administratën e UNMIK-ut në kryerjen e detyrës, prandaj këtë arrestim dhe dënim të Gjeneralit ata e quajtën si veprim të drejt!... Xharra kishte harruar me këtë rast një ndodhi pak vjet më parë, përtej urës në Mitrovicë, kur Milan Ivanoviq, pati plagosur me granatë dore rreth 20 paqeruajtës polakë! A thua për këtë veprim sa u dënua me burg Milan Ivanoviq, mbase sipas administratës së UNMIK-ut, hedhja me granatë dore mbi paqeruajtësit ndërkombëtarë nuk është pengim në detyrë, kurse dueli verbal që i kishte ndodhur Gjeneralit - po!... Populli nuk e ka të qartë ndarjen e kësaj "drejtësie" ndërkombëtare, që po zbatohet në Kosovën tonë, madje as qëndrimin tuaj dhe të "analistëve" tuaj; zonja Xharra!? Mbesim me shpresë se Xharra me të pranishmit e asaj nate do të na e shpjegojë këtë fenomen mbi ndarjen e drejtësisë ndërkombëtare në Kosovë!

UNMIK-u gjuajti në kohë të pakohë me qëllime të caktuara?! Gjeneral Lushtakun që në fillim e kishte shpallur në kërkim pushteti kriminal i Milosheviqit, nën akuzën e përpiluar nga Gjyqtarja po aq kriminale Danica Marinkoviq që në tetor të 1996-s, kur kërkohet koka e tij dhe e shokëve të tij në mesin e të cilëve edhe koka e Komandantit Legjendar - Adem Jasharit dhe e kryeministrit të sotëm të Republikës së Kosovës, Hashim Thaçit! Kronologjikisht ndjekja e gjeneral Lushtakut rodhi kështu:

- Gjyqtarja serbe Danica Marinkoviq më 1996 shpalli fletarrest për Sami Lushtakun!

- Lushtaku atëbotë u dënua nga "drejtësia" serbe me shumë vjet burg (në mungesë)!

- U përjashtua nga radhët e TMK-së në korrik të vitit 2001, me një arsyetimin absurd!

- U arrestua dhe u mbajt 10 ditë i burgosur, në muajin prill 2004!

- U rrethua fshati Prekaz, në veçanti lagjja Lushtaku, ku me ekskavator u gërmua kopshti i gjeneral Lushtakut, në mënyrën më banale dhe më të neveritshme nga forcat e KFOR-it dhe të UNMIK-ut. Deri më sot asnjë sqarim nuk është dhënë çka ata gjetën apo më mirë se çka kërkuan në oborrin e Gjeneralit, një lagje e tërë në shtetrrëhim!

- Më 8 maj 2008 u arrestua Gjenerali dhe u dërgua për të vuajtur dënimin në Burgun e Dubravës - tanimë në pozitën e Kryetarit të Komunës së Skënderaj!

Ky veprim i administratës ndërkombëtare, gati për këta 10 vjet në Kosovë, vetëm sa ia ka zënë frymën ligjit dhe progresit tonë. Për më shumë ky veprim sikur tregon fare hapur e me këmbëngulje një disponim shumë armiqësor kundër pjesëtarëve të radhëve çlirimtare të Kosovës e në veçanti kundër bartësve të këtyre proceseve. Kjo politikë diskriminuese, vetëm sa thellon hendekun politik të veprimit mes kësaj administrate dhe popullit tonë nga ana tjetër! Deri më tani hapa të tillë nuk u ndërmorën kundër kriminelëve dhe pjesëtarëve të makinës vrasëse serbe që mbi shqiptarët në Kosovë me vite bënë mijëra e mijëra vdekje, krime dhe gjenocid. Jo ata u lanë të lirë në Kosovë, madje edhe të ruajnë organizimin e tyre politik në veri të Kosovës. Ndryshe, si mund të shpjegohet fakti pse deri më sot nuk u arrestuan:

- Milan Ivanoviq, i cili me bombë plagosi mbi 20 paqeruajtës polakë?!

- Kush u arrestua për vrasjen e një polici ndërkombëtarë në Albanik (Zubin Potok)?

- Kush u arrestua për vrasjen e policit shqiptar në Lumbardh? Fshat ky afër Miloshevës, shih me këtë rast serbi vrasës i

policit shqiptar, kishte shkuar drejt e te Tadiqi në Beograd!?

- Kush u arrestua nga serbet për vrasjen e paqeruajtësit ukrainas më 2008?

Kush u arrestua nga policët e kontingjentit rumun që vranë dy të rinj shqiptarë në pikë të ditës, mu në mes të Prishtinës?

- Kush u arrestua për vrasjen e shqiptarit në mënyrën më kriminale (me kmesë) në Gojebulë të Vushtrrisë? Vrasësi serb sot jeton i qetë e pa ferrë në këmbë në Beograd!

- Kush u arrestua nga serbët, për djegien e të gjitha pikave kufitare mes Kosovës e Serbisë?

- Kush u arrestua nga serbët për djegien e dhjetëra makinave të ndërkombëtarëve përtej urës?

- Kush u arrestua nga serbet për demolimin dhe hyrjen me dhunë në objektet e Gjykatës së Qarkut në Mitrovicë, ku u shkatërrua inventari dhe shumë dokumente; gjykatësit shqiptarë as sot nuk lejohen që të punojnë në zyrat e veta, madje as që ta verifikojnë gjendjen atje?

- Ku janë të arrestuarit dhe të dënuarit e tjerë?

- Ku është dhe ku po vuan dënimin polici egjiptian që vrau në Pejë Vlorë Berbatin, 22 vjeçe?

- Ku po vuan dënimi polici pakistanez, i cili kishte abuzuar seksualisht minoret rome?

- Ku po vuan dënimi Trashaluci që Kosovës i rroi 4 milionë euro e shumë të tjerë?...

Nga ana e qytetarëve tanë, me të drejtë, shtrohet pyetja: a thua të gjitha këto veprime nuk të bëjnë të dyshosh në mos vallë Kosova është bërë arenë interesash të makutërisë politike të ndërkombëtarëve, të cilët u zhytën në llumin e interesave më të ulëta individuale? Në Kosovë sot, ose thënë më së buti, deri dje një pjesë nga stafi i ndërkombëtarëve, duke qenë "beqarë", ia nxorën

bojën kabareve dhe punëve të ndyra të imoralitetit. Një pjesë tjetër doli se ishte e lidhur pas ish-ministra vendorë të korruptuar, që pa dyshim të dy palët së bashku mbushën strajcat e tyre të ndyra me lekë si në kopsht të babës. Disa vodhën vetë e ashiqare nga 4 milionë e më shumë euro, disa Galuçë të tjerë u pozicionuan hapur për ndarje të Kosovës në dobi të agresorit serb, disa të tjerë bënë sehir etj. Pra, shtrohet pyetja: Ku është ky ligji i ndërkombëtarëve në këto raste, ku janë të arrestuarit, apo të dënuarit për këto vepra? A ka burg në Kosovë, të cilit duhet t'i hapen dyert për punëtorët dhe bashkëpunëtorët e UNMIK-ut, që meritojnë qelitë e burgut për fajet e tyre që kanë bërë në Kosovë gjatë këtyre viteve të veprimtarisë së ndyrë të tyre?! UNMIK-u pse nuk vepron njëjtë për të gjithë, apo mos është fjala për "ligjin dhe Maliqin?!" - siç thotë populli ynë...

Gjenerali nuk ka kujt t'i ankohet! Dhe kjo nuk çon shumë peshë për drejtësinë ndërkombëtare, pasi që UNMIK-u ka gjetur zgjidhjen - për të gjitha këto të pabëra dënimin dhe haraçin e padrejtësive të tyre po e "lanë me nam" sot gjenerali dhe kryetari i një komune, Sami Lushtaku!

23. 6. 2008

KAPITULLI I DYTË

Ahmet Delia

(Në 95- vjetorin e rënies)

Qysh prej Lidhjes së Prizrenit e deri te viti 1912 ka qenë periudha e intensifikimit të kryengritjeve shqiptare për liri. Asokohe qenë mobilizuar në një masë të madhe shqiptarët e malësisë së Drenicës, të Llapit, Gallapit, Gjilanit, Gjakovës, Prizrenit e të shumë krahinave të tjera të vendit. Kryengritësit, të udhëhequr nga bijtë më të mirë të popullit shqiptar, ishin hedhur fuqishëm kundër forcave ushtarake turke, në veçanti kundër trupave të Shemsi Pashës e më vonë edhe të Maxhar Pashës. Në ballë të këtij organizimit prinin burrat me nam të asaj kohe, si: Hasan Prishtina, Bajram Curri, Isa Boletini, Ahmet Delia e të tjerë. Kulla e Ahmet Delisë, atdhetarit dhe tribunit popullor, ishte e hapur gjithmonë për çlirimtarët tanë. Ahmeti me të birin, Murselin, e me shumë shokë e bashkëluftëtarë të tjerë, po prisnin e përcillnin krerët e Lëvizjes sonë kombëtare, të cilët mbledheshin në kullën e tij dhe bisedonin për një kryengritjeje të përgjithshme kombëtare kundër pushtueseve të tokave tona. Më 1912, për të satën herë Hasan Prishtina kishte shkuar në kullën e Ahmet Delisë, ku kishte njoftuar të pranishmit se Parlamenti Turk nuk kishte dashur as të dëgjonte zërin e deputetëve shqiptarë për t'i plotësuar kërkesat e tyre. Ai sqaroi më tej se po atë ditë në Stamboll, nën kryesimin e

Ismail Qemalit ishte mbajtur një mbledhje e fshehtë, ku ishte vendosur që pikërisht në Kosovë, sa më parë që të jetë e mundur, të fillojë kryengritja e përgjithshme, e cila me kohë do të shtrihej në të gjitha viset shqiptare. Të gjithë krerët e Drenicës, që ishin ftuar enkas aty, e përkrahën qëndrimin dhe vendimin e Hasan Prishtinës dhe të Ismail Qemalit, aty dhanë edhe besën e burrave se do të japin çdo gjë për liri të atdheut. Krerët e Drenicës, të mobilizuar në kullën e Ahmet Delisë të Prekazit, nisen përfaqësuesit e tyre për në Kuvendin e Junikut, ku ishin mbledhur krerët e Kosovës, të Dibrës, të Shkodrës, si dhe të viseve jugore të Shqipërisë. Në këtë Kuvend u aprovua programi me kërkesat tona kombëtare, kështu që kryengritja shqiptare mori kuptimin e vërtetë të një kryengritjeje të përgjithshme.

Nën tryshninë e vazhdueshme të kryengritësve shqiptarë, forcat turke u detyruan të tërhiqen nga tokat tona. S'do mend se kjo tërheqje u kurorëzua me shpalljen e Pavarësisë së Shqipërisë më 28 nëntor të vitit 1912. Nga ana tjetër, në mënyrën më të padrejtë e në kundërshtim me të gjitha parimet ndërkombëtare mbi të drejtën e popujve për të jetuar të lirë në shtetet e tyre sovrane, fuqitë e mëdha evropiane, njëanshëm, duke shkelur mbi sovranitetin dhe integritetin territorial të shtetit shqiptar, njohën të "drejtën" e shteteve fqinje serbe e malazeze për copëtimin dhe aneksimin e tokave të Shqipërisë! Evropa ndau tokat tona mes për mes. Populli shqiptar u detyruan që të dalë në mbrojtje të tokave të veta me të gjitha mjetet që posedonte atë kohë, pra edhe me mjete luftarake. Nga ana tjetër, pushtuesit barbarë sllavë, të yshtur nga pasionet e tyre të ulëta ekspansioniste, bënë masakra, terrorizuan popullatën shqiptare, me qëllim që të shuajnë rezistencën e tyre dhe t'i shpërngulin ata, për të bërë më vonë edhe spastrime etnike, me qëllim që ta

ndryshojnë strukturën demografike në Kosovë. Prapa kësaj fshihej qëllimi i pushtetit serb, që më vonë të sillnin kolon serbë e malazez në Kosovë, gjë që ka vazhduar në forma të ndryshme deri në fund të shekullit të kaluar!

Xhandarmëria e Pashiqit, tashmë kishte filluar reprezaljet nëpër disa fshatra të Drenicës. Në njëfarë mase, pas shpalljes së Pavarësisë, kryengritjet në Shqipëri sikur kishin pushuar ca. Ahmet Delia, i vetëdijshëm për qëllimet e Serbisë, mbledhi prapë krerët e Drenicës në kullën e tij, dhe së bashku me trimat, aty bënë edhe një Kuvend duke kujtuar besën e dhënë! Ishte fillimi i janarit të vitit 1913, veprimet e dhunshme të xhandarmërisë serbe sa po shtrëngonin dhe po ashpërsnin rrathët e hekurt të krimeve mbi popullin tonë. Siç e thotë edhe kënga: "Ky Ahmeti ç'ka thanë: a e kem besën siç e kemi dhanë!" ... Aty ishte dhënë edhe një herë fjala e burrave se do të rezistojnë me të gjitha mjetet e mundshme, pa e kursyer as jetën, në mbrojtje të tokave dhe popullatës sonë, duke i dalë në mbrojtje: vëllai vëllait, fqinji fqinjit, fshati fshatit!...

Një grup prej 13 xhandarësh serbë, pak ditë pasi që në kullën e Ahmet Delisë ishte dhënë "besa e burrave", kishin mësyre Prekazin. Ata kishin terrorizuar dhe plaçkitur dytri shtëpi në Prekaz. Lajmi kishte shkuar tek Ahmet Delia, i cili lëshoi zërin e mobilizimit, por ai nuk priti as sa të mblidheshin trimat! I vendosur dhe pa humbur kohë, mori sëpatën dhe i lëshoi zë të birit Murselit, që të shkonin në mbrojtje të Halilit, fqinjit të tyre!... Kënga popullore rrëfen për këtë histori tragjike, por krenare dhe heroike:

*... "Te Halili janë hi shkinia,
Bërtasin robt, piskasin fëmija,
Po na i ndien Ahmet Delia "...*

Ahmeti dhe Murseli marrin sëpatat shpejt e shpejt duke vrapuar në drejtim të shtëpisë së fqinjët të tyre Halilit. Në derën e oborrit ata ndeshën me rojën serbe, të cilën e lënë në vend, në brendësi të oborrit. Murseli ia nxjerr pushkën një serbi tjetër dhe fillon të godasë me ç'rast vret dy- tre xhandarë të tjerë. Ahmet Delia mësyn kullën. Në shkallët e saj ndeshet me një tjetër xhandar dhe e godet edhe atë me sëpatë në ballë!...

*... "Me sakicë na i ra në ballë
Tana trutë ia qiti n'shkallë"...*

Përleshja ishte e ashpër. Ndërkohë Ahmeti plagoset rëndë, kurse trimat e tjerë të Prekazit, si: Ramë Islami, Xheladini, Jetullahu, Hajredini e të tjerë kishin rrethuar vendin.

*... "Pa u provua nuk njihet trimi,
Dy na i mbyti Xheladini"...*

Në këtë qëndresë heroike të burrave të dheut, të cilët kishin lidhur besën për ta mbrojtur atdheun, ra në altarën e lirisë Ahmet Delia, disa të tjerë u plagosen. Nga ekspedita e xhandarëve serb12-të mbetën të vrarë, ndërsa shpëtoi një prej tyre.

*... " Prej 12-tëve pshtoi Jovani
Shkon tuej ikë për rreth një gardhi
Banë kuku na faroi Prekazi"...*

Jovani kishte ikur me vrap dhe pas dy orëve xhandarmëria serbe e rrethit të Mitrovicës kishte marrë lajmin e hidhur.

Xhandarët ishin bërë gati që të sulmonin fshatin me forca të tjera shtesë, mirëpo trimave të Prekazit iu kishin bashkuar burrat e Besëlidhjes dhe ishin mobilizuar e kishin zënë pozitat për ta mbrojtur fshatin me çdo kusht. Kur xhandarët serbë po i ofroheshin Prekazit, kishin vërejtur se do të dilnin të humbur. Për të mos u bërë gjakderdhja më e madhe, ata sikur i ishin bindur një grupi xhandarësh austro-hungarezë, të cilët më të dëgjuar këtë lajm, nga Mitrovica kishin shkuar në Prekaz me një pajton me dy palë kuaj! Ky grup pastaj kishte ndërmjetësuar mes trimave të Drenicës dhe xhandarmërisë serbe. Ishin marrë vesh që të dorëzohet vetëm trupi i Ahmet Delisë, i cili kishte qenë pa shenja jete, gjoja për ta dërguar në spital! Forcat e xhandarmërisë serbe, duke e parë se Ahmeti nuk po jepte më shenja jete, e groposin atë në arat e fshatit Tërnavc, rreth 4 km në veri të fshatit Prekaz, në drejtim të Mitrovicës.

Veprimtaria për çlirimin e atdheut në Drenicë vazhdoi nën udhëheqjen e trimit të shquar Shaqir Smakës, ndërkaq pas rënies së tij, Lëvizjes për Çlirim Kombëtar i prinë Azem e Shotë Galica. Gjatë tërë kohës së rezistencës për çlirim kombëtar Murseli, i biri i Ahmet Delisë, ishte ndër luftëtarët më të shquar, dhe mu për këtë Azem Bejta e kishte edhe njeriun më të afërt të tij. Murseli nuk e hoq për asnjë çast pushkën nga krahu. Ai vdiq në vitin 1930 në rrethana misterioze në një spital të Shkupit. I vetmi trashëgimtar i Murselit, nga gjinia mashkullore, mbeti i biri, Zeneli, i cili nuk jeton më. E tërë veprimtaria e Ahmet Delisë ishte në shërbim të organizimit të rezistencës për çlirimin e atdheut. Sot kur e përkujtojmë Ahmet Delinë, në 95 vjetorin e rënies së tij heroike, kujtojmë edhe rezistencën e pandërprerë, gati njëshekulllore, për t'u çliruar nga okupatori serb.

7 janar 2008

Tahir Meha dha kushtrimin

Sa shpejt ikën vitet, por heroizmat mbesin të freskët në kujtesën tonë, sikur të kishin ndodhur sot... Një heroizëm të tillë na e lanë që ta kujtojmë ne dhe brezat që do të vijnë pas nesh, trimat nga Prekazi, Tahir e Nebih Meha.

Ishte 13 maji i vitit 1981. Atë pranverë e tërë Kosova ishte ngritur në këmbë dhe po kërkonte lirinë dhe të drejtat e veta që po shkeleshin me dekada nga pushtuesi serb. Rënia e dhjetëra të rinjve në zemër të Kosovës për lirinë dhe të drejtat tona kombëtare, ngriti me mijëra të tjerë në këmbë. Studentë, punëtorë, të rritur e të moshuar, bujq e arsimtarë, nxënës e pensionistë, ishin ata që me zërin e tyre tundën themelet e ish-Jugosllavisë pushtuese!

Në Drenicën e kuqe, heroizmi po përsëritej! Drenica po i bënte ballë gjithë asaj makinerie ushtarake të pushtuesve serbosllavë. Trimin Tahir Meha ishte fortifikuar në kullën e vet, si dikur Oso Kuka në kullën e barotit dhe po priste momentin e duhur për t'i treguar pushtuesit jugosllav se tokat shqiptare kanë të zot e vet! Heroizmi i ditës së 13 majit do bëhej simbol i kushtrimit të lirisë, dalë nga grykëholla e Tahir dhe Nebih Mehës, kushtrim ky që pushtuesit i tregoi më se qartë se këtu është toka e bijve të shqipes!...

Na ishte një herë edhe një 13 maj, dita e themelimit të milicisë jugosllave. UDB-ja dëshironte që këtë festë ta

shënonte si fitimtare, duke e zënë Tahirin e shumëkërkuar për ta dërguar atë më pas në Beograd si trofe për triumfin mbi rebelimin e shqiptarëve të padëgjueshëm. Pushtuesi kishte planifikuar lavdinë e këtij aksioni që kishte për qëllim të forconte imazhin e njësitit special të milicisë së UDB-së, i cili më pas do të festohej shumë në qarqet e atjeshme të Beogradit, se më në fund e zunë Tahir Mehën të gjallë!...

Mirëpo Tahiri nuk po flinte. Ai kishte bërë syrin pishë dhe gjoksin digë atë pranverë të lulëkuqeve të Kosovës. Atij i ishte shtuar edhe më shumë forca dhe vendosmëria për të luftuar për atdheun tonë të shumëvuahtur, për të përkrahur me sakrificën e tij më sublime ngjarjet e asaj pranvere, për t'u bashkërenditur në radhën e dëshmorëve të kombit tonë të pavdekshëm, duke kaluar kështu në përjetësi.

Kjo rrugë e qëndresës aktive pa dyshim se mori edhe haraçin e vet, mirëpo nuk kishte se si të bëhej ndryshe: Liri pa gjak nuk ka. Kushtrimi i pushkës së lirisë të Tahir Mehës, më vonë i lidhi në kushtrim gjithëpërfshirës pushkët e shumta të Ushtrisë Çlirimtare të Kosovës, të cilat quan në vend amanetin e Tahirrit dhe të qindra dëshmorëve të tjerë. 13 majin, ditën e milicisë jugosllave, Tahir Meha e vrau me guxim e vendosmëri. Po me trimërinë dhe heroizmin e Tahir Mehës lindi një 13 maj i ri- kjo është: "Dita e kushtrimit të pushkës së lirisë për Kosovën!" ... Ishte kjo pothuaj pushka e parë kaq e zëshme që pas Luftës së Dytë Botërore u shkreh hapur e publikisht kundër pushtuesit jugosllav nga një shqiptar bujar e atdhedashës që quhej Tahir (Nebih) Meha nga Prekazi i Drenicës!

Tahir Meha me babën plak, bacë Nebihun, e detyroi pushtuesin që në fushëbetejën e Drenicës të nxjerrë një arsenal të tërë armatimi! E detyroi që t'i vërë në lëvizje ushtarët e milicët e tij, për t'u përballur me dy burra trima të

Drenicës! Edhe gjithë ata numra ushtarësh e milicësh, prapë nuk mjaftuan për të mposhtur dy shqiptonjat e Prekazit, prandaj duhej angazhuar edhe njësitet rezervë të mobilizuara enkas për këtë rast! Edhe helikopterët u desh të sillen në qiellin e Drenicës atë ditë. Një shtet i tërë ishte ngritur në luftë kundër Tahirit dhe babait të tij mu në zemër të Prekazit legjendar, po rilindte edhe një legjendë e re!...

A nuk ishte kjo një ndër goditjet më të rënda që po merrte ish-shteti i Jugosllavisë? A nuk e vunë në lojë Tahir Meha me babën plak një shtet të tërë çfarë ishte Jugosllavia e atëhershme? A nuk e hodhën përtokë moralin e maskuar të atij sistemi mbi gjoja barazinë e popujve që aq shumë e trumbetonin edhe ish-lakenjtë e LKJ-së atëbotë?!

Me gjithë atë forcë policore dhe ushtarake me një arsenal të tërë armatimi, Tahir Meha me babën plak, i rezistoi për më se 20 orë. Ata qëndruan të palëkundur nga pozitat e tyre. Tahir Meha luftonte dhe këndonte përnjëherësh: "O moj Shqipni o mos thuaj o marova, se bijt tu o o, o janë të gjallëëë!"...

Qëndresa e heroike e Tahirit i dha fuqi e guxim të pashembullt popullit shqiptar në atë pranverë të përgjakur drejt përgatitjes për luftë të mëtejme shumëdimensionale kundër pushtuesit serb. Ai bëri të ditur edhe një herë se me serbin nuk ka zgjidhje tjetër dhe kjo zgjidhje e imponuar është vetëm lufta. Tahiri me pushkën e tij vrau 13 majin e pushtuesit dhe ngriti një 13 maj shqiptar, duke dhënë kushtimin për luftë të pakompromis kundër pushtuesit tonë. Ata dhanë shembullin sublim personal se shqiptarët e duan lirinë më shumë se jetën, prandaj edhe flijohen për të!

Tahiri nuk e bëri luftën për emër e nam, për këngë e histori, në fakt; emri, nami, kënga e historia lindën në themelet e kullës së tij?! Gjyshi i tij, Emin Lati - Meha,

ishte bashkëluftëtar i Azem Bejtë Galicës, ndërsa babai i tij, Nebihu, ishte bashkëluftëtar i Shaban Polluzhës, dhe më vonë i vëllai i Tahirit, Beqiri, që ishte i përndjekur politik, u rreshtua në radhët e orëve të para të UÇK-së dhe luftoi edhe në emër të të vëllait - Tahirit, edhe në emër të babait të vet - Nebihut! Beqiri ra me pushkë në dorë për tokat shqiptare - dëshmor i kombit! A ka diçka më madhështore, diçka më hyjnore, diçka më fisnike: në altarin e lirisë së atdheut u flijuan tre breza me radhë: gjyshi, babai dhe i biri?!... Pra, Tahir Meha, atdhetar i dëshmuar, e deshi jetën si edhe të tjerët, por mbi të gjitha ai e deshi lirinë e atdheut të vet për të cilin ra në fushën e nderit me heroizëm të paparë!...

13.5.2007

Shotë Galica -
Qerime (Halil) Radisheva
(1895- 1927)

Në 80-vjetorin e vdekjes së saj

Gruaja dhe nëna shqiptare, jo pak herë u përball me ashpërsitë e jetës. Mbi të rëndoi pesha e shekujve të robërisë dhe varfërisë, pesha e kanunit dhe e padrejtësisë, kobi e zia, loti dhe gjaku... Por, për asnjë çast ajo nuk u nënshtrua para sfidave të shumta gjatë jetës së saj. Dinjitetin dhe krenarinë e saj nuk e mposhti as robëria shekullore e as goditjet e njëpasnjëshme të jetës së rëndë e me plot halle. Gruaja dhe nëna shqiptare, në vend të parfumeve evropiane, përdori barotin, stolitë e saj ishin koburja dhe gjerdani me fishekë, ajo ishte dhe mbeti në shërbim të atdheut. Gruaja shqiptare si nënë, atdheut i fali nga shtatë ushtarë lirie, i fali nga shtatë zana mali, që pushtuesit i morën gjak në vetull, si: Teuta, Donika, Nora, Tringa, Shota... e deri tek Xhevë Lladrovci e ditëve të sotme, pa dyshim ndër më të respektuarat; nënëmadhja Zahide Jashari - nëna e Komandantit tonë Legjendar - Adem Jasharit!

Nënat tona gatuan bukën për çlirimtarët, thurën çorapet që të mos ngrijnë ata, i bekuan rrugët e tyre të gjata e të vështira që i bënë në shërbim të lirisë së atdheut, i puthen bijtë e vet në ballë duke ua dhënë uratën atyre dhe lavdinë

e atdheut.

Ato i vizituan bijtë e tyre nëpër kazamatet serbe duke iu thënë: "Mbahuni bijtë e mi, mos u ligështoni para dushmanit, mbahuni për hatër të vatanit!"...

Ishin këto fjalët e ëmbla të nënave tona, që na dhanë forcë dhe bënë që populli ynë të triumfojë fuqishëm mbi tmerrin shekullor të robërisë, mbi planet asimiluese, mbi planet gjenocidiale që pushtuesit tanë i zbatuan egërsisht mbi popullin shqiptar. Nuset e reja i pritën trimat e tyre me vite të tëra që të ktheheshin nga syrgjyni, nga internimet, nga burgimet... e kujë e zi nuk vunë! Ato fëmijët nuk i lanë të vetëm e shpinën nuk ua kthyen për një copë dashuri. Jo - asnjëherë! Ato këtë nuk e bënë kurrë, ato u gjakosen krah burrave për këtë tokë të zhuritur! Ato hynë në histori me qëndresën e tyre, ato hynë në këngë me bujarinë e tyre, ato u mitizuan për besnikërinë dhe sakrificat e tyre si dikur Rozafa e kalasë prej guri, si Doruntina, si... E kur bijtë tanë u kthyen të gjakosur nga lufta, çiltërsia e tyre ua mikloi plagët.

Nënat tona nuk lejuan që loti t'u rrjedhë faqeve të tyre të ndritura - jo asnjëherë!... O zot, po cilat nëna në botë janë më të sprovuara, më të forta, më bujare se nënat shqiptare?! Ishte nëna dhe gruaja shqiptare ajo që u rezistoi të gjitha këtyre mizorive dhe nuk u dorëzua. Asaj, dhe vetëm asaj, i dedikohen të gjitha, para së cilës populli ynë me respektin më të madh duhet të përkulet deri në gjunjëzim - para qëndresës dhe heroizmave të NËNËS Shqiptare!

I gjithë ky respekt për nënat tona sot përcillet në emrin e nënës, në emrin e gruas dhe në emrin e heroinës sonë kombëtare – SHOTË GALICA, ky emër kaq i madh që zuri vend po aq të madhërishtëm e të lavdishëm në historinë tonë kombëtare. Emri Shotë Galica është emër nderi e krenarie, është emër mburrjeje, është emër lirie për të gjithë

shqiptarët kudo që janë. Është dashuri për atdheun, pasion dhe inspirim i qindra Shotave të reja që ranë me pushkë në dorë për liri të atdheut, rreshtuar në radhët e Ushtrisë Çlirimtare të Kosovës. Ato luftuan- ashtu si Shotë Galica dikur, dhe ranë për atdhe sa herë e kërkoi domosdoshmëria e luftës çlirimtare, ato ranë me emrin e Shote Galicës në gojë!

Me rastin e tetëdhjetëvjetorit të vdekjes së saj

Qerime Shotë Galica, e inspiruar në bëmat e trimëshave shqiptare, e bindur thellë në të drejtën e popullit tonë për të qenë i lirë, e vuri pushkën krahut dhe për 12 vjet me radhë nuk u nda nga burri dhe bashkëluftëtari i saj Azem Galica, dhe nga shokët e tij.

Për 12 vjet me radhë Shote Galica luftoi kundër pushtuesve serbë, austrohungarezë e bullgarë, për 12 vjet me radhë Shotë Galica ishte mburojë e atdheut tonë të shtrenjtë!

Shota e Radishevës, ishte motër e gjashtë vëllezërve. Babai i saj Halili, ngase e kishte të vetmen vajzë, nuk e ndau nga djemtë e tij për asnjë çast. E merrte me vete nëpër kuvende e ndeja burrash, ku pati fatin të shohë me sytë e saj trimat e kohës, si: Isa Boletinin, Shaqir Smakën, Kamer Loshin, Nak Berishën, Azem Bejtën, Mehmet Delinë, Shak e Ramadan Radishevën, Halit Bajramin, Xhemë Tërnavcin, Fazli Baranin, Emin Latin - Mehën, Shaban Mikushnicën, Bajram Zenë Mehën e shumë trima tjerë të kohës. Nëpër ato kuvende e ndeja merreshin vendime me peshë për fatin e atdheut dhe kërciste pushka mbi pushtuesin serb. Aty edhe këndohej kënga e binte çiftelia për trimëritë e trimave tanë. Shota i binte mirë çiftelisë, si edhe çarkut të hutës. Këndonte si zanë mali, sa edhe të tmerronte me zërin e kushtrimit të

saj: "Ooo, prite, prite Azem Galicën, o heeejjj"...

Nëpër ato ndeja e kuvende Shota njohu Azem Galicën, me të cilin u martua në vitin 1915. Ajo në vend të rrobave të nusërisë veshi rrobat e burrave, në vend të pajës vuri armën krahut dhe u bë nuse malesh. Në dasmën e saj ishin 300 krushq me 300 pushkë krahut, binin tridhjetë lodra e dauille përnjëherësh, kërcenin 300 malësorë vallen e Komitëve të Malit... Shota që nga ai çast nuk u nda më nga Azemi dhe nga bashkëluftëtarët e tij. Dhoma e saj e nusërisë u bë mali i Çiçavicës, stolitë e saj ishin gjerdani me fishekë rreth kraharorit. Kjo pra ishte Shota- heroina jonë kombëtare, që nuk u lodh e nuk u hamend kurrë para jetës së vështirë prej komiti të malit, as para flakës së barotit, as para rënies e plagosjes së luftëtarëve të lirisë, as para masakrave që bënë xhandarët serbë mbi popullatën shqiptare. Përkundrazi morali dhe forca e saj sa vinte e po shtohesh, e vetëdijshme se liria e vendit nuk arrihet pa u djegur në flakët e luftës! E tillë ishte Shota dhe si e tillë vazhdoi këto rrugë pa u luhatur, as edhe pas vdekjes së burrit dhe shokut të jetës së saj- Azem Galicës.

Ajo merrte edhe vendime më vete. Kjo ndodhte kur ishte larg Azemit, në mungesë të komunikimit për shkaqe gjeografike, sidomos kur Azemi ndodhej në vise të ndryshme të Kosovës, për çështje organizimi ose edhe në Shqipëri, për çështje armatimi e komunikimi me forcat përparimtare e demokratike të kohës si me Hasan Prishtinën, Luigj Gurakuqin, Bajram Currin e të tjerë. Një hap të tillë Shota e kishte marrë për likuidimin e një zyrtari të lartë të Serbisë. Ajo së bashku me Mehmet Delinë dhe me dy tre luftëtarë të tjerë, kishin hyrë në zyrë të eprorit serb, mu në qendër të qytetit të Mitrovicës! Ajo me dorë të vet e kishte vrarë atë epror gjakpirës, i cili kishte bërë sa e sa masakra mbi

popullatën shqiptare.

Ajo i tha Azemit më pas: "E vrava, Azem! E vrava në emër të nënave, që ai gjakpirës i ka lënë pa djem, në emër të nuseve që i ka lënë pa burra, në emër të motrave që ka lënë pa vëllezër, e vrava në emër të lirisë së Kosovës!"... Azemi e shikoi me butësi e dashuri, duke i thënë: "Mirë ke bërë moj trimëresha e maleve të Kosovës!", duke e përqaftuar dhe duke i uruar për aksionin, atë dhe shokët. Shota, gjatë jetës së saj prej luftëtari të lirisë, ishte ndeshur dhjetëra herë me pushtuesin serb. Ishin dhjetëra beteja ku kishin luftuar me orë të tëra, në pozicione të ndryshme e shumë herë të pavolitshme e të pabarabarta. Gati në të gjitha rastet, luftëtarët e lirisë kishin dalë fitimtarë, megjithëse ndonjëherë kishin pësuar edhe goditje të rënda me humbjen e shokëve. Përballja e Lëvizjes Çlirimtare të Komitetit të Maleve të Kosovës me pushtuesin serb nuk ishte e shkurtër, prandaj për Shotën, Azemin dhe bashkëluftëtarët e saj ishin krijuar mite e legjenda: ishin përhapur fjalë se Azem Bejta bashkë me gjokun e tij po fluturonte, ose se kur Shota jep kushtrimin me: "Oooo, prite, prite Azem Galicën o heeejjj" dëgjohej përtej shtatë malesh e kodrash, ose se "Shota me një dorë lufton dhe me tjetrën i bie çiftelisë" dhe se "plumbat e saj kurrë nuk shkonin huq", mandej thoshin se Azemin dhe Shotën nuk i zë as plumbi i shkjaft etj...

Pas vdekjes së Azemit, Shotë Galica u priu luftëtarëve të lirisë për tre vjet me radhë së bashku me Mehmet Delinë (Mehmetin e vogël - siç e thërrisnin bashkëluftëtarët). Në sa e sa aksione të rrepta ballë për ballë me armikun ajo nuk e ndali luftën kurrë... Shota edhe u plagos në luftëra, por morali i saj nuk u thye asnjëherë, kështu duke u bërë shembull krenarie për ne. Shota në rolin e nënës nuk pati rastin që të gëzojë ledhatimet e djalit të saj, i cili i vdiq shumë

shpejt pas lindjes, për shkak të kushteve të malit. Mirëpo Shota nuk ndenji indiferent kundrejt kësaj ndjenje, ajo mori me vete ngado që shkoi fëmijët e shokëve të rënë për liri të Kosovës. Ajo për asnjë çast nuk i la vetëm ata, kështu duke u bërë nënë e dytë e tyre deri në çastet e fundit të jetës së saj.

Shotë Galica në fundin e dhjetorit të vitit 1926, të atij dimri të ashpër, e lodhur dhe e dërmuar e me zemër të plagosur, e shoqëruar nga Mehmet Delia e me pak shokë të tjerë, kishin mësyre Shqipërinë, duke e lënë Kosovën nën kthetra të pushtuesit serb, me shpresën së do të ktheheshin me pranverën e parë. Ajo u vendos në katundin Shullaz të Krujës. Me vete kishte disa nga fëmijët e shokëve të rënë, fëmijë të mbetur jetimë, të cilët Shota i kishte marrë përsipër t'i rritte dhe t'i edukonte në frymën atdhetare. Me shpresën se do të gjente mbështetjen e mbretërisë së Zogut ajo u zhgënjye edhe më shumë nga sjelljet e tij mospërfillëse. Si duket, Shota nuk donte të besonte se kishin ndryshuar rrethanat kaq përulësisht!..., se mbreti Zog ishte borxhli ndaj Krajlit të Serbisë, ngase Zogun e kishte strehuar, armatosur dhe kthyer nga hotel "Bristoli" i Beogradit në karrigen e mbretit të Shqipërisë!...Kështu duke e rrëzuar të parën Qeveri Demokratike në Ballkan - Qeverinë e Fan Nolit!

Në këto rrethana Krajli i Serbisë, pasi që kishte dëmtuar rëndë, pas 12 vjet lufte e rezistence, Lëvizjen Çlirimtare të Komitetit të Kosovës së bashku me prijësin e saj, Azemin, kishte kërkesa shtesë pranë mbretërisë zogolliane që të asgjësoheshin edhe rrënjët e kësaj lëvizjeje në Shqipëri, këto rrënjë Shotë Galica i kishte nën përkujdesje!...

Shotë Galica, e përballur me tmerrin e mospërfilljes,

rrethuar nga harresa, varfëria, mjerimi dhe inferioriteti i një regjimi mbretëror zogollian, në këto çaste të rënda të jetës së saj i shkroi një letër mbretërisë në fjalë:

" Unë jam Shotë Galica - gruaja dhe bashkëluftëtarja e Azem Galicës, prijësit të Lëvizjes Çlirimtare të Komitetit të Kosovës. Gjendem në katundin Shullaz të Krujës, kam edhe katër fëmijë jetimë me vete. Janë fëmijët e luftëtarëve të vrarë për çlirim të Kosovës. Jam e shtrënguar t'ju vë në dijeni se jam duke vdekur nga uria, duke vdekur për bukën e gojës së bashku me fëmijët jetim!"...

Shota po ndeshej me vdekjen dhe vdekja e saj në atë moshë kaq të re më shumë pati për pasojë moskujdesin njerëzor ndaj saj, ky moskujdes i një regjimi mbretëror antikombëtar kurorëzoi kushtet e një vdekjeje të parakohshme dhe të panatyrshme të një gruaje aq të re, të një luftëtareje të pamposhtur, të një zane shqiptare që quhej Shotë Galica, e cila kur mbylli sytë kishte vetëm 32 pranvera!...

P. S.

Shotë Galicën Pushteti Popullor i Shqipërisë e shpalli Heroinë të Popullit Shqiptar, ia ngriti bustin dhe ia rregulloi edhe varrin. Sot, në kohën e "demokracisë", varri i saj është në gjendje të mjerueshme, siç ishte edhe ajo vetë në kohën e mbretërisë, në prag të vdekjes së saj në vitin 1927. Ndërkaq për bustin e saj nuk ka kurrfarë të dhënash se ku është tretur?!

Qeveria e Kosovës, si ajo në nivel qendror, po ashtu edhe kjo në nivel lokal të Vushtrrisë, duhet vrarë mendjen dhe ndërgjegjen për të gjetur mënyrën që eshtrat e saj t'i kthejnë në vendlindjen e saj, më në fund, dhe ajo pas 80 vjetësh të prehet e qetë pranë varrit të Azem Galicës, burrit dhe bashkëluftëtarit të saj dhe pranë kullës e cila po ashtu

mungon edhe sot e gjithë ditën!

Qerime Halil Radisheva – Shotë Galica vdiq më 1927. Kush vuajti më shumë se nënat tona, kush i dha lirisë së atdheut më shumë se ato? Kjo pra ishte Shotë Galica – gruaja dhe nëna shqiptare, të cilën me pietet do ta kujtojmë përjetë e mot!

Qershor, 2007

Vaso Pasha

Jeta, vepra dhe krijimtaria e tij letrare

Vaso Pasha është njëra ndër figurat e moteve të hershme mes shumë personaliteteve tona kombëtare të asaj kohe që lanë gjurmë të lavdishme në historinë tonë, pa dyshim gjurmë të pashlyeshme edhe në krijimtarinë letrare. Pashkoja u shqua si atdhetar i denjë, si krijues, por pa dyshim edhe si diplomat i kohës.

Vaso Pasha (i njohur edhe si Pashko Vasa) rreth viteve 1870-90, ishte si të thuash në kulmin e veprimtarisë së tij atdhetare në përpjekje për realizimin e aspiratave tona kombëtare. U lind në Shkodër, më 17 shtator 1825, me interesimin e tij të pashoq për kulturë e dituri, arriti të jetë njohës i shkëlqyer i disa gjuhëve të huaja si: italisht, frëngjisht, anglisht, turqisht, arabisht dhe kroatisht. Për një kohë punoi si nëpunës i konsullatës Angleze në Shkodër, pastaj si nëpunës në krye të një komisioni reformash që Turqia e kishte dërguar në Hercegovinë. Më pas si këshilltar i vilajetit të Edrenesë dhe së fundi si guvernator i shtetit të Libanit deri në fund të jetës së tij, ku edhe vdiq në Bejrut më 1892.

Vaso Pasha, i frymëzuar me ide të reja për liri kombëtare, i shtyrë nga ndjenja e atdhedashurisë dhe përkushtimi për drejtësi- siç shprehej ai, iu përvesh punës, studimit dhe

krijimtarisë në shërbim të popullit tonë! Veprimtaria e tij kap dimensione të gjëra në hapësirat gjithëkombëtare. Ai u njoh dhe veproi përkrah figurave të ndritura të kombit, si me Kristoforidhin, Hoxha Tasimin, Abdylin, Naimin e Samiun, Vreton, Ismail Qemalin etj.

Ai, së bashku me këta burra të shquar e mendjendritur të Rilindjes sonë kombëtare, bëri përpjekjet e para për nxjerrjen e alfabetit tonë të përbashkët të gjuhës shqipe, madje krijuan edhe shoqërinë kulturore, ku më vonë do të botonin libra shqipe për përhapjen e diturisë dhe arsimit në gjuhën tonë të bukur shqipe. Me këtë synojë edhe ngritja e vetëdijes te populli ynë, si dhe krijimi i një uniteti të brendshëm kombëtar për të ngritur forca të reja që do t'i shërbenin nesër çështjes madhore të kombit. Kjo punë kolosale e rilindëseve mendjendritur u kurorëzua më 1879, kur Vaso Pasha së bashku me atdhedashësit e kohës krijuan "Shoqërinë e shkronjave shqipe" dhe nxorën edhe fletushkën e parë me emrin "Alfabetarja".

Pashkoja ishte njëri ndër frymëzuesit e themelimin të Lidhjes së Prizrenit. Ai, përkrah Abdyl Frashrit, u shqua si njëri prej personaliteteve të çmuara të Komitetit të Stambollit për mbrojtjen e tokave shqiptare, i cili ndërhyri shumë herë pranë Qeverisë Turke dhe pranë fuqive të mëdha. Një kapitull të veçantë të Pashkos zënë edhe shkrimet e tij publicistike në gjuhën shqipe, por edhe në disa gjuhë të huaja për ta bërë të njohur qëndrimin e shqiptarëve. Ai për këtë qëllim kishte botuar dy libra në gjuhën frënge, njëri prej të cilëve mban titullin: "E vërteta mbi Shqipërinë dhe shqiptarët", i cili më pas u përkthye në gjermanisht, në italisht, në greqisht dhe në turqisht. Pashkoja në këtë vepër denoncoi propagandën e huaj, në veçanti atë greke dhe serbe që ushtrohej kundër Shqipërisë dhe shqiptarëve,

ku shkroi: "A mos është krim që ta duash vendin tënd? Ajo që është një cilësi dhe një virtyt për të tjerët, s'ka se si të jetë gjë tjetër për ne. Dëshira jonë e madhe për të parë vendin tonë të lirë e bën vullnetin tonë edhe më të fuqishëm, edhe më të shenjtë, edhe më të pandalshëm!"...

Vaso Pasha është autor i një varg veprash me karakter politik, historik, letrar e publicistik në të cilat denjësisht e me përkushtim mbrojti çështjen shqiptare. Ai shkroi edhe një gramatikë "Për të zënë të huajt shqipen" - siç ishte shprehur ai. Shkroi romanin "Bardha e Temalit", - "Barda de Temal" më 1890, Paris, që është një nga romanet e para shqiptare. Botoi edhe një përmbledhje poezish në gjuhën italiane me titull: "Rose e spine" - "Trëndafila e gjemba", madje shkroi edhe disa poezi shqipe, të cilat nuk u botuan, si dhe një libër historik për Skënderbeun, i cili me sa duket nuk gjeti publicitetin e duhur. Një ndër shkrimet më të mira dhe më interesante të Vaso Pashës mbetet vjersha me titull: "O moj Shqypni", e cila edhe pas kaq vitesh nuk e ka humbur porosinë dhe vlerën e saj kombëtare! Kjo vjershë është njëra ndër vjershat më të mira të letërsisë sonë që i përket Rilindjes Kombëtare e cila duke qarkulluar dorë me dorë u bë si të thuash kushtrim i asaj kohe, u bë himn kombëtar, ku bëhej thirrje për bashkim kombëtar dhe rezistencë të fuqishme kundër lakmive pushtuese. Mesazhi i vjershës kulmon me kërkesën për dënimin e ndasive fetare e krahinore, ku ngrihet zëri dhe jepet kushtrimi për kryengritje të armatosur kundër pushtueseve të tokave tona. Aty flitet për burrat e Shqipërisë që i fusnin dridhmën tërë Rumelisë!

... Kujt i ban zemra me e lan me dek

Kët farë trimneshe qi sot asht mek

*Kët nanë të dashtun a do e lam
 Që njeri i huej ta shklas me kambë
 Çonju shqyphtar prej gjumit çonju
 Të gjith si vllazën ne një besë shtrëngoju
 E mos shikoni kisha e xhamia
 Fe e shqyptarit ashtë shqiptaria
 Qysh prej Tivarit deri në Prevezë
 Gjithkund lëshon dielli vap' edhe rrez
 Ashtë toka jonë të parët na e kanë lan
 Kush mos na e prek se desim t'tanë...*

Vaso Pasha ishte dhe mbeti një ndër figurat më komplekse në historinë e Lëvizjes sonë Kombëtare. Ai ishte intelektual, historiani, publicisti, romansieri, diplomati dhe atdhetari i shquar i cili tërë jetën e vet e vuri në shërbim të atdheut. Kombi ynë përherë do të mburret për fatin e mirë që në gjirin e vet mban figurat e ndritura si Vaso Pashë Shkodranin. Jeta dhe vepra e Pashkos janë bërë pjesë e pandashme e historisë dhe e letërsisë sonë shqiptare.

17 shtator 2007

Ti buzëqeshje natyrshëm – AGIM!

Agim Bajrami, Dëshmor i Kombit, në 10- vjetorin e rënies (12 shkurt 1964 - 10 gusht 1998)

Të shkruash për figurat madhore, siç janë dëshmorët e kombit, në radhët e të cilëve dëshmori Agim Bajrami-Komandant Zefi, zë vend nderi, nuk është aspak e lehtë, aq më pak privilegj. Është e kundërta, është përgjegjësi e dyfishtë për faktin se ata bënë të pamundurën për ne dhe për çështjen e madhe kombëtare. Agimin e kemi pasur shok e bashkëveprimtar në radhët e organizatës së Lëvizjes Popullore të Kosovës, ushtar të denjë, organizator dhe komandant të Ushtrisë Çlirimtare të Kosovës. Ai ishte i përkushtuar për tokën mëmë. Së bashku me bashkëluftëtarët e vet bëri që ne sot të marrim frymë më lirshëm, ngase pushtuesin tonë shekullor me tytën e pushkëve të lirisë ata e shporrën nga trojet tona, bënë që brezi ynë i ri të shijojë lirinë pa ndrojtje nga thundra pushtuese e fashizmit serb.

Veprat heroike të dëshmorëve tanë edhe më qartë forcojnë bindjen dhe mendimin filozofik se nuk ka gjë më humane se të luftosh e të përpiqesh për lirinë e popullit dhe të vendit tënd. Këtë e çmon e mbarë bota liridashëse dhe demokratike për shkakun e thjeshtë të formësimit dhe të vetëdijesimit se një popull i robëruar nuk do të prosperojë kurrë as politikisht, as ekonomikisht, as moralisht, as do

të ngrihet në atë shkallë të duhur të vetëdijesimit, ngase ai do të pengohet vazhdimisht nga pushtuesi. Vetëm popujt e lirë mund të ndikojnë pozitivisht në përparimin e rendit të ri demokratik dhe t'i kontribuojnë paqes mbarëbotërore.

Gjatë afro një shekulli robërie nën pushtuesin serb, sigurisht se një pjesë e popullit tonë, rrëshqiti nga dinjiteti i vet. Mirëpo bijtë dhe bijat më të mirë të shqiptarisë, qëllim të jetës së tyre kishin lirinë e vendit. Të vetëdijshëm se kjo rrugë do sakrifica të shumta, ata iu përveshën punës dhe prishën rehatinë e pushtuesit serb, njëkohësisht edhe qetësinë apatike të shërbëtorëve të tyre, duke i dhënë konotacion të duhur çështjes sonë kombëtare. Në vazhden e këtij lumi luftëtarësh dhe atdhetarësh të denjë, printe edhe Agimi ynë i mirë - Komandat Zefi, me flamurin e fitoreve të përgjakshme të popullit tonë, por me krenari të paprekshme kryelartë e triumfuese ndër shekuj!

Agim Bajramin e kam njohur më pak fizikisht, për më shumë e kam njohur atë shpirtërisht: si emër e veprimtar të denjë, si organizator e kontribuues të madh, si njeri të sakrificës - ai ishte i tillë! Agimi ishte shpirtmirë para se gjithash, sepse pa qenë shpirtmirë nuk mund të jesh i devotshëm. Ai kishte një natyrë të butë, gjithnjë i buzëqeshur, i qetë, i heshtur dhe kisha përshtypjen se Agimi në jetën e vet nuk kishte lënduar njeri. Ky ishte shpirti njerëzor i Agimit për t'u kombinuar me anën tjetër të medaljes me Agimin luftarak e të ashpër kundër pushtuesit serb, me Agimin e sakrificave më sublime në shërbim të atdheut, me Agimin e betejave të përgjakshme për liri, me Agimin e pakompromis kur shtrohej çështja e interesave të atdheut, me Agimin që la jetën e tij në altarin e lirisë si dëshmi që ky popull deshi lirinë mbi të gjitha, pra edhe me çmimin e jetës! Ky qe Agimi me shokët e tij të cilët morën armët në dorë duke

i dalë zot atdheut pash më pash. Ata këtë e bënë pa bujë e pa zhurmë, pa bubullima e pa mburrje, pa rrahagjokse e pa krekosje, ai së bashku me shokët shkuan në Kosovën e përflakur dhe u përjetësuan në shkëmbinjtë e Kaçanikut legjendar, në Kaçanikun e Mic Sokolit e të Idriz Seferit, ku mes këtyre dy burrave të dheut e Agimit dhe shokëve të tij, Besnik Beguncës e Xheladin Kurtajt iu la vendi i lavdisë, vendi i përjetësisë, vendi i nderit!...

Agimi la Zvicrën, la jetën e luksit të Evropës, në këmbime me lirinë e atdheut. Agimi la edhe fëmijët e tij të dashur, la gruan e tij shpirtmadhe, la punën dhe jetën që me mund e djersë e kishte krijuar atje në Perëndim. Agimi la çdo gjë të bukur të kësaj bote që i thonë jetë, për të shkuar te shokët e idealit, te luftëtarët e lirisë, për t'u bashkuar atje me ta në altarin e lirisë në lumin e pavdekësisë... A ka diçka më të madhe në jetë se kjo që bëri Agimi së bashku me qindra luftëtarë të tjerë të lirisë?! Veprimtaria atdhedashëse e Agimit është shumë e gjatë, mbi njëzetvjeçare në shërbim të atdheut dhe të lirisë së tokave shqiptare, në mënyrë që një ditë këtë liri ta gëzojnë fëmijët e Agimit, fëmijët e dëshmorëve tanë, fëmijët e Kosovës dhe të tërë shqiptarisë! Agimi ishte i palodhshëm, ai kurrë nuk ndalej së vepruari. Ai nuk hamendej, ai fliste pak, por vendimet që merreshin ai kurrë nuk i kthente prapa. Ai ra me armë në dorë duke vënë gjoksin mburojë të atdheut e këtë e bëjnë vetëm bijtë e mëdhenj të shqiptarisë!

Kurrë nuk do ta heq nga kujtesa njërin nga takimet që kam pasur me Agimin në Cyrih. Meqë unë atë kohë shkruaja për "Zërin e Kosovës", krahas shkrimeve publicistike, mbaja edhe rubrikën e humorit me nofkën "Ngucakeqi". Si duket Agimit i kishin pëlqyer batutat e mia, dhe me një rast më tha: "Ngucakeq, mirë e kishe

shkruar, por me ç'shoh unë, këta nuk do të marrin vesh nga shkrimet, krahas shpotisë u bën mirë edhe ca dajak këtyrë!... ", dhe me atë buzëqeshjen e tij karakteristike iku... Ende nuk kam parë buzëqeshje më të natyrshme dhe më njerëzore se buzëqeshjen e asaj dite të Agim Bajramit. Edhe sot e gjithmonë më është fiksuar në mendje time dhe nuk më hiqet përjetë para syve të mi ajo buzëqeshje aq njerëzore e gjeneralmajor Agimit, atë ditë!... Buzëqeshjen e Agimit e shoh sot në sytë e fëmijëve të Kosovës, në sytë e fëmijëve tanë që një ditë pa dyshim se do ta gëzojnë lirinë e plotë, e shoh në sytë e popullit tim se liria po vjen ngadalë por sigurt. Agimet e lirisë së madhe të popullit shqiptar do të triumfojnë! Me respektin më të madhe njerëzor për Dëshmorin e Kombit, gjeneralmajor Agim Bajramin dhe për të gjithë dëshmorët tanë!

10 gusht 2008

Pishtarëve të lirisë

*Në përvjetorin e rënies së Afrim Zhitisë dhe
Fabri Fazliut*

Kur vjen nëntori nuk ndihem i qetë, para syve më del Llapi me lista të gjatë, bjeshkët e larta të mbuluara me tisin e borës së parë, bacë Osmani me thinjat mbi kokën e lartë, nënë Qamilja zemërbardhë, nënë Halimja e ndjerë e zemërmadhe...

Edhe këtë nëntor më rëndoi malli si guri në zemër dhe datat më ngatërrohen!? Janari i kuq i Jusufit, Kadriut, Nuhiut... marsi i Komandantit Legjendar - Adem Jasharit, mars - prilli i përgjakshëm i demonstratave gjithëpopullore të vitit '81, '89, '90... prilli i Fadilit, maji i Tahirit, shtatori i Fehmiut dhe Xhevës... Ky cikël i përgjakjeve tona nga nëntori në nëntor, lidhur me zinxhirët e Zahirit, Edmondit, Hakifit, përjetësisht...

Po, vëlla Afrim, po, bijtë e Kosovës hallemadhe kanë lidhur datat, muajt, vitet dhe për secilën ditë kanë thurur nga një kurorë lulesh të kuqe si gjaku për ta hedhur në themelet e lirisë, për ta hedhur atë në lumin e madh të Ushtrisë sonë Çlirimtare e cila bëri shumë që aspiratat tona të bëhen një ditë realitet. Pa dyshim se ky është rezultat i veprimtarisë dhe përpjekjeve tona shekullore të shumë breznive në vazhdimësi, deri në sakrificë e vetëfljijim, por

edhe si plotësim amanetesh të të rënëve që një ditë liria e plotë të trokasë edhe në portën e madhe të popullit tonë, pra në tokën tonë shqiptare të ndarë dhunshëm e padrejtësisht!

Afrim vëllai! Nëse më lejohet që t'ju drejtohem se shokët tanë, bijtë më të mirë të popullit, shpaguej shumëfish gjakun tuaj, duke e goditur armikun në ballë me pushkët e lirisë. Ideali yt dhe i shokëve tanë ishte alternativë e vetme në rrugën tonë të patjetërsueshme, që liria të bëhet realitet nëpërmjet tytës së pushkëve, të cilat kënduan aq bukur shtrënguar në krahë të Ushtrisë sonë Çlirimtare të Kosovës, dhe përfundimisht, nuk ka mbetur datë e ditë e vitit kalendarik që nuk është larë me gjakun e lirisë së martirëve të atdheut - bijve dhe bijave më të mirë që populli ynë i nxori nga gjiri i vet për t'i dhuruar në gjirin e atdheut. A ka diçka më madhështore, më monumentale, më sublime se flijimi juaj në altarin e lirisë?! Populli është krenar e kryelartë para ndërgjegjes së vet për bijtë që ka dhënë!

Këtu e 18 vjet më parë, pra më 2 nëntor 1989, ranë heroikisht trimat e Llapit - bijtë e shqiptarisë: Afrim Zhitia e Fahri Fazliu. Jeta është e tillë dhe si e tillë na mëson se tani më rrëfimi i një historie rutinë për ata që tashmë kanë kaluar pragun e legjendës, sikur ka tejkaluar përmasat e një cikli rrëfimesh në veten e tretë, se: Ai ishte trim, se ai trim lindi këtu dhe u rrit atje, se ka mbaruar shkollën dhe ka rënë në burg, se ka rënë në konfrontim me pushtuesin duke u flijuar për liri të atdheut etj... dhe kaq do të ishte historia e rrëfyer e ne të gjallëve, për ata që kanë rënë. Në mënyrë që ne pastaj të shtroheshim sa gjerë e gjatë pranë sofrës së madhe të ambicieve tona personale me egon makute për ngopjen e instinktive deri në gogësimë!... Jo, kjo nuk është e tëra, kjo nuk do të ishte e ndërgjegjshme nga ana jonë. Gjërat duhet shtruar më thellë në koncept, ato duhet kapur e studiuar

në esencë, në zanafillë me tërë thellësinë e tyre atdhetare, historike, por edhe filozofike. Miti i sakrificës dhe i flijimit të shumë popuj është i njohur që nga lashtësitë, kjo nuk ka munguar as te populli ynë. Shembuj të tillë na paraqiten që përtej pragut të legjendave, siç është rasti i flijimit në themelet u urës së shenjtë, pastaj i kalasë së Rozafës, pastaj Doruntina, pastaj gatishmëria për sakrificën më sublime e Millesh Kopiliqit e Halilit dhe Musës së vogël, e Oso Kukë Vraninës, e Jakup Ferit, e Mic Sokolit, e Bec Sinanit e Ahmet Delisë e Tahir Mehës e deri te Komandanti Legjendar i ditëve tona - Adem Jashari...

Duke u bazuar në këto fakte, vetiu rezulton se vendosmëria për të rënë në shërbim të çlirimit të atdheut si Afrimi, Fahriu e qindra dëshmorë tjerë më të hershëm e të më vonshëm, nuk ishte veprim i rastit. Kjo filozofi, bartë në vete një mision të veçantë i cila kalon caqet e një filozofie klasike e cila qenien e përcakton si krijuese, ose diktuese të ndërgjegjes. Në këtë kuptim Afrimi, Fahriu dhe të gjithë bashkëmendimtarët e bashkëveprimtarët e tyre, nuk iu përveshën kësaj rruge vetëm sa për të hyrë në histori, ngase hyrja në "istikamet" e historisë, nuk ishte edhe aq e thjeshtë, madje ata ishin dhe mbanin qëndrim të prerë: larg denigrimit të saj, në mënyrë që historia një ditë të mos rishikohej për t'u herrur nga barojat e padëshiruara që dikur aty kishin mbjellë sistemet e dhunshme antikombëtare, jo, misioni i tyre ishte përjetësia, e cila fitohet vetëm duke i shërbyer çështjes së atdheut denjësisht dhe pa paragjykime.

Konturat e një shkrimi që do të bartë në vete nocionin e sakrificës pa e zbërthyer atë në rrafshin filozofik, sikur do të ishin jobindëse dhe të zbehura. Ata me një vetëdije të plotë iu qasën këtyre rrugëve, të cilat pa dyshim se do të kurorëzohen me sukses në një ditë të afërme, padiskutueshëm se po kaq të

vetëdijshëm ishin ata se këto rrugë duan edhe haraçin e vet, të cilin populli ynë ka herë e ka paguar shumëfish! Prandaj, Afrimi, Fahriu e qindra dëshmorë tjerë të kombit tonë, më kohë kanë kaluar kufijtë e historisë, duke e pasuruar atë edhe me kompleksivitetin e saj filozofik të një përkushtimi kaq madhështor, siç flasin legendat dikur për Prometheun e shkuar përtej!

Afrimi me shokë, nuk janë produkt i një spontaniteti, që vepron sipas ndjesisë së kundërshtimit të robërisë e të pushtuesit në përgjithësi, por që thellë në veten e tyre fshihnin edhe ambiciet e tyre egoiste, jo, ata u ngritën dhe u armatosën me dituri, me ndjenja e përkushtim, me dashuri e respekt për atdheun, me gatishmërinë për të rënë në altarin e lirisë, madje sa më parë! Mbi këto përgatitje, ata më pastaj u organizuan dhe shtrinë rrjetin e tyre të organizimit në tërë hapësirat tona shqiptare, duke e parapërgatitur terrenin për goditjen e madhe e cila pashmangshëm pasoi më vonë dhe u kurorëzua me emrat e tyre të rinj - Dëshmorë të Lirisë!

Secili nga një kujtim të vogël !

Mendoj se është obligim yni moral, në mënyrë që mos t'i marrim me vete në "botën e përtejme", kujtimet për shokët e rënë. Të gjithë ju që i keni njohur për së afërmi, dhe që keni vepruar sadopak me ata që u sakrifkuan për të jetuar ne të lirë - lini kujtimet tuaja të shkruara për ta, lini për hir të vërtetës!

Ishte i ri, shumë i ri kur e sollën në burgun famëkeq "Zabela" të Pozharevcit. E kishin arrestuar së bashku me disa shokë të tij, duke qenë në shërbim ushtarak të asaj kohe. Pas shumë hetimesh e torturash i kishin dënuar me burg.

Ai ishte në moshë i ri për një dënim aq të lartë, me 8 vjet burg! Për një kohë, relativisht të gjatë, ishim në një dhomë burgu me Afrimin, me Fadil Vatën, Halil Selimin, pastaj me Sabit Veselin, Bardhyl Mahmutin, Sherif Krasniqin etj. Të habiste zgjuarsia e tij, lexonte shumë, i komentonte me shokë materialet e lexuara, jepnim mendimet tona për çështjen e pazgjidhur të atdheut, komentonim të kaluarën dhe bartësit e saj në kuadër të historisë shqiptare e shumë gjëra të tjera. Afrimi ishte solidar me shokë, ishte sypatrembur dhe përfundimisht i vendosur për të bartur mbi supet e tij të njoma të gjitha përgjegjësitë, ai dhe shumë shokë të tjerë, që në burg kishin krijuar celulatat e veprimit, të cilat ishin të gatshme për veprim që pa dalë nga burgu, Afrimi kishte respekt për të gjithë shokët e burgut, por në veçanti respektonte Ismail Haradinajn dhe profesorin e tij, atdhetarin e denjë z. Nezir Myrtajn.

Në një rast (jo pa qëllim) Afrimin e kishin nxjerrë në vizitë mu në kohën kur kishte për të rënë alarmi për të shënuar përvjetorin e vdekjes së diktatorit Tito. Gardiani kishte kërkuar nga Afrimi që të ndërpresë vizitën me prindër dhe të ngrihet në këmbë, për të nderuar me tre minuta heshtje përvjetorin e vdekjes së "Druzhe Titos" - siç i thoshin në atë kohë, e që në fakt vdekjen e tij jo pak shqipfolës të asaj kohe e kishin qarë me lot!...

Afrimi ishte përgjigjur prerë gardianit serb: "Jo, unë kam vizitë me prindër, zoti gardian, dhe nuk ndiej kurrfarë zie për vdekjen e Titos, madje aq më larg, unë nuk nderoj gjakpirësin e popullit tim!" ...- ishin këto fjalët kumbuese të Afrim djalit, të thëna hapur në burgun serb të Pozharevcit, rrethuar me gjemba e hekura!...

Nuk gjykoi nga simpatia, as nga njëanshmëria duke dashur që të tregoj se isha unë në burg me të, madje në një

dhomë - asnjëherë! Secila kohë ka bëmat e saj, ka historinë individuale e kolektive, ajo kohë ishte e tillë, por dua të them se një djalë aq të ri, të ngritur e të kulturuar, aq të vendosur e të përkushtuar, nuk e kisha takuar më herët, për të mos thënë: as më vonë!...

Pas daljes nga burgu Afrimi për asnjë çast nuk u hamend së vepruari në shërbim të atdheut- siç mund të ndanin mendimin e tyre disa fatalistë?! Ai iu përvesh studimeve në Universitetin e Prishtinës, iu përvesh punës së organizimit dhe shtrirjes së organizatës në hapësirat shqiptare, ai ishte në organet udhëheqëse të saj dhe përgjegjës, pra sekretar për çështje organizative. Afrimi së bashku me shokët e idealit organizoi dhe udhëhoqi demonstrata të njëpasnjëshme, duke i orientuar ato drejt dhe arsyeshëm. Bashkëpunoi ngushtë me grevistët minatorë, në hallën 1 Tetori, mbajti fjalim para studentëve që ishin solidarizuar me minatorët, paraqiti qëndrimet dhe kërkesat e demonstrueseve para mediave serbe, sllovene e kroate të asaj kohe, si dhe ndonjë gazetari të huaja që kishin mundur të depërtonin në Kosovë, shkroi dhe publikoi shkrime në gazetën "Zëri i Kosovës", madje duke i shpërndarë ato edhe si fletushka, me përmbajtje politike dhe ekonomike për të sqaruar qëndrimin, kërkesat dhe pozicionin tonë në rrafshin kombëtar. Ai më në fund braktisi edhe uniformën ushtarake duke kaluar e vepruar në ilegalitet të plotë. Ishte në ballë të të gjithë atyre vlimeve të fuqishme të atyre ditëve në Kosovë...

Ai ra heroikisht, me armë në dorë, së bashku me bashkëveprimtarin e shquar Fahri Fazliun, në një përleshje të pabarabartë me milicinë gjakatare serbe...

Dielli në breg të Prishtinës u vrenjt, Afrimi ia mori rrezet e tij përfundimisht, që nga ajo ditë bregu i dielli të Afrimit dhe Fahriut nuk pushoi së rrezatuari luftëtarët e lirisë! Afrim

Zhitia dhe Fahri Fazliu ishin dhe mbetën përjetësisht rreze dielli të Kosovës e të shqiptarisë, ai breg më nuk quhet "Bregu i diellit", por "Bregu i Fahriut dhe Afrimit!"...

2 nëntor 2007

Papa Kristë Negovani (1875 – 1905)

"Ai popull që nuk e gëzon lirinë, ai nuk e gëzon as jetën!"

Klerik dhe krijues i denjë, atdhetar i admiruar, përparimtar i kohës, Papa Kristë Negovani, i cili me veprimtarinë e vet patriotike la gjurmë prej krijuesi dhe intelektual të mirëfilltë. Ndërkaq në stadin kulturor e letrar, Negovani me tërë qenien e vet kontribuoi për ngritjen dhe përhapjen e shkrimit shqip në tërë hapësirat shqiptare. Ai la pas vetes pasurinë më të çmuar të jetës së tij, krijimet letrare të përmbledhur në katër vepra dhe, pa dyshim, qëndrimin e tij prej një atdhetari të devotshëm.

Papa Kristë Harallambi ka lindur në fshatin Negovan më 1875. Familja e tij qysh atë kohë ishte e mëkëmbur dhe e ngritur, prandaj kishte mundësitë që të shkollonte e ngrite bijtë e saj në mënyrë që nesër ata të ishin të armatosur me dituri për t'i dalë atdheut zot. Kristi qysh si fëmijë tregoi aftësi dhe shkathhtësi për të zënë dituri dhe kulturë, ishte nxënës i zellshëm dhe shumë i zgjuar. Kjo edhe e ndihmoi atë që me lehtësi të mbarojë shkollimin përkatës e më vonë filloi punë në shërbim të kishës. Papa Kristë nuk u kufizua vetëm me shërbesat e kishës, ai shpërtheu më larg nga të tjerët, duke e kuptuar më së qartë se vetëm çlirimi i plotë i atdheut do t'i

shpaguajë të gjitha, madje edhe shërbesat fetare do të kenë lirinë e tyre më të plotë e cila do të kontribuojë në shërbim të edukimit të popullatës. Ai zotëronte disa gjuhë të huaja, si: greqishten e re dhe të vjetrën, latinishten, italishten, si dhe frëngjishten. Papa Kristë mu në saje të këtyre aftësive që kishte për gjuhët e huaja, shfrytëzoi mundësitë që të njihet me literaturën më përparimtare të kohës, duke forcuar edhe më shumë përcaktimin e tij: liria mbi të gjitha, me idenë "Ai popull që nuk e gëzon lirinë, ai nuk e gëzon as jetën!"...

Papa Kristë me tërë qenien e tij iu përkushtua çështjes kombëtare duke i kundërshtuar e luftuar hapur synimet shkombëtarizuese të kishës dhe qarqeve shoviniste greke në krye me dhespotin shovinist Foti Kallpidhis, i cili më vonë do të urdhërojë edhe vrasjen e Kristos! Jo pak herë Kisha Greke, mbi baza të shovinizmit, kishte anatemuar dhe luftuar me çdo kusht gjuhën dhe shkronjat shqipe, duke e quajtur atë si "gjuhë djalli dhe të mallkuar!"... Tempulli i "shenjtes grek", nuk u ndal vetëm me kaq, duke u treguar i gatshëm që të asgjësojë edhe fizikisht të gjithë ata që do të përhapnin gjuhën shqipe! Mbi baza të kësaj urrejtje patologjike kundër shqiptarëve dhe gjuhës sonë, Kisha Greke vrau në mënyrën më të ulët dhe më mizore: Dhaskal Todhrin, Petro Nino Luarasin, Papa Kristë Negovanin e të tjerë. Fatkeqësisht, qëndrimi i Shtetit Grek, karshi shqiptarëve edhe sot ushqen dhe ysht pasione të të njëjtit nivel, kryesisht mbi baza të urrejtjes! Negovani, duke e vërejtur për ditë e më shumë disponimin antishqiptar të klerikëve dhe të qarqeve shoviniste greke, u thellua edhe më shumë në shërbim të çështjes kombëtare. Ai propagandoi pa pushim idenë e bashkimit të të gjitha forcave patriotike të kohës në luftë kundër lakmive të shteteve fqinje.

Veprat që Negovani i la janë kryesisht të shkruara në vargje lirike, krijime didaskalike për fëmijë etj. Veprat e tij janë: "Vjersha shkresëtorje", që u botua me 1899, "Prishja e Hormovës" botuar me 1904, "I drunjt i kryq" botuar me 1905 dhe "I vogli Donat Argjendi", që u botua pas vdekjes së tij me 1908. Përveç kësaj, Negovani përshtati edhe disa fabula të La Fontenit me qëllim që të pasurohen letrat tona shqipe etj.

Papa Kristo Negovani para së gjithash si preokupim i tij ishte dhe mbeti qëllimi i ngritjes dhe përhapjes së shkollës shqipe, forcimin e bazës së saj e cila do të përmbushte nevojat e një gjuhe standarde për kohën kur ai jetoi. Në fakt, roli i tij në lëvrimin e gjuhës shqipe, në qasjen e tij të guximshme, pavarësisht nga pasojat, në idetë e tij për bashkimin e forcave reale për të mbijetuar gjuha, tradita dhe kultura jonë, flasin shumë, flasin për një kokë intelektuale të kohës, për një kokë të guximshme me përmasa të shëndritshme patriotike, që ishte i gatshëm të paguajë koston e lirisë së fjalës, gjuhës dhe kulturës sonë kombëtare, qoftë edhe me çmimin e jetës dhe këtë e pagoi i madhi Negovani!...

Ai nuk u luhet, dhe nuk ndali për as një çast veprimtarinë e vet kombëtare, ai nuk u nënshtrua as para kërcënimeve të hapura e shantazheve të vazhdueshme që i bëheshin nga klerikët e kishës greke të cilët provuan që Negovanin ta frikojnë me qëllim që ai të heqë dorë nga veprimtaria kombëtare, provuan që ta blejnë me flori, as kjo nuk e ktheu mbrapsht nga rruga e tij përparimtare Negovanin e madh, dhe krejt në fund vendosën ta likuidojnë në mënyrën më barbare e të çmendur nga verbëria shoviniste! Andartët shovenë grekë vranë Papa Kristo Negovanin. E masakruan barbarisht me hanxharë e bajoneta Kristën e madh, duke ia prerë jetën në mes, pra atëherë kur ai kishte vetëm 30

pranvera, pikërisht më 12 shkurt 1905!

Por, pranverat e diturisë dhe të gjuhës sonë të bukur, përhapjen e të cilave e bëri Negovani u mishëruan me shpërthimin e tyre në një mijë ngjyra që nuk do të vdesin kurrë, ato do të jetojnë gjatë së bashku me kujtimin e martirëve tanë, përhapës të flakës së diturisë, të kulturës dhe të përparimit kombëtar e njerëzor, në mesin e të cilëve në qiellin shqiptar fluturon hapësirave të përjetësisë edhe emri i madh i Papa Kristo Negovanit- përhapës dhe mbrojtës i diturisë dhe i gjuhës sonë shqiptare!

12 shkurt 2008

Konkurrencë e padenjë

Etnitetet, por edhe komunitetet e tëra, të cilët vetëdijshëm kanë rrugëtuar gjatë historisë, natyrisht duke bartur me vete mitet, kultet dhe ritet e veta të caktuara, si pjesë të qenies dhe kulturës së tyre, krejt natyrshëm përfytyrojnë lirinë dhe mendimin e vet për të paraqitur autenticitetin e vet para të sotmes e që në fakt është e drejtë e secilit, madje është mburrje dhe detyrë që të mbrojmë ato paraqitje, të cilat te bota e sotme civilizuese bartin me vete mesazhin e paqes, të kulturës dhe të mirëqenies shoqërore. Mirëpo këto virtyte nuk bënë të transmetojnë idenë e urrejtjes dhe të nënçmimit të kulturës së tjetrit. Pa dashur që të japim vlerësime të njëanshme, pra edhe godinat fetare siç janë kishat, xhamitë, sinagogat, teqetë, tyrbet e dhjetëra objekte të tjera që luajnë rolin e një besimi të mirëfilltë, të një paqeje shpirtërore para njerëzimit, si duket futja e "hundëve" të shtetit në këto gjëra ka mbetur si një hipotekë e të kaluarës, kur mbrapa qëllimit të vërtetë është kalkuluar me çështjen, pa dyshim edhe nëpërmjet "shtëpive të Perëndisë!"...

Kështu ka vepruar Serbia e re dhe e vjetra dikur në Kosovë, pra pikërisht në emër të kishave, gjoja në emër të "misionit" për Zotin dhe për njerëzinë ka ndërtuar me dhjetëra kisha ortodokse në Kosovë, më vonë kanë gllabëruar me qindra hektarë tokë përreth tyre dhe këtë tokë serbet e

kanë quajtur dhe sot vazhdojnë ta quajnë Metohi. Edhe sot serbët mundohen që termin Kosovë dhe Metohi ta shndërrojnë në mit serb! Është interesant fakti se aty ku kultura shqiptare ka themelin e tapisë së vet, pikërisht aty pushtuesi serb ndër shekuj është munduar të paraqesë një konkurrencë, e cila gjithmonë ka mbetur e padenjë për t'i rezistuar kohës që synon progresin e vërtetë shoqëror.

Shembullin më të fundit dhe më të padenjë e kemi rastin e një kishe gërmadhë, që pushteti hegjemonist i Milosheviqit e ngriti përball tempullit të diturisë dhe të kulturës sonë, siç është Biblioteka Kombëtare në Prishtinë! Kjo konkurrencë e verdhë, sikur nuk po i lë të qetë as maqedonasit, të cilët së fundi, duke mos arritur që të zhveshën nga urrejtja për të tjerët, kanë marrë një vendim sa absurd, aq edhe anakronik, për ta ngritur një kishë gërmadhë mbi themelet e shtëpisë së një humanisteje me përmasa botërore siç është Nëna jonë Tereze, të cilën e respekton e tërë bota. Themelet e këtij respekti dhe të këtij përfaqësimi të denjë, që Nënë Tereza u bën shqiptarëve në rend të parë, por edhe Maqedonisë, rajonit e tërë botës nuk i fshin dot godina e një kishe ortodokse që pushteti maqedonas po pretendon ta ngrejë krejt në mënyrë perfide!... Ky shtet, ende në pelena, do duhej që njëherë e përgjithmonë ta kuptojë se nuk e ka kaçikun që të luajë më me popullin shqiptar, që në fakt përbën gjysmën e banorëve të Maqedonisë, e mbi shatë milion në tërë Ballkanin! Maqedonia, duhet ta dijë: populli shqiptar atje jeton në tokat e veta denbabaden, jeton që nga lashtësitë e para Krishtit, ka gjuhën, kulturën dhe historinë e vet. Ka traditën, kostumografinë, arkeologjinë, kultet, ritet dhe idealin e vet. Populli shqiptar në Maqedoni është popull shtetformues e liridashës, është popull civilizues, mikpritës, bujar dhe i zgjuar, mban pothuaj tërë ekonominë e atij vendi

dhe ka rol vendimtar në stabilitetin e Maqedonisë, madje edhe të rajonit.

Shteti sllavomaqedonas ka provuar që me shqiptarët të ndeshet edhe me luftë, madje e di edhe më mirë se si është ndarë nga kjo luftë?... Maqedonia do të duhej që të plotësonte të gjitha kushtet mbi të cilat është bërë, jo larg, një marrëveshjeje, të pushojë dhunën dhe maltretime, si dhe vrasjen e shqiptarëve, të lirojë qindra shqiptarë që ka burgosur, të rrijë sa më larg nga vendet e shenjta shqiptare, nga evenimentet e tyre kulturore e historike, të zbatojë me përpikëri ligjin e barazisë së përdorimit të simboleve dhe të gjuhës së shqiptarëve që jetojnë atje në vendin e vet. Të drejtën e shkollimit dhe të punësimit në mënyrë që populli sllavomaqedonas dhe shqiptar atje të jetojnë në harmoni të plotë, të ndihen të barabartë dhe të zhvillojnë këtë shtet të sapodalë nga "lëvizhja e kllaçës". Ish-RJ e Maqedonisë do duhej të hiqte dorë nga praktikat e shëmtuara të së kaluarës shoviniste-komuniste të Gligorovit me kompani, regjim ky i cili atëbotë mohonte gjithçka shqiptare, madje edhe gjuhën dhe flamurin, të drejtën për qasje në dokumente personale, të drejtën e pagëzimit të fëmijëve të tyre, të drejtën e punësimit e deri te liria e shprehjes dhe e komunikimit me Kosovën dhe Shqipërinë. Madje rrëzonte me buldozer edhe shtëpitë e shqiptarëve, siç është rasti në fshatin Haraçinë, ku pati pësuar me jetën e tij qytetari Nuredin Nuredini, për të cilën Qeveria e Shkupit edhe sot e gjithë ditën mban përgjegjësi penale! Maqedonia e sotme "demokratike", duhet ta kuptojë njëherë e përgjithmonë se nuk ndërtohet demokracia duke rrënuar shtëpitë e mbi to duke ndërtuar kisha, apo xhamia. Demokracia e mirëfilltë i ka rrënjët pikërisht mbi barabarësinë e qytetarëve të saj në rrafshin historikë, kulturor e hapësinor dhe të drejtën e shijimit të

lirisë së vet për secilën etni.

E mira e së mirës sot është që Maqedonia të tregojë para botës se e ka ndër mend të ndërtojë një shtet të mirëfilltë e demokratik, të barabartë për të gjithë qytetarët e saj, pa dallim përkatësie etnie, fetare, apo racore, për çka edhe është zotuar para bashkësisë ndërkombëtare. Do të ishte shumë reale dhe e domosdoshme sot që Maqedonia ta dijë se shqiptarët e këtyre viseve, para së gjithash janë shqiptarë. Ata kanë qenë e do të jenë përherë në krye të përpjekjeve për mbrojtjen dhe realizimin e të drejtave të tyre kombëtare e qytetare. Ata sot, përkrah kanë edhe 7 milionë vëllezër të tyre në tërë hapësirat e tokave të tyre gjeografike shqiptare që shtrihen në gadishullin e Ballkanit. Është mirë dhe shumë me interes, madje edhe rajonal, që Maqedonia të mos i lëndojë ndjenjat e popullit shqiptar që jeton dhe punon ndershëm në vendin e vet, ndryshe dikur mund të bëhet shumë vonë!

13 shkurt 2008

Millesh Gjergj Nikolla – Migjeni (1911 – 1938)

Një jetë e shkurtër e një poeti e prozatori që la një emër të madh në letrat shqipe!

Migjeni iku nga kjo botë shumë i ri dhe megjithatë na la një bagazh të pasur e shumë përmbajtjesor në fushën e krijimtarisë letrare. Kritikët e shumtë edhe sot e kësaj dite thonë dhe pa dyshim se kanë edhe shumë për të thënë për krijimtarinë e Migjenit tonë të madh.

I lindur në Shkodër, pas mbarimit të shkollimit fillor në vendlindje dhe atij të mesëm në Manastir, filloi punën si mësues në fshatin Vrrakë. Për aq sa kemi të dhëna, Migjeni aty edhe i filloi shkrimet e para të krijimtarisë së tij letrare. Saktësisht nuk dihet së kur filloi të krijojë, por dihet se më 1935 e transferuan në Shkodër, ku poeti bëri gati për shtyp "Vargjet e lira" të cilat censura e Mbretit Zog nuk i lejoi të qarkullonin?! Në pranverën e vitit 1936 Migjenin e transferuan në pjesën veriore të Shqipërisë, pra në qytetin e vogël të Pukës, si kryemësues. Atje Migjeni njohu jetën e vështirë të malësorit që zuri vend në prozën e tij. Po në këtë kohë në Korçë filloi të botohej revista përparimtare "Bota e re" me të cilën Migjeni filloi bashkëpunimin që do të zgjaste për një kohë bukur të gjatë.

Veprimtaria letrare e Migjenit përmblihet kryesisht në mes viteve 1934-1937. Në kohën kur Migjeni ishte në kulmin e krijimtarisë së tij, atë e godet sëmundja e rëndë e tuberkulozit, nga kthetrat e së cilës nuk shpëtoi dot. Vdiq në Tore Pelice, në një spital të Italisë, në moshë fare të re, duke iu prerë në mes rruga e jetës dhe rruga e krijimtarisë së tij.

Migjeni shkroi "Vargjet e lira" të papërsëritshme deri më sot për nga thellësia e mendimit filozofik dhe shpirtëror, gjithnjë i solidarizuar me shtresën e vuajtur të popullit tonë, prej nga edhe buronin vargjet e dhimbjeve të mëdha të asaj kohe. Përveç poezisë Migjeni shkroi edhe në gjininë e prozës. Tregimet e tij në letërsinë shqipe zënë një vend merit të veçantë dhe të padiskutueshëm. Me vdekjen e Migjenit letërsia jonë pësoi një humbje të pazëvendësueshme, por në gjirin e saj mban me krenari emrin e madh të krijesit të shkëlqyer siç ishte Migjeni. Krijimtaria e Migjenit është bërë objekt i rëndësishëm i kritikës, shkencës dhe studimit letrar. Ai ka hyrë në kulturën dhe mendimin shoqëror si njëri ndër më të shquarit krijues të fjalës dhe të mendimit të shkruar në letrat shqipe. Kjo krijimtari përfshin një gamë të madhe me ndikim në kulturën, arsimin dhe ngritjen tonë kombëtare në përgjithësi në raport me kohën kur Migjeni krijoi. Ai ishte dhe mbeti prijës e pishtar i kulturës dhe krijimtarisë letrare që një ditë do të prezantohej në konkurrencën e fortë në letrat shqipe, madje edhe përtej kufijve rajonalë, të cilët nuk i njeh arti dhe kultura e mirëfilltë. Krijimtaria letrare e Migjenit nuk ka nevojë as për spekulime filozofike e estetike, as për tejlërësime sociologjike vulgare, që pretendonin të mbulonin kufizimet subjektive në art. Ai nuk qasi denigrimet e idolatorinë e qëllim të cila pretendonte krejt njëanshëm që atë ta radhiste në mesin e krijuesve të rëndomtë e të papërfillshëm.

Prapa kësaj dinakërie fshihej kurthi i politikës së asaj kohe me qëllimin e vetëm që Migjenin ta zhvlerësonin nga vlerat ideoestetike, por edhe realiste e të guximshme lidhur fort me shpirtin e tij kryengritës e atdhedashës, për të luftuar me çdo kusht dobësitë e një shoqërie mbretërore që Shqipërinë e kishte katandisur aq keq në shumë sfera të jetës, pra edhe në atë të krijimtarisë. Lë të jetë e qartë njëherë e përgjithmonë se Migjeni atë kohë nuk ishte i indoktrinuuar nga ideologjitë, që mbretërinë e vendit të vet ta shihte me syrin e pikëpamjeve ideologjike, ai, përkundër vullnetit të tij, mjerimin e mbretërisë po e shihte me syrin e një realiteti të hidhur, që si dëshmi të kohës na e la të shkruar në letrat tona aq fuqishëm që edhe sot e kësaj dite askush mbi baza të shkencës dhe argumenteve nuk munda ta hedhë poshtë!

Të tjerët për Migjenin

Noli i madh për Migjenin kishte thënë: "Nuk duam që ta mbiçmojmë në një pedestal të paqenë, duke e mënjeluar kështu nga tabani ynë historik e kombëtar. Shpirti i tij luftarak e human kurrë nuk u pajtua me gjendjen e rëndë që po zotëronte në Shqipëri nën sundimin e Mbretërisë Zogolliane!".

Migjeni me "Poemën e mjerimit" godet rëndë mbretërinë dhe çifligarët, duke ngritur një aktakuzë të fuqishme nëpërmjet kësaj poeme mbi gjendjen e mjerueshme politike, ekonomike dhe shoqërore të kohës në Shqipëri e gjithandej! Migjeni ndau dhimbjet dhe vuajtjet së bashku me malësorin e uritur, u fut nëpër kasollet e tyre të ftohta me plot lagështi, hapi magjet e tyre të zbrazëta pa kokrrën e misrit, mbathi në shpirtin e tij tullumbat e Lulit, në shpirtin e tij ndjeu

vrasjen e shpirtit të malësore dhe me këtë shpirt të vvarë e të trazuar zbriti në qytet duke e ngritur me këngët e tij zërin e protestës deri në kulm kundër këtyre ndrydhjeve dhe shfrytëzimeve, si një shpërthim lulësh në pranverë me një aromë të re në kopshtin e krijimtarisë së tij letrare, të papërsëritshme ndonjë herë më parë!

Veprat e Migjenit janë të përkthyer në disa gjuhë të botës; si në gjuhën angleze, franceze, italiane, ruse, rumune, bullgare etj. Kritikë dhe studiues të huaj vlerësojnë me nota shumë të larta krijimtarinë e Migjenit.

- Nikolaj Moraur, shkrimtar rumun, thotë: "Kam qarë kur kam lexuar Migjenin. Nuk më vjen turp kur them se qava, por më vjen turp të them që kaq vonë e njoha këtë poet të mrekullueshëm!"...

- Alen Boske, shkrimtar dhe kritik frëng, thotë: "Migjeni ishte poeti më i madh i viteve të tridhjeta, kur kemi parasysh një jetë krijimtarie kaq të shkurtër!"...

Migjeni në krijimtarinë e vet me tërë qenien e tij shpirtërore pasqyroi në mënyrën më realiste kushtet e pabarazisë shoqërore të kohës, katandisur me një gjendje të mjerueshme të masave popullore të zhytura në mjerim e pa dituri, prandaj Migjenin e quajtën edhe "Poet i Mjerimit"! Jeta e tij e shkurtër, që filloi më 30 shtator 1911 dhe përfundoi më 26 gusht 1938, ishte jetë e një poeti e prozatori të papërsëritshëm në historinë e letërsisë sonë shqiptare, duke na lënë pas veprat e tij shumë të bujshme për kohën e si të tilla mbesin edhe në ditët e sotme me tërë peshën dhe filozofinë e tyre të fuqishme.

30 shtator 2007

Isa Boletini (1864- 1916)

- *"Unë nuk kam dalë malit për të mirën time, por për të mirën e atdheut tim, për lirinë e popullit tim! "*

- *"Në është Evropa se nuk do ta zgjidhte drejt çështjen e kufijve të tokave shqiptare, Ballkani nuk do të ketë qetësi kurrë, dhe për këtë faji do të bie mbi ju e jo mbi ne, që do të luftojmë përherë, deri sa të çlirohemi! "*

- *"Unë jam mirë kur ashtë mirë Shqipnia! "...*

-Isa Boletini

Isa Boletinit, kjo figurë markante, zë vend të padiskutueshëm në historinë e popullit shqiptar krahas atyre që dhanë aq shumë për lirinë e atdheut tonë, si: Hasan Prishtina, Bajram Curri, Ismail Qemali, Idriz Seferi, Mic Sokoli, Jakup Ferri e shumë të tjerë. Isa u rrit me armë në dorë, jetoi me të dhe plot një jetë rrugëtoi me të drejt shtigjeve të lirisë.

Lindur dhe rritur në Boletinin e tij të lashtë, në një familje me tradita atdhedashurie, trashëguar nga gjyshi Murseli dhe i ati Ademi, të cilët nuk kishin pushuar së reshturi për çlirimin dhe bashkimin e tokave shqiptare. Në kushte dhe rrethana të atëhershme politike, ekonomike, por edhe rrethana të

tjera të traditës, Isa Boletini u rrit, u burrërua e u kalit dhe tërë jetën ia përkushtoi çështjes së atdheut.

Fuqitë e mëdha Evropiane me vendimet e tyre të mbrapshta, rënduan edhe më shumë pozitën tonë, duke mohuar të drejtën tonë për vetëvendosje dhe duke ndarë tokat tonë në favor të shteteve grabitqare fqinje! Mbledhja e zezë e Shën Stefanit, e pasuar më vonë edhe me Kongresin e Berlinit (13 qershor 1878), vunë thikat mbi tokat tona dhe, megjithëkëtë, populli ynë liridashës kurrë nuk u pajtua (as sot) me fatin tragjik të ndarjes së tokave shqiptare. Kështu, nën tryshninë e këtyre rrethanave diktuese e rënduese, edhe Isa, me gjithë se i ri në moshë, ju bashkëngjiti rrugës së përpjekjeve për çlirimin e atdheut. Ai për herë të parë me armë në dorë u ndesh kundër pushtueseve tanë në betejën e Slivovës në vitin 1881, si të thuash, ai për herë të parë ndjeu erën e barotit e cila e përcolli atë një jetë të tërë.

Isa Boletini bën pjesë mes figurave të mëdha të kombit tonë, që kaluan dekada maleve e metropoleve të diplomacive të mëdha në shërbim të çlirimit të vendit tonë: me armët e lirisë goditën të shtatë lubitë: Hafëz, Mehmet, Qyrdi, Hilmi, Shemsi, Magjar e Turgut pashatë, sulltanët e krajlat e pangopur, ndërkaq më armën e diplomacisë goditën Portën e Lartë të Stambollit, Serbinë, Malin e Zi, Rusinë... befasuan Vjenën, Selanikun, Parisin, Bukureshtin, Londrën e deri në Uashington! Isa Boletini luftoi pa kompromis kundër Perandorisë Otomane, kundër krajlit të serbëve dhe kundër malazezëve tinëzarë, të cilët për ta thyer Isën e sulmuan me dhjetëra herë, duke ia djegur edhe kullën e duke ia bërë rrafsh me tokë... Mirëpo, populli ynë e ngriti këtë kullë dhe e bëri edhe më të madhe se ç'ishte. Isa, me shërbimin e tij që i bëri atdheut, kullën e tij e shndërroi në kullë Legjendë. Së bashku me kullën po rritej edhe emri dhe heroizmi i Isës

dhe i popullit shqiptar në përgjithësi, që po vritej e pritej për lirinë e vet. Përpyekjet e njëpasnjëshme të armiqve tanë, për ta komprometuar Isën me dhëlpëri e diplomaci, duke i ofruar ofiqe të larta, pasuri, flori, tokë e jetë pashai, sikur shkuan kot, pasi që Isa kurdoherë ua priste shkurt dhe qartë, duke iu thënë:

- "Unë nuk kam dalë malit për të mirën time, por për të mirën e atdheut tim dhe për lirinë e popullit tim!".

Me gjithë presionet dhe përpjekjet që i bënë Isës, duke e mbajtur për disa kohë edhe si lloj pengu në Turqi, përpjekje këto të cilat shkuan kot, ngase Isa asnjëherë nuk hoqi dorë nga lufta për çlirimin dhe bashkimin e tokave shqiptare. Ata provuan me të gjitha joshjet e tyre, me pasuri e dredhi, se mos Isa po ia mbushnin mendjen që ai të qëndronte në Turqi përherë?! Mirëpo, jo, Isa si gjithmonë qetë e me maturi, përgjigjej qartë:

- "Ju falëm nderit për "kujdesin" që po tregoni për mua, por ma i mirë ashtë për mua Boletini im me ata gurë e kepa, sesa tanë Stambolla juaj!".

Isa Boletinin lufta për liri të atdheut e bëri strateg e diplomat. Ai artin luftarak e përsosi me pushkë në dorë nëpër shkrepat e Kosovës martire, aty në sa e sa beteja të përgjakshme përballë lubisë osmane dhe intrigave serbo-malaziase, kurse artin e diplomacisë e mësoi nga tribunët: Hasan Prishtina, Bajram Curri dhe Ismail Qemali etj. Aftësia e Isës prej luftëtari dhe modestia e tij më se njerëzore e bëri atë edhe më të afërt dhe më me ndikim te masat e gjëra popullore, prandaj ai i organizonte ato kurdoherë dhe pa asnjë kundërshtim, thjesht Isa posedonte dhunti prej luftëtari, strategu e diplomati, pa dyshim dhunti prej tribuni popullor.

Isa kontribuoi fuqishëm te populli ynë edhe në pajtimin e gjajeve dhe ngatërresave, me qëllim që të krijojë një unitet sa më të madh kundër armikut, dhe këtë e bëri duke treguar shembull personal. Në një kuvend që e kishte thirrur vetë Isa, ishin tubuar shumë burra të asaj ane. Isa vërejti se aty po mungonte Ahmet Shtitarica dhe pyeti:

Burrani, ku është Ahmeti? I thanë se nuk kishte pasur guximin të vinte, ngase ia kishte borxh gjakun! Ta sillni këtu menjëherë!- urdhëroi Isa, duke shtuar:

- "Gjak borxh sot na ka vetëm anmiku ynë, ne jena vllazen e duena me u bashkue e me dek për liri të vatanit!... Ai që mas sotit ngreh pushkë ndër veti, ka me kenë bash hasmi ynë!"...

Isa Boletini ndër beteja të pareshtura e detyroi disa herë Portën e Lartë që të bëjë lëshime. Ai e pengoi hapjen e konsullatës ruse në Mitrovicë, duke likuiduar edhe konsullin e saj Grigori Shçerbinin, të cilin e vrau luftëtari i shquar Gjilanas Ibrahim (Halit) Popoci.

Në pamundësi të përvetësimit të Isës, xhonturqit i vunë përpara një sërë sprovash të rënda, madje duke ia marrë të dy djemtë peng - Halitin dhe Tafilin. Isa i palëkundur me këtë rast u përgjigj:

- "Jam ba gati që të dy djemtë e mi t'i baj kurban për atdhe, por jo edhe me ia puthun dorën anmikut të popullit tim!"...

Isa Boletini së bashku me Idriz Seferin, Ramadan Zaskocin, Hasan Ferrin, Demë Jusufin, Elez Hoxhën, Hasan Hysë Budakoven e shumë trima të tjerë morën pjesë në dhjetëra beteja për shpëtimin e atdheut. Ndër betejat më të përgjakshme që Isa qëndroi i patundur ishte ajo për të mbijetuar grykën e Carralevës. Në këtë betejë Isa tregoi

aftësitë e një strategu të vërtetë. Me 18 maj 1912, në një kuvend që u mbajt afër Vushtrrisë, ku ishin tubuar edhe krerët nga Dibra e Shkodra, madje ishte prezent edhe vetë sekretari personal i Ismail Qemalit, Isa mbajti qëndrim të prerë:

- "Asht i domosdoshëm zgjanimi i kryengritjes sonë në tokat shqiptare, sot nuk ka me ba shir, të tanë duhet me luftue që të çlirohemi sa ma parë!"...

Isa Boletinin lubitë osmane disa herë e rrethuan me qëllim që ta likuidonin, mirëpo këtë nuk e arritën dot - ndodhte që Isa edhe plagosej në luftë e sipër, por kurrë nuk dobësohej morali i tij. Ishte i pathyeshëm dhe shokëve u jepte kurajë siç e thotë edhe kënga popullore:... "Po i lidh plagët me maramë, bini shokë ta bajmë piskamë, jem shqiptarë s'dorzohna t'gjallë, pa na ra zjarmi në qafë". Me 1912 Edit Durham shkruan:

- "Isa Boletini ishte një udhëheqës i mirë, i zgjuar dhe humanist i madh i cili donte vetëm lirinë e tokave shqiptare. Luftëtarët e tij nuk urrenin popujt e tjerë, thjesht, ata dëshironin lirinë për popullin e vet!"...

...Ismail Qemali, me rastin e shpalljes së pavarësisë së Shqipërisë së cunguar, kur mori lajmin se po vinte Isa Boletini, mori flamurin dhe i doli vetë përpara, duke i thënë:

- "I madhi Isa, luftërat tuaja ishin bazë e përpjekjeve të mia për pavarësinë e Shqipërisë!".

Në prill të vitit 1913, delegacioni ynë mbërriti në Londër, ku po zhvillohej Konferenca e ambasadorëve. A. Herbert shkruan:

- "Isa Boletini ishte figura më piktoreske e këtij delegacioni dhe e quajti atë Robin Hudi shqiptar!"

Në maj të këtij viti Isa Boletini u shpreh qartë edhe

kundër vendimeve të kësaj konferencë duke iu thënë:

- "N'është se Evropa nuk do ta zgjidhte drejt çështjen e kufijve të tokave shqiptare, Ballkani nuk do të ketë kurrë qetësi dhe për këtë faji do të bie mbi ju e jo mbi ne, që do të luftojmë përherë derisa të çlirohemi!".

Në kohën kur ushtria austriake po përgatitej për të pushtuar Podgoricën, forca të mëdha policore malaziasë të ndihmuara edhe nga Konsullata Franceze dhe ajo Austriake, tradhtisht e vranë Isa Boletinin më 23 janar 1916, së bashku me dy të bijtë e dy nipat e tij, si dhe me shokët e tij: Hajdar e Idriz Radishevën dhe Nesim Nimanin. Vrasja e pabesë ia ndërpreu Isës jetën në kulmin e veprimtarisë luftarake e diplomatike, ishte vetëm 52-vjeçar... Ai sfidoi të gjitha kurthet që armiqtë ia kishin përgatitur dhe me guxim vazhdoi duke marshuar drejt rrugëve të lirisë. Ai kundërshtoi fuqishëm vendimet e padrejta të Konferencës së Londrës për copëtimin e tokave shqiptare. Ai thoshte:

- "Unë jam mirë kur ashtë mirë Shqipnia!"...

Me rastin e 50-vjetorit të Shpalljes së Pavarësisë-së Shqipërisë, në vitin 1962, Shteti Shqiptar Isa Boletinin e shpalli Hero të Popullit. I tillë ishte Isa Boletini, pishtar i lirisë dhe udhërrëfyes për brezat e rinj - Hero i Popullit shqiptar.

23.1.2008

Lule në altarin e lirisë së atdheut *(Në shenjë kujtimi për Fadil Vatën)*

Shumë nga bijtë e popullit tonë të rritur dhe edukuar në frymën e atdhetarisë ishin të vetëdijshëm se liria e tokave shqiptare do përpjekje e sakrifica, do përkushtim e qasje shumë serioze dhe pjekuri të dëshirueshme...

Ata nuk u futen rastësisht në rrugëtimin e çështjes së pazgjidhur të fatit të atdheut, ata u futën të vetëdijshëm në rrugëtim për të dhënë gjithçka që kërkohet nga vetja, para së gjithash, të tillë ishin ata, i tillë ishte edhe Fadil Vata.

Lindi më 10 janar 1962 në Solograzhdë (Lumbardh) të Suharekës, ku mbaroi edhe shkollimin. Më 2 maj të vitit 1981 Fadili arrestohet. Të dhëna të mjaftueshme për aktivitetin e Fadilit në demonstratat e vitit 1981 UDB-ja e Suharekës kishte dërguar në Komandën Ushtarake të Beogradit ku Fadili po bënte shërbimin ushtarak. E arrestuan dhe e transferuan në burgun ushtarak të Beogradit, ku pas 17 muaj izolimi, hetuesie e maltretime të dënuan me 6 vjet burg! Gjatë këtyre 17 muajve hetimesh e torturash, Fadili pësoi dëmtime të mëdha në shëndet e tij, të cilat më vonë do t'i kushtojnë me jetë!

Mirëpo, si gjithmonë, ai nuk ndalej së vepruari, duke qenë i vetëdijshëm se liria nuk vjen pa sakrifica.

Me Fadilin u njoha në kazamatet e Pozharevcit. Ishte një djalë modest e i heshtur, i sjellshëm e i kulturuar, i ngritur e i vendosur për rrugën që kishte nisur. Diku nga vjeshta e vitit 1985, pas grevës së urisë që kishim bërë ne të dënuarit politikë shqiptarë, na shpërndanë nëpër dhoma, duke na i ndërruar ato. Pata fatin e mirë kur më caktuan në një dhomë me Fadil Vatën, Afrim Zhitinë e Sabit Veselin e më pastaj edhe me Halil Selimin. Aty edhe i njoha më për së afërmi Fadilin dhe Afrimin. Që të dy ishin të rinj, megjithatë të mahniste ngritja e tyre intelektuale. Fadili kishte diapazon të pasur njohurish, lexonte shumë, ishte i afërt me shokë dhe nuk e nënçmonte asnjëherë mendimin e tjetrit. Ai edhe gjatë burgut, por edhe pasi që u lirua, nuk u ndal për asnjë çast së vepruari në shërbim të atdheut, derisa mbylli përgjithmonë sytë e tij. Atë e kishte goditur keq sëmundja në mushkëri, diçka kancerogjene që e kishte marrë nga torturat dhe plagët e shumta gjatë keqtrajtimeve 17-muajshe në burgjet e hetuesisë ushtarake të Beogradit. Megjithatë ai për as një çast nuk e kishte humbur kurajën

Para së të mbaronte dënimin, gazetarët e gazetës serbe "Borba" kishin bërë një intervistë me Fadilin, duke menduar se ky nga gjendja e rëndë shëndetësore do të jetë lodhur e tërhequr nga aspiratat e tij kombëtare. Mirëpo Fadili ua kishte prerë shkurt: "Unë as edhe një herë në jetën time nuk do të tërhiqem nga rruga e lirisë së atdheut tim, pavarësisht nga qëndrimet tuaja të egra e shtypëse. Unë nuk do të tërhiqem me asnjë çmim, as edhe me çmimin e jetës!" ... Ky ishte Fadil Vata që tmerroi gazetarët dhe drejtorinë e burgut me qëndrimin e tij atdhedashës!

Fadili për asnjë çast nuk e ndali veprimtarinë e vet atdhetare. Edhe pse në gjendje të tillë shëndetësore, ai vepronte në tërë territorin e Kosovës e më gjerë. Pas mbarimit

të dënimit, ai iu rrek studimeve në katedrën e Sociologji - Filozofi në Universitetin e Prishtinës. Fadili tanimë ishte në mesin e shokëve dhe veprimtarëve të palodhshëm. Ai së bashku me Afrim Zhitinë e me qindra shokë të tjerë, përgatitën dhe organizuan lëvizjen e madhe popullore të vitit 1988, në të cilën populli ynë liridashës ngriti fuqishëm zërin e tij kundër shovinizmit dhe hegjemonizmit serbosllav. Ai së bashku me Afrim Zhitinë e me shokë të tjerë u bënë krah i djathtë edhe i grevës së minatorëve të vitit 1989, me këshilla e sugjerime të shokëve të Lëvizjes Popullore të Kosovës.

Fadilit tanimë po i humbnin fuqitë e trupit, sëmundja ishte bërë e pamëshirshme dhe nuk po e linte që të vepronte, por fuqia e tij shpirtërore nuk jepej dot. Shokët (në nivel organizate) kishin vendosur që atë ta nxirrnin jashtë atdheut për shërim. Fadili ishte sekretar politik i organizatës ilegale të Kosovës me vise, ndërkaq Afrim Zhitia ishte sekretar organizativ. Pra, shokët e organizatës e shtruan në spitalin e Bazelit të Zvicrës, por sëmundjen e rëndë nuk kishin mundësi ta kthenin mbrapa as mjekët më në zë të këtij spitali! Ai, me qëndrimin e tij, po forconte shokët e idealit, familjen dhe të gjithë ata që iu gjenden pranë ato ditë të fundit të jetë së tij. Ai shpesh thoshte: "As vdekja nuk ka për të na i prerë rrugët e lirisë!" ... Ishte edhe një goditje e rëndë, tepër e rëndë për Fadilin, kur mësoi për rënien heroike të shokëve të tij të idealit - Afrim Zhitisë e Fahri Fazliut... Ky lajm i kobshëm (sado që Fadili nuk jepej), sikur e fashiti rëndë. Pas disa muajsh qëndrimi në spitalin e Baselit, gjendja shëndetësore e Fadilit sa vinte e rëndohej. Më 25 prill të vitit 1990 Fadili ynë mbylli sytë përgjithmonë... Ai na i la amanet rrugët e lirisë!

Lajmi i rëndë për vdekjen e Fadilit trokiti fort në zemrat

e çdo shqiptari liridashës. Lumbardhi i Fadilit ishte shumë i vogël për t'i zënë shqipet tona, të cilët kishin shkuar atje për ta mbuluar Fadilin me flatrat e tyre të dashurisë. Lumi i fshatit ishte shumë i vogël dhe nuk po përpinte dot lotët që po derdheshin për Fadilin e dashur, birin e tokës mëmë! Mbi njëqind mijë njerëz, zemra e sy, drejtuar nga qielli, po prisnin ardhjen e birit të shqipes për t'u prehur përjetësisht në gjirin e ngrohtë të tokës mëmë që aq shumë e deshi! Qindra e mira kurora lulesh zbritën nga majat e maleve shqiptare dhe puthiten varrin e njomë të Fadilit! Kortezi i përmortshëm së bashku me gjerdanin e luleve të freskëta, i mbështjellë me flatrat e shqiponjave, po printe drejt banesës së fundit të Fadilit. Atë ditë edhe toka sikur u trazua, diçka e madhe sikur pëlciti, diçka e madhe gjëmoi si bubullimë e motit të trazuar!...

Nuk me hiqet nga sytë, as sot momenti kur nënë Tahirja e para vuri mbi supet e saj arkivolin funeral të të birit e po i printe kortezhit të përmortshëm!... (Nënëmadhja Tahire, që nga kjo pranverë, prehet e qetë pranë varrit të të birit të saj e të Kosovës, Fadilit!). Lavdi të përjetshme edhe nënë Tahires nga duart e së cilës, ne shokët e Fadilit, kemi ngrënë shumë bukë!

Po, këto janë nënat tona, që ndër shekuj na bartën mbi supe herë në djepa e herë në arkivole, na rriten me copa të thekura buke. Prej nesh kur u ndanë u bënë të forta e nuk qanë, edhe pse zemrat e nënave në dysh u çanë. Eh, nënat tona të madhërishtme që rritën bijtë dhe bijat e lirisë së tokave shqiptare, të cilave po ju dalin zot!...

Lavdi Jetës dhe Veprës së Fadil Vatës!

24 prill 2007

Azem Bejtë Galica

(1889- 1924)

Lindur në Galicë të Drenicës, rrjedh nga një familje bujare me një traditë të trashëguar të atdhetarisë brez pas brezi. Azemi qysh i ri, duke dëgjuar nëpër odat tona për bëmat e trimave të kohës si: Ahmet Delisë, Hasan Prishtinës, Isa Boletinit, Bajram Currit e shumë të tjerëve, të cilët po përpiqeshin për një organizim të mirëfilltë mbarëpopullor në luftën për çlirim dhe bashkim kombëtar, e kuptoi më se qartë fillim e kësaj rruge, andaj pa hezitim e me përkushtim iu bashkua kësaj lëvizjeje. Ai, së bashku me shokë, së pari formoi çetat e kaçakëve, pra radhët e armatosura, e më pastaj kjo Lëvizje mori përmasat e kohës që veproi dhe u njoh tërë kohën si Lëvizja e Kaçakëve të Kosovës. "Kaçak"- në gjuhën turke do të thotë "ilegal". Kësaj Lëvizjeje në fillim i priu Shaqir Smaka i Kastriotit të Drenicës e pas rënies së tij me pietet i priu për 12 vjet me radhë Azem Bejtë Galica. Ai me çetat e Drenicës, si të thuash, ishte bosht i kësaj Lëvizjeje dhe mbante lidhje të forta më krerët më përparimtarë të kohës, si: Hoxhë Kadrinë, Hasan Prishtinën, Bajram Currin e të tjerë. Lëvizja Kaçake atë kohë ishte bërë sinonim i lëvizjes së masave të gjëra popullore, ngase mbronte interesat dhe aspiratat tona të përgjithshme për liri e bashkim kombëtar. Nga vitet '20 të shek. XX Lëvizja Kaçake e Kosovës kulmoi duke u bërë e

vetmja forcë reale në tabanin kombëtar. Qeveria e Beogradit u shtrëngua që të mos kursejë forcat e veta të xhandarmërisë për të asgjësuar Azemin dhe bashkëluftëtarët e tij. Lëvizja e Kaçakëve të Kosovës kishte orientim demokratik, për këtë meritën më të madhe pa dyshim se e kishte Komiteti i Maleve të Kosovës dhe personalitetet që drejtonin atë. Krahës luftërave të njëpasnjëshme që Azemi i bënte kundër pushtuesit serb, ai dënonte rëndë edhe hafijet e spiunët, të cilët po i shërbenin pushtuesit. Këtë Azemi edhe e kishte zbatuar në disa raste, duke i dënuar bashkëpunëtorët e pushtuesit. Në një rast ai kishte dënuar një të tillë që ishte bashkëpunëtor i Kost Peçancit. Azemi kishte marrë të dhëna të sakta se më 29 janar të vitit 1919, Kostë Peçanci me një tog xhandarësh të regjimentit të 21-të të divizionit të Prishtinës do të shoqërohej nga një hafije shqiptar, të cilët do të shkonin në drejtim të Pejës, duke kaluar nëpër Runik. Azemi Bejta me shokë i vunë pritë këtij divizioni, duke eliminuar hafijen dhe duke lënë të vrarë po ashtu edhe 29 xhandarë serbë. Ky është vetëm një episod nga dhjetëra e dhjetëra luftëra e përleshje të Azem Bejtës kundër forcave të armatosura e pushtuese serbe.

Azemi bashkëpunonte ngushtë me shokët e tij që drejtonin masat popullore në krahinat e tjera të vendit, si: me Sadik Ramën e Gjurgjevikut, me Hasan Ferrin nga Plava, Isuf Mehanin e Sanxhakut, Idriz Seferin e Moravës së Gjilanit, Kalosh Danin e Kërçovës etj. Kështu ai i konsolidoi radhët e veta. Në maj të vitit 1919 Azem Bejta kishte pas vetes rreth 8.000 deri 10.000 luftëtarë e që në aksionet e para prenë lidhjet telefonike të Mitrovicës me rrethe të tjera. Më 12 maj Pashiqi ishte për vizitë në Francë dhe atje e alarmojnë nga Beogradi me anë të telegramit: "Popullata e Drenicës në krye me Azem Bejtën janë ngritur në kryengritje dhe

çdo hap për të ndërruar diçka është i kotë!"... Kryeministri Pashiq i kthen telegramin Qeverisë së tij, në të cilin thuhej: "Të merren të gjitha masat për ta shtypur popullin shqiptar të rebeluar!". Këtu shihet qartë se qeveria serbe me këtë dëshironte të godiste me të gjitha mjetet e veta luftarake kokën e lëvizjes çlirimtare të Kosovës në krye me Azem Bejtë Galicën. Hordhitë serbe e rrethuan atë disa herë për ta likuiduar, si në: Abri, Radishevë, Kotorr, Çiçavicë etj. Por ai gjithherë doli fitimtar. Veçojmë rrethimin që iu bë më 1920 në muajin shkurt në fshatin Gradicë. Në këtë rrethim të hekurt që nga mëngjesi i asaj dite u zhvillua një luftë e ashpër ndërmjet forcave të mëdha të xhandarmërisë serbe dhe luftëtarëve shqiptarë në krye me Azemin dhe dhjetëra shokë të tij, si: Mehmet Delinë e Radishevës, Fazli Beranin, Ajet Çaushin etj. që rezistuan tërë atë ditë të ftohtë shkurti, madje duke i lënë të vrarë armikut rreth 30 ushtarë. Azemi me shokë çau rrethimin, duke i mbetur një bashkëluftëtar i çlirimtares i vrarë dhe disa të tjerë të plagosur. Me veprime të matura e të vendosura Azemi arriti që palën serbe ta bindë se ka të bëjë me një forcë reale me të cilën duhet biseduar e dialoguar, pasi që me forcë nuk e shtypën dot. Si rezultat i tërë kësaj u njoh zona e lirë e Drenicës që nga populli atë kohë u quajt "Arbëria e Vogël". Kjo marrëveshje ndodhi në qershor të atij vit, madje kishte edhe një mori zonash të tjera të lira si ajo e Junikut, e Hasit etj. Si gjithmonë, edhe kësaj radhe, pushtuesi serb veproi me prapaskenë: kushtet e marrëveshjes mbi "zonat e lira" ishin që prijësit të merreshin me qetësimin e rendit, që të mos merreshin me aksione të armatosura, që të respektohej marrëveshja mbi "paqen e zonave të lira" etj. Autoritetet e Beogradit, si Neshiqi e Vujiçiqi, u munduan që me dredhi të bisedojnë edhe me udhëheqësit e tjerë të çetave: me

Mehmet Delinë, Fazli Beranin etj., por pa sukses. Gjatë kësaj kohe Azem Bejta ngriti edhe kullën në Galicë dhe deri diku respektoi marrëveshjen mbi atë "paqe"... Edhe përkundër këtij pasiviteti të çastit Azemi gëzonte autoritet të gjerë tek masat, sepse gjatë gjithë atyre luftërave me okupatorin serb, ai kishte dalë gjithmonë fitimtar dhe ishte treguar strateg i mirë, kështu që doli edhe fjala se Azem Bejta po fluturon me kalin e tij, se është i pakapshëm, se nuk e merr plumbi etj. Ndërkaq populli i thuri edhe këngë lavdie që ende janë në kujtesën tonë kombëtare, si: "Me dy trima që i ka Shqipnia, si ka mbreti as shtatë krajlia Azem Bejta e Mehmet Delija, me ta në sherr ka ra Serbia"...Gjatë tërë kësaj kohe Serbia bënte planet e veta për likuidimin e kryeparëve të çetave dhe për shtypjen e Lëvizjes Kaçake në përgjithësi, kështu që përfitoi në kohë e me armatimin më të rëndë më 14 korrik 1924 rrethoi Galicën, Lubavecin dhe Mikushnicën. Filloi një luftë e pabarabartë dhe e pamëshirshme. Pas një kohe, Azemi me disa shokë arriti ta çajë rrethimin, mirëpo në tërheqje e sipër, në afërsi të fshatit Mikushnicë, Azemi goditet rënde nga një plumb ogurzi, disa nga shokët e tij vriten e shumë të tjerë plagosen. Shokët Azemin e plagosur e marrin mbi supë e diku sigurojnë një qerre me qe dhe marrin rrugën në drejtim të Gjurgjevikut e më tej për të shkuar në drejtim të Shqipërisë së pavarur, ku sapo kishte triumfuar Revolucioni Demokratik i Qershorit. Këtë e kishte dëshiruar edhe Azem Bejta pasi që paraprakisht ishte njoftuar në detaje nga patriotët demokratë si Hasan Prishtina e Bajram Curri. Gjatë rrugës Azemi vdes, ndërsa shokët e tij me anë të disa litarëve e lëshuan në një shpellë të thellë rreth 30 metra dhe vdekjen e tij e mbajtën sekret para armikut. Në këtë mënyrë nën emrin e Azemit vazhdoi edhe për disa kohë rezistenca e Lëvizjes Kaçake. Ndërkaq bilanci i egërsisë serbe mbi

Arbërinë e Vogël ishte me pasoja të rënda, me mbi 75 civilë shqiptarë të vrarë, qindra të plagosur, mbi 123 shtëpi të djegura e të bëra rrafsh me tokë, së bashku me to edhe Kulla e Azemit, qindra bagëti të grabitura me gjithë pasuritë e tjera. Nami për Azemin jetoi gjatë edhe pas vdekjes së tij. Lëvizja kaçake vazhdoi rezistencën nën emrin e tij të prirë nga Mehmet Delia, që njëhej me emrin Mehmeti i Vogël së bashku me Shotën duke dhënë kushtrimin: Oooo prite, prite Azem Galicën, ooo hej!... Kujtimi për të do të rrojë përherë. Azem Bejta me luftën dhe sakrificat e tij për çlirim kombëtar zuri vendin e nderit në faqet e historisë sonë të ndritur e të shkruar sa e sa herë me gjak. Ai ishte dhe mbeti simbol i rezistencës kundër armikut për liri kombëtare, ishte dhe mbeti prijësi i Lëvizjes Kaçake gjithëpopullore. P. S. Edhe sot e gjithë ditën (që mbi 15 vjet), prijësit e institucioneve të shtetit të Kosovës nuk u kujtuan që për hir të gjithë kësaj sakrifice, për hir të kësaj figure kaq markante, për hir të veprimtarisë së Lëvizjes Çlirimtare të burrave të dheut, ta përkujtojnë këtë figure kaq madhore me një akademi solemne - mund të jetë shkaku i mungesë së kohës, ngase këto institucione ishin të zëna me përkujtimin e Fadil Hoxhës, të Mahmut Bakallit etj. Është obligim i shtetit të Kosovës, që më pas të ringrihet Kulla e Tij - legjendë, që do të personifikonte vatrën çlirimtare nga kanë dalë shkëndijat e qëndresës së popullit tonë të zhuritur për liri! Mbase Qeveria ka punë e halle më të mëdha?!...

30 korrik 2007

Xhavit Hoxha

(1952 – 2007)

- Vetëm veprimtarët e përkushtuar mbesin në histori!...

Për çdo ditë dhëmbi i kohës po na gërryen nga pak, miq e shokë!...

Për çdo ditë nga rrethi ynë po shkëputen lulet e kopshtit tonë, miq e shokë!...

Për çdo ditë jemi dhe nuk jemi më së bashku, miq e shokë.

Për çdo ditë papritmas na vjen kumti ogurzi se iku ai, ky, dikush... e kështu me radhë e shpirti na dhemb, kur ndahemi nga më të dashurit...

Janë ligjet e natyrës ato që kanë caktuar që gjenerata të ndërrojë gjeneratën dhe ne nuk mund të jemi kundër natyrës dhe më të fuqishëm se natyra edhe po deshëm. Në pamundësi të ndërrimit të këtyre ligjeve, që shumë herë na krijojnë dhimbje, na mbetet të kujtojmë me respekt të thellë shokët, miqtë, bashkëveprimtarët, atdhetarët e denjë, dashamirët dhe burrat e dheut, njerëzit e mirë, që ikën përditë nga kjo jetë. Duke i përkujtuar, njëkohësisht ne do të bartim këtë kujtesë te brezat që do të na pasojnë.

Pranojmë shumë çiltër se ka disa ndarje që peshën e dhembjes e kanë më të rëndë, ka dhembje që rëndon më

shumë e më gjatë ku përballshëm e ndien secili në mënyrën e vet.

Ikja e të madhit Xhavit Hoxhës për në botën e përtejme sikur nuk na lejon që të pajtohemi se ai nuk është më në mesin tonë, ani pse sot po bëhet një vit nga ikja e tij! Familja e tij ngrys dhe zbardh ditët me emrin dhe kujtimin për te. Ne shokët takohemi dhe ndahemi me fjalët e tij kuptimplota. Atdheu marshon për t'u forcuar nga shtytjet dhe veprat e tij kombëtare. Populli mban valë në gji kujtimin dhe shëmbëlltyrën e tij.

Xhavit Hoxha, heu burri i dheut, sa ëmbël do të tingëllojë emri yt në rrugët tona të pafundme drejt çlirimit dhe bashkimit të kombit! Nuk më bënë dora punë të rendis një shkrim nekrologjie, se nuk mund të shkruhet rëndomtë për ty, se ishe dhe mbete i veçantë!

Na dridhet dora dhe buza ne - shokëve dhe miqve tuaj, dhe nuk po lirohemi dot nga malli për ty dhe për shokët tjerë që nuk janë më në mesin tonë!...

Megjithatë dua të përpiqem që të gjurmoj më shumë në thellësitë e shpirtit tim, në kujtimet e pashlyera dhe të bukura që kam për ty. Ditët dhe muajt po kalojnë, tash do fillojnë të rrokullisen edhe vitet. Megjithatë familja jote, ne shokët tuaj, atdheu, përjetë do të jemi krenarë me veprat tuaja. Nga dora jote edhe Edi ndezi kandilin e lirisë, që iu bë dritë popullit tonë. Nga mësimet tuaja shumë vëllezër patën guximin dhe diturinë për të luftuar heroikisht për lirinë e Kosovës e dërguan në vend.

Mungesën tënde dhe të shumë shokëve tanë tani po e ndiejmë përditë e më shumë, fuqinë e shpirtit të poetit që dikur kishte shkruar, tani po e kuptojmë më shumë:..." Ooo, ka ra shiu e s'ka me la, ka ra dielli e s'ka me tha!"...

Atdhetari i devotshëm, Xhavit Hoxha, ishte veprimtar i palodhshëm i çështjes kombëtare, profesor i nderuar, ish i burgosur politik dhe i angazhuar në periudha të hershme, themelues i celulave të para në rrethin e vet për çlirimin dhe bashkimin e tokave shqiptare. Ai së bashku me trimat e orëve të para të lirisë, me sakrificat dhe përpjekjet personale, bëri që të zbardhë faqja e atdheut tonë të zhuritur nga flakët e lirisë. Në oxhakun e familjes Hoxha, nga babë Hysniu e nënë Nuria, në fshatin Junik, zunë e rritën shtat luftëtarët e lirisë, bij të denjë të atdheut, njëri i pushkës dhe tjetri i penës - vëllezërit Xhavit e Edmond Hoxha, të cilët në tabanin e historisë sonë më të re kombëtare lanë veprat e tyre madhështore. I brumosur me guxim intelektual, i gatshëm që në çdo kohë të veprojë në bashkëveprim me të gjitha shtresat që për synim kishin çlirimin e atdheut nga falanga serbe, Xhaviti bënte pjesë në Lëvizjen Nacionalçlirimtare të Kosovës dhe të Viseve Shqiptare në ish-Jugosllavi. Ishte anëtar aktiv i grupeve ilegale të asaj kohe që vepronin edhe në Deçan, si: "Komiteti i Deçanit", në kuadër të lëvizjes se udhëhequr nga atdhetari i devotshëm, Jusuf Gërvalla.

Xhaviti një kohë punoi si profesor në Gjakovë, që i nderuar në ato anë si mësimdhënës, edukator, prind dhe atdhetar i pashembullt. Pushteti jugosllav me shërbëtorët e vet po gjurmonte për të këputur fijet e atdhedashurisë së shqiptarëve. Kështu duke rënë edhe në gjurmë të këtij komiteti, pasuan arrestimet. Ndër shumë emra të njohur atdhetarësh, si: Ismail Haradinaj, Hasan Ukëhaxhaj, Jashar Salihu e të tjerë, u arrestua edhe Xhavit Hoxha. Ishin virtytet e këtyre intelektualëve të guximshëm, që me vendosmëri iu kundërvunë pushtetit antishqiptar titist. Veprimtari Xhavit Hoxha, në kushte të një trysnie politiko hegjemoniste-

policore të asaj kohe, pas vëzhgimeve dhe gjurmimeve të shumta të titistëve të atëhershëm u shtrëngua që të merrte vendimin e arratisjes nga vendlindja për të marrë në sy rrugët e mërgimit politik. Ai u vendos në Zvicër për të vazhduar atje veprimtarinë politike në shërbim të atdheut, për të mos u ndalur deri sa mbylli sytë përgjithmonë. Ishte njëri nga ideatorët dhe pikërisht në banesën e tij u vunë themelet e Fondit për të ndihmuar luftën çlirimtare në Kosovë. Institucionalizimi i fondit "Vendlindja thërret", pa dyshim se ishte edhe meritë e Xhavit Hoxhës.

Ai ishte i përkushtuar me tërë qenien e vet në shërbim të atdheut. Ai nuk u ligështua e nuk u lëkund as edhe një herë. U mbajt i fortë siç dinë të mbahen vetëm burrat e mëdhenj edhe atëherë kur mori vesh për rënien e të vëllait të vetëm - Edmondit, i cili ra heroikisht në zemër të atdheut së bashku me çlirimtarët Zahir Pajazitin dhe Hakif Zejnullahun. Xhavit më këtë rast na forcoi edhe ne të gjithë shokëve, duke na thënë:

- "Nuk ka liri pa gjak dhe ne me vetëdije iu kemi qasur kësaj lufte, prandaj duhet të jemi të përgatitur për rrugë të gjata. Ne e kuptojmë se liria ka edhe tagrin e saj, prandaj duhet që t'i përgjigjemi zërit të atdheut flakë për flakë! Rruga e çlirimit dhe e bashkimit të tokave shqiptare nuk është e lehtë. Për këtë kemi qenë të vetëdijshëm dhe me guxim duhet të veprojmë. Vetëm për një gjë me mbetët merak: Sikur unë ta kisha pasur fatin për të rënë në vend të vëllait tim Edit dhe shokëve të tij! Sigurisht se ata do të duhej të jetonin më gjatë, ngase ishin më të ri dhe atdheut do t'i shërbenin më gjatë e do t'i jepnin më shumë nga unë!"...

Derisa fliste kështu i madhi Xhavit Hoxha, më dukej se nga goja po nxirrte flakë e shkëndija... Në muajin maj të vitit 2006, veprimtari i nderuar Kadri Rexha, me Xhavit Hoxhën

pati bërë një intervistë, e cila u botua në shumë media të shkruara dhe elektronike shqiptare. Në atë intervistë, pra në maj të viti 2006, intervistuesi i nderuari Kadri Rexha e kishte pyetur Xhavitin ndër të tjera edhe për qëndrimin e tij përballë gjendjes aktuale, si dhe për pozitën e ish të dënuarve politike.

Xhavit Hoxha ishte përgjigjur:

- "Ne jemi dërgur burgjeve dhe hetuesive, të torturuar e të fyer në mënyrat më çnjerëzore. Të dënuar e të degdisur meridianëve të botës, ne që nuk i ramë Kosovës në qafë për asgjë personale. Ne në parim iu përmbajtëm urtisë së Xhon Kenedit dhe kemi mbetur të njëjtët idealistë të përkushtuar, me gatishmërinë që deri në vdekje të punojmë dhe të flijohemi për gjuhë e flamur dhe për çlirimin e bashkimit e kombit. Kosovën as e kemi gënjyer, as e kemi vjedhur ndonjëherë, prandaj as kërkojmë shpërblim prej saj. Kemi vetëm një lutje: "Zot, tokë shqiptare dhe popull, na prano ashtu siç na ke lindur, ashtu siç na ke mësuar, ashtu siç na ke edukuar!"...

Nga një sëmundje e rëndë Xhavit Hoxha vdiq më 20 nëntor 2007 në spitalin e Winterthurit të Zvicrës. Nga shpirti ynë u shkëput edhe një meteor, ai u varros me nderimet më të larta në Junikun e tij të dashur. Tek po kalonin pranë shtatores së vëllait të tij, gjeneral Edmond Hoxhës, kortezhi i përmortshëm i pafund sikur ngriu: "Gjeneral Edmond Hoxha, po nderonte të vëllain me pozicionin GADITU!"...

20 nëntor 2008

Historia e Kullës së Tahir Mehës

Kullat tona në përgjithësi (në mungesë të institucioneve të mirëfillta që ishin nën diktat të pushtuesit serbo-jugosllav), kanë luajtur rol shumë pozitiv për ngritjen e vetëdijes sonë qytetare, kombëtare, por edhe edukative-morale, madje kanë mbajtur gjallë frymën tonë lirishtdashëse dhe atë të besës e të traditës sonë. Në themelet e kullave tona - legjendë, kanë zënë fill shkëndijat e para të lirisë sonë kombëtare, ato shekuj me radhë në gjirin e tyre kanë ruajtur zjarrin e lirisë, kanë bërë frymëzimin tonë për t'u përpjekur ndër vite për liri e bashkim kombëtar. Ekzistojnë tri faza të përjetësimit të kullave tona:

1. Kullat - fortifikatë, që kemi shembuj të shumtë në historinë tonë.
2. Kullat - legjendë, që janë përjetësuar nga sakrificat tona heroike për liri.
3. Kullat - muze, ku ruhet meritueshëm historia jonë e bujshme ndër shekuj.

Krahasueshëm me shoqet- simotrat e saj qëndron kryelartë edhe kulla e Tahir Mehës, si: Kulla e Barotit e Oso Kukës, e Ali Pashë Tepelenës, Haxhi Zekës, Sulejman Vokshit, Kamer Loshit, Zhujë Selmanit, Nak Berishës, Ahmet Delisë, Shaqir Smakës, Azem Bejtës - Galicës,

Shaban Polluzhës, Mehmet Gradicës, Tahir Mehës, Shaban Jasharit e dhjetëra të tjera më në zë ndër ne. Edhe kulla e Tahir Mehës ka historinë e vet, sa të dhimbshme, aq edhe krenare e kryelartë!

Kjo kullë së bashku me kullat e tjera të rezistencës sonë kombëtare, deri te kulla e Komandantit Legjendar - Adem Jasharit, bënë historinë tonë duke nxjerrë nga gjiri i tyre luftëtarët më të denjë të lirisë. Sigurisht se themelet e saj datojnë që nga stërgjyshërit e largët të Tahir Mehës, pra që nga prindërit e Mehës së parë, por pas djegies së saj nga ushtria e Aqif Pasha Turgutit e deri te djegiet pasuese që ia bëri xhandarmëria e Serbisë së parë, menjëherë pas Kongresit të Berlinit. Kështu që në Kosovë filloi fushat e vrasjeve dhe djegieve të qendrave tonë të rezistencës që kryesisht organizoheshin dhe mbaheshin nëpër kulla ku merreshin vendime të mëdha historike për popullin shqiptar, si në kullën e Ahmet Delisë, ku Hasan Prishtina kishte mbledhur parinë e Drenicës për të marrë vendime të prera për një kryengritje të përgjithshme kundër pushtuesit serb. Pas djegies së kullës së Mehës së Parë dhe ngritjes së saj të sërishme, ajo ishte djegur prapë nga Serbia e Karpateve. Emin Lati me shokë mori vendimin që Kullën e Legjendës ta rindërtonin, që në vitin 1913, punimet për ngritjen e saj vazhduan dhe kulla ishte gati për banim në pranverë të vitit 1916. Në ngritjen e saj kontribuan lagjja Mehaj, miqtë dhe shokët e bashkëluftëtarët e Emin Latit, gjyshit të Tahir Mehës. Në pranverën e viti 1916 përurimin e kullës e bënë bashkëluftëtarët e Emin Latit, atëbotë Shaqir Smaka, Azem Bejta, Mehmet Delia, Fazli Berani, Rifat Banjska, Shaban Manxholli, Mursel Delia, Xhemë Ternavci, Halit Bajrami, Bajram Zena, Lim Qerimi e dhjetëra bashkëluftëtarë të tjerë të Emin Latit. Në këtë kullë kanë bërë konak dhjetëra figura të larta

kombëtare, ku janë marrë vendime të rëndësishme kombëtare, si: Hasan Prishtina, Azem Bejta, Mehmet Delia, Shaban Polluzha, Mehmet Gradica e deri te Shaban Jashari me të dy bijtë. Këtu kanë gdhirë net të tëra burrat e dheut, duke qarë hallet e vatanit! Kulla e Emin Latit ishte djegur prapë në vitin 1945, nga çetniko-komunistët jugosllavë. Serbia familjen e Emin Latit - Mehaj e kishte pengesë të vazhdueshme në qëllimin e tyre pushtues, prandaj filloi fushatën kundër saj, por tani me metodat më të sofistikuara, duke e goditur atë në brezin pasues! Nebih Meha ishte bashkëluftëtar i Shaban Polluzhës. Pasi që kishte shpëtuar gjallë nga luftimet e kryengritjes së Drenicë, filloi zbatimi i masave kundër familjes së Emin Latit. Në fakt kullën e djegur më 1945 e ngritën prapë lagjia Mehaj me vetëkontributin e tyre- mbase jo në atë arkitekturë që kishte më parë, ngase pushteti komunist i jugosllavit nuk i lejoi. Më 13 maj 1981 kulla e Tahir Mehës u dogj sërish po nga pushteti serb për t'u kthyer tani më në Kullën - Legjendë të Tahir Mehës nga Prekazi. Origjina e Mehës, që nga Meha i parë, i cili në luftime të rrepta me xhandarmërinë serbe, ra heroikisht me 1912 në fshatin Kollë, aty u plagos rëndë edhe i vëllai i Mehës, Emin Lati, i cili i vazhdoi përpjekjet për liri në radhët e çetës së Azem Bejtë Galicës. Ndërkaq, më pastaj, i biri, Nebihu, vazhdoi përpjekjet për liri të atdheut si bashkëluftëtar i Shaban Polluzhës.

Më 1951 UDB-ja e atëhershme jugosllave filloi persekutimet kundër familjes së Emin Latit, duke e izoluar atë ekonomikisht dhe politikisht. Kështu më 1951 ia arrestoi dhe dënoi me vite burg të rëndë, Mehmetin, djalin e vogël të Eminit. Më 1959 ia arrestoi dhe dënoi me vite burg të rëndë në Goli-Otok edhe djalin e madh të Nebihut, Beqirin. Reprezaljet e pushtuesit serbosllav kundër Mehajve

nuk pushuan me kaq; më 13 maj 1981 Policia dhe Ushtria Jugosllave prapë rrethuan Kullën. Donin Tahirin të gjallë?! Tahir Meha nuk po jepte dorëzim; ai iu tha qartë: "Nuk dorëzohem për të gjallë, për pa më ra zjarri në qafë!" Pas luftimeve të rrepta ranë Nebih e Tahir Meha, babë e bir. Pushtuesi më pas ua dogj Kullën dhe plagosi rëndë vajzën e mitur të Tahirin, duke i tmerruar familjen e tij dhe lagjen. Në këto luftime pushteti i atëhershëm jugosllav mori një leksion të mirë nga Tahiri dhe Nebihu. Origjina e Emin Latit - Mehaj, po ringjallej, si Feniksi. Rrugën e lirisë së atdheut në radhët e UÇK-së e vazhdoi Beqiri, i cili ra heroikisht me pushkë në dorë në fushën e nderit më 1999, u plagos i biri, Enveri, ndërkaq stërnipi i Emin Latit- plak, sot Emin Lati- i ri, bart me nder petkat e Trupave të Mbrojtjes të Kosovës, i cili edhe pse në moshë të re atëbotë, po ashtu pa hezitim u ishte bashkuar radhëve të Ushtrisë Çlirimtare të Kosovës, të udhëhequra nga Komandanti ynë Legjendar - Adem Jashari.

16 gusht 2008

KAPITULLI I TRETË

Një përqaftim

Në kujtim të artistit të madh - Kadri Roshit!

Ditë më parë u nda nga jeta artisti ynë i madh - Kadri Roshi.

E natyrshme, nga kjo jetë përditë ikin njerëzit, dhe përditë po ashtu vijnë në jetë njerëz të rinj... Jeta është rrugëtim deri në pafundësi, por kur ikin njerëzit e mëdhenj të artit, të kulturës, të fjalës dhe veprës së urtë filozofike - siç ishte Kadri Roshi, diçka këputet në mes. Vetiu shtrohet pyetja: Kush do t'i zëvendësojë këta njerëz të mëdhenj? Pa dyshim se çdo kohë do të ketë brezin dhe gjeneratën e vet, por dashurinë dhe emocionet e këndshme për punën e tyre, nuk ka për t'i zëvendësuar askush!... Është kjo plejadë artistësh që për decenie me radhë shpirtërisht na mbajtën gjallë, edhe ne këtu në Kosovën e robëruar; me filma, me drama, me literaturë, me humor e satirë, me vepra të mira, me porosi e përkrahje... nuk është e paktë. Ky ishte ushqimi ynë shpirtëror, për ne - bijtë e shqiptarisë së shkapërderdhur mes rrugëve të degjenerimit dhe kulturës së mirëfilltë gjatë këtyre viteve të azdisura që lamë pas. Në saje të kandilit tuaj të ndezur, që mbanit në duar, më lehtë gjenim rrugën e përparimit, ngase ju na e shndrisnit atë. Kush nuk e kujton me dhimbje e me krenari në të njëjtën kohë artistin e madh, Kadri Roshin, njeriun

e qindra roleve të dramës dhe të jetës sonë të përvuajtur?! Ai ishte i madh, ishte gërshetim i përkryer i së bukurës në skenë e në ekran, gërshetim i njerëzores dhe emocionale, ai ishte aq modest, si edhe vetë qielli. Ai kishte në gji dramën e popullit të vet hallemadh, jetoi mes nesh së bashku me dramën e vet dhe të popullit të tij. Deri në çastet e fundit të jetës - ai nuk jetoi i ndarë nga populli i vet.

Më 1994, në Tiranë. Po luante një premierë e një drame në teatrin kombëtar (nuk më kujtohet cila). Kadri Roshi ishte ulur në rreshtat e parë me publikun (në rolin e shikuesit këtë radhë). Tek sa e vërejta nga larg, pa vonuar u ngrita dhe shkova pranë tij, dhe i thashë:

- Më lejoni që t'ju përqafoj!

U ngrit në këmbë dhe më tha:

- Po, unë nuk po ju njoh, mor bir?!

- Jam nga Kosova - i thashë, dhe dua që në emër të Kosovës të të përqafoj me respektin më të madh njerëzor!

- M'u hodh në qafë e më puthi; në ballë, në sy, në faqe - më kënaqe mor biri i Kosovës martire - më tha. Më shumë nuk foli, ngase lotët i rrodhën nëpër faqe!...

Më erdhi shumë keq kur mësova për vdekjen e tij.

Më erdhi edhe më keq që nuk munda të isha në Shqipëri, për ta puthur në ballë, për të fundit herë artistin e madh të kombit tonë.

Më erdhi edhe shumë më keq që nuk u kujtua askush nga Kosova t'ia dërgonte një tufë karafila të kuq dashurie prej njeriut - në emrin e Kosovës martire!...

I lehtë i qoftë dheu i tokës mëmë Artistit të madh Kadri Roshit

Me respekt të përjetshëm

Mars, 2007

Sonte m'u vra gjumi

Duke dëgjuar emisionin në Radion-Kosova e lirë me titull: "Letra nga burgu!" – redaktorja dhe folësja e emisionit atë natë, vërtetë mua ma vrau gjumin! Andaj mendova që edhe titullin e këtij shkrimi ta pagëzoj: "Eh, moj bijë, sonte ma vrave gjumin!" ...

Gëzon fakti që bijtë e popullit shqiptar sot janë kryelartë për gjithë atë që kanë bërë në shërbim të atdheut. Të paktën duhet të jemi krenarë me atë që i kemi dhënë vendit dhe popullit tonë të shumëvujtur, të vetëdijshëm se aspiratat tona nuk janë realizuar në tërësi, por pa mëdyshje se punë për të arritur atje ku aspiron populli ynë, sigurisht se do të vazhdojë më tutje drejt rrugës sonë nga brezi që po na pason. Fatkeqësisht, ne po ia bartim këtë barrë gjeneratës që do të na pasojë, ndonëse kjo barrë është ca më e lehtësuar, prapëseprapë do punë shumë serioze, këmbëngulje dhe përkushtim! Është krenari të jesh ballëlartë dhe pikërisht kjo na ka mbajtur gjallë, na ka ushqyer dhe na ka dhënë shtytje që të veprojmë edhe më tej e më denjësisht në shërbim të atdheut tonë të dashur. Bijtë tanë, duke kaluar vite të tëra në për burgje e kazamate të pushtuesit serb, kanë lënë atje rininë e tyre, kanë lënë atje shëndetin e tyre, gjymtyrët dhe jetën e tyre si dëshmi të një përpjekjeje të gjatë historike për liri dhe bashkim të shqiptarisë. Ata ikën me ndjenjën dhe përkushtimin e tyre

për ne, ata lanë amanetin që rruga për të cilën u sakrifikuan të bëhet një ditë realitet. Ata e munden robërinë, i munden muret e tyre, i munden ditët e vetmisë, triumfuan dinjitetshëm mbi të zezën robëri, nuk u ankuan as edhe një herë për vuajtjet e tyre, nuk u qanë kurrë për pozitën në të cilën gjenden, madje as sot!, nuk u zmbrapsën kurrë nga qëllimi i tyre final, ani pse kjo iu kushtoi edhe me jetë... ish të dënuarit politikë, ishin si një trup i vetëm, stoik e të denjë, të çeliktë e të paepur, optimistë dhe të pamposhtur, ata lanë nënat, nuset, motrat me duar në gji, ata munguan në sofrën e gëzimit që për vitet të tëra u shtrua pa praninë e tyre në Kosovë. Të gjitha këto me të vetmin qëllim: Liri dhe bashkim të tokave shqiptare! Ata bënë shumë për bërjen e shtetit tonë, për të jetuar edhe ne të lirë si gjithë të tjerët - asgjë më shumë!

Jeta e burgut nuk ishte kopsht me lule, brenda mureve të larta e me gjemba teli përmbi, ku gardianët serbë të mbanin nën tytat e armëve, bëri që ata të ndiheshin edhe më të fortë, pra thënia se "njeriu në vështirësi njihet peshën dhe fuqinë e vet", vërtetë ishte e saktë. Në burgjet serbe e ish-jugosllave nënat tona na e sillnin ushqimin dhe bukën e tokës së Kosovës, aroma e së cilës na forconte edhe më! Vuajtjet e nënave tona hallemëdha ne i përjetonim rëndë, madje më shumë nga të tjerët, brengat e rënda të familjeve tona i ndanim së bashku me shokë, bukën që nënat, motrat dhe nuset tona na e gatuanin më shumë me lot sesa me ujë, ne e ndanim së bashku... dhe kjo na bëri më të fortë, më unikë, me të përkushtuar. Sa më shumë që ushtrohej dhuna mbi ne, aq më shumë forcohej bindja jonë në të drejtën e popullit tonë për të jetuar të lirë. Ky ideal na mbajti gjallë dhe na bëri që rrugëtimi ynë të finalizohet me lindjen e djemve të Ushtrisë Çlirimtare të Kosovës. Të burgosurit politikë

nuk u ankuan kurrë për të gjitha ato të liga që pushtuesi na i solli, ata vetëm vepruan duke e përgatitur brezin e ri që një ditë me pushtuesin t'i qërojmë hesapet edhe nëpërmjet grykëhollës - dhe ajo ditë u bë realitet, grykëholla e Ushtrisë Çlirimtare të Kosovës e tha fjalën e vet dje për ta thënë atë edhe më fuqishëm nesër!...

Në vizitat familjare, që na bëheshin nëpër burgje, ne as edhe një herë nuk u ligështuam, nuk u qamë e nuk u zbrazëm... Të dënuarit politikë mbajtën të fshehura thellë në gjirin e vet, vuajtjet e tyre vetëm e vetëm, që nënat dhe baballarët tanë të mos i rëndonin edhe më. Ata dolën prej andej me nder dhe të pathyer, kryelartë e krenarë, dolën edhe më të fortë se ç'kishin hyrë, këtë krenari ata ia dedikuan atdheut tonë të dashur me gjithë shpirt e pa paragjykime. Shumë prej tyre nuk dolën të gjallë nga ato burgje, si: Gjon Serreçi, Osman Bunjaku, Sadik Rama, Ajet Gërguri, Hilmi Zariqi, Omer Muhaxheri, Fazli Graiçevci, Zija Shemsiu, Xhemaili Berisha, Abedin Bala, Besnik Restelica e shumë të tjerë... deri te masakra më makabre në Burgun e Dubravës, në maj të vitit 1999, që pushtuesi fashist serb e ushtroi mbi të burgosurit shqiptarë duke i pushkatuar pa gjyq mbi 73 të dënuar shqiptarë!!! A s'më thotë dikush, kush u përkul para varreve të tyre dje e sot? Kush i kujtoi sinqerisht ata? Kush pyeti për ta dje e sot? Kush u kujdes për fëmijët e tyre, për sistemimin e tyre? Kush u kujdes për statusin e tyre në këtë shoqëri për të cilën ata dhanë kaq shumë? Kush dhe cila gjykatë ndërkombëtare u mor me këtë të vërtetë të hidhur që nuk mbahet mend të ketë ndodhur as në kohët e nazi-fashizmit - të pushkatohen duarlidhur e gjaku të shkojë rrëke në atë plojë?!...

Më kujtohet, sikur sot, kur letrat që shkruanim për të dashurit tanë të familjes, para se ato t'i mbyllnim i lexonim

edhe një herë me zë, dhe ndonjëri nga shokët shtonte edhe ndonjë fjalë, ndonjë përshëndetje, ndonjë brengë të pathënë, dhe po njëjtë, kur letra merrnim nga të dashurit tanë, po ashtu i lexonim me zë para shokëve për të lehtësuar sadopak peshën e gurit të vendlindjes që na rëndonte në zemër, për ta dëgjuar e përcjellë përshëndetjen e ngrohtë të nënave, baballarëve, motrave, nuseve dhe fëmijëve tanë!...

Ata rezistuan dhe nuk u dhanë para qindra torturave të tmerrshme që UDB-ja ushtronte mbi ta, qëndruan e nuk u dhanë kur ua shkulnin mishin me darë, dhe shokët nuk i jepnin. Ata mposhtën frikën dhe egërsinë e hetuesve. Ata mposhtën muret e ftohta, qelitë e errëta, betonin e akullt dhe grilat e panumërta. Fatkeqësisht, në mesin e hetuesve të UDB-së kishte edhe bastardë shqipfolës (këto vegla të mjera shërbyese !), të cilët shfrynin shtazërinë e tyre!...

Duke dëgjuar emisionin tuaj, e respektuara redaksi e "Radio Kosovës së lirë", derisa po lexonit letrat e Afrim Zhitisë që i kishte shkruar nga burgu famëkeq "Zabela" të Pozharevcit me dorën e vet, m'u duk sikur po dëgjoja zërin e Afrimit, kur na i lexonte letrat para se t'i fusnim ato në zarf, dhe ndjenja ime u bë njësh me atë kohë të largët dhe njëkohësisht të afërt. Atë natë e "kalova me Afrimin", atje... së bashku me kujtesën dhe ndjenjën time përvëluese për shokët: Afrimin, Fadilin e shumë të tjerë... që kishim lënë vite të tëra rinie atje. Atë natë mbi kurrizin e kujtesës shalova kujtimet e mia deri në mëngjes!... Atë natë lexuesja e letrave të Afrimit ma vrau gjumin! Natyrisht, ajo vret gjumin e atyre që tërë jetën e vet nuk kanë fjetur, kur ka çështja e interesi i atdheut, për të tjerët që gjumin nuk kanë vrarë kurrë - kjo nuk vlen, ngase ata i ka vrarë gjumi me kohë! O kohë në ikje, o kohë kujtimesh të ëmbla, kur letrat nisnim nga burgu për nënat tona të

mëdha, duke iu shkruar:

"Prindër të dashur, motra, vëllezër, nuse dhe ju fëmijët tanë të vegjël - ne jemi mirë e të fortë, ngase po na mban buka shqiptare së bashku me aromën e atdheut që ju po na e sillni nga Kosova - e zhuritur për një copë liri- iu duam shumë dhe mbahuni të fortë!"...

A ka diçka më humane se të kujtosh e të nderosh të të gjithë të përvuajturit, të të gjithë ata që dhanë aq shumë për liri të vendit dhe njëkohësisht a ka diçka më të ligë sesa të injorosh gjithë këtë përkushtim të bijve në shërbim të atdheut?...

1.8.2008

Akademik Qosja - Qytetar Nderi i Skenderajt!

Vendim i qëlluar i përfaqësuesve të pushtetit lokal të kryeqendrës së Drenicës legjendare, të cilët para ca ditësh shpallën qytetar nderi të Skenderajt akademikun tonë të nderuar Rexhep Qosjen.

Drenica e pati për nder që akademikun e madh ta ketë në gjirin e vet së bashku me emrat më eminentë të diplomacisë, të qëndresës, të logut të burrave, të logut të mejdanit dhe të taktikës e strategjisë luftarake, të rënies dhe të flijimit më sublim në altarin e lirisë, për atdhe e flamur, për liri e bashkim kombëtar. Pa dyshim se edhe akademiku ynë do të ndihet i nderuar mes emrave të shenjtë të bijve të Drenicës, si: Hasan Prishtinës, Ahmet Delisë, Shaqir Smakës, Azem e Shote Galicës, Mehmetit të Vogël, Emin Latit, Shaban Polluzhës e Mehmet Gradicës, Miftar Bajraktarit, Fazli Graïevcit, Tahir e Nebih Mehës, Fehmi e Xhevë Lladrovci, Shaban e Hamzë Jasharit e deri te komandanti ynë legjendar Adem Jashari.

Po kaq e nderuar është edhe Drenica me emrin e akademikut të nderuar në gji. – Urime, Akademik Qosja, titulli: "Qytetar Nderi" i Drenicës së zhuritur për liri!...

Ky shkëmb i skajshëm i cepit të atdheut, që valët e jetës e

rrokullisën tokave arbërore, me bagazhin e një kontributi të papërsëritshëm mbi supe, kjo krenari e pashoqe e atdhetarit dhe akademikut që u fut në dramën e jetës së popullit të vet, duke hapëruar rrugëve të rrëpira me plot pengesa e të papritura, tok me rininë e shkollarët, tok me luftëtarët, tok me intelektualët, tok me filozofinë e odave të Drenicës të cilin nuk e lodhi as mosha e tij e thyer, as rruga e gjatë, as koha e egër, as brutaliteti i pushtuesit, as bërërlaxhinjtë e kohërave të liga... Ai me mendimet dhe punën e tij krijuese brilante qetësoi shpirtrat e trazuar duke bashkuar rrezet e diellit të shkapërderdhura gjithandej gjeografisë shqiptare, të tkurrur e të harruar ndër vite e shekuj tmerrësisht, ku përballja me brutalitetin domosdoshmërisht na riktheu tek shtigjet e rrugëve të lirisë së shumëdëshiruar, rrugë në të cilat akademiku ynë me punën dhe filozofinë e tij njerëzore vuri bazat e parimeve themelore dhe të vlerave universale pash më pash Tokës Arbënore, duke lënë gjurmë të pashlyeshme në kohë dhe në hapësirë.

Akademik Qosja me punën e tij demaskoi dhe goditi fuqishëm qëllimet djallëzore të elaborateve serbe, që kishin për qëllim zhdukjen e popullit shqiptar, shih esencën e kësaj urrejtjeje, e cila kishte gjetur strehë dhe kishte vënë themel pikërisht tek konaku i akademisë së pushtuesit serb - çfarë kundërtëniesh mes këtyre titujve titanikë: një akademik i madh përballë një togu zhbërësish të saj, një akademik i nderuar përballë një antikulture, e cila në thelb kishte ndjenja fashiste dhe qëllime hegjemoniste që u zbrazën pamëshirshëm përreth një shekull kundër popullit shqiptar - Qosja dhe puna e tij triumfuan mbi të gjitha! Retë e zeza, që mbuluan qiellin shqiptar, dhimbjet e plagëve që ndër shekuj padrejtësisht rënduan mbi kurrizin e popullit tonë, Qosja i davariti me penën e tij të mprehtë, me punën e tij

të guximshme dhe të vendosur. Akademik Qosja qëndron meritueshëm në ballë të akademikëve tanë, ai me punën e tij vrau barrierën e kohës së shkathët e kurajoze, duke iu kundërvënë kështu edhe hipokrizisë së të ligjve, të cilët "natën na shanin e ditën na qanin!"...

Akademik Qosja me shëndet titulli i ri: "Qytetar Nderi i Skenderajt!". Që nga ajo ditë emri Yt Drenicës së zhuritur për liri e bashkim kombëtar i bën edhe më shumë nder, duke uruar elitën e Komunës së Skenderajt për mendimin e vyer dhe veprimin e qëlluar - urime Akademiku ynë, radhitja Jote përkrah emrave më në zë të burrave të Drenicës Legjendare nga ku shqiptarisë i bën nder edhe më shumë!

3.12.2008

"Udha e kripës"

(Poezi të Isuf Sherifit)

Edhe në përmbledhjet e tij poetike të mëhershme, por edhe në këto të mëvonshme poeti Isuf Sherifi lexuesit i jep diçka më shumë e më përtej mendimit dhe imagjinatës së tij krijuese. Tashmë është bërë gati e zakonshme që nga një dorë krijuesish dyert e poezisë të hapën ca me "vonesë", ngase në rrugën e tyre krijuese valët e jetës kishin goditur dhe trazuar rëndë ëndrrat e bukura rinore. Ata qenë detyruar t'i mbanin të fshehura thellë në gji dëshirat dhe aspiratat e tyre të fuqishme nëpër qelitë e errëta të pushtuesit serb, ata qenë detyruar t'i ndrydhnin me forcë vullnetet migjeniane, për të shpërthyer ato një ditë fuqishëm me ngjyra të papërsëritshme, që nuk do të shuhen kurrë! Edhe krijuesin e ri Isuf Sherifin e përcolli fati i njëjtë, fati i luleve të atdheut, i cili në moshë të re u përlesh me peshën e mureve dhe të grilave të robërisë, ai dha nga vetja e tij diçka në shërbim të atdheut, si edhe të gjithë ne, pra të gjithë nga pak, me ndjenjën e lartë që atdheut mos t'i hymë në hak!... Poeti i ri, Isuf Sherifi, atdheut dhe kulturës sonë në përgjithësi i dha muzën e shpirtit të tij krijues në lëmin e poezisë, por edhe të prozës, pra në veprat e tij që ka botuar deri më tash (5 përmbledhje poezish dhe 2 monografi), shumë nga poezitë e Sherifit janë të botuara edhe në botime

të veçanta antologjike.

Për ta thënë fjalën e bukur artistike nuk është edhe aq e lehtë, ngase atë duhet ta veshim edhe me petkat e kuptimit të saj filozofik, estetik, alegorik, retorik e metaforik... Duhet ta veshim me qartësinë, porosinë dhe përmbajtjen e saj letrare në rrafshin kombëtar - pa dyshim, por mbi të gjitha me atë porosinë e urtë njerëzore. Ndoshta pa dashur, por para së të flas nëpërmjet letrave me autorin e kësaj përmbledhjeje, më duhet t'i uroj atij ecje vertikale dhe të matur, të kujtohet për atë që e kemi harruar ne, gjeneratat e më hershme! Kjo për ne, ani pse është një kujtesë e hidhur, vërtet për brezin tonë ka shumëçka të kujtojmë dhe duhet të kujtojmë: robërinë që na kishte zënë derën me ferrë, vuajtjet, torturat, internimet, vrasjet e mizoritë dhe mbi të gjitha varfërinë shpirtërore të disa "intelektualëve" të pakurriz, burgjet erë myku, shokët e rënë në fushën e nderit dhe vargjet e tyre - amanet, përgjysmë lënë!...

Poeti Sherifi objektin e poezisë e ka futur brenda vetes në mënyrë që të përpëlitet me shpirtin e tij krijues e luftarak drejt marshimit për të pushtuar majat më të larta të muzave, të zanave, të shtojzovallëve, të idileve, të odave dhe të bukurisë artistike që ai e përjetëson në letrat tona. Mos të harrojmë, sot letrave tona të shkruara më shumë së kurrë i duhet poezia që rrëzon shkëmbinjtë, që ndez zjarr zemrat djaloshe, që shemb diga e kufij, poezia që ka shpirt, poezia që të fut thellë në rrugët e aspiratave tona kombëtare, poezia që të ngre në këmbë! Në këtë pikëvështrim si pikë reference edhe tek poeti Sherifi kërkohen fuqishëm gjëra të reja, që thuhën me shpirt e zemër, gjëra të papritura e të papërsëritshme që në thelb ruajnë lidhjen e tyre të ngushtë të shprehjes dhe të bashkëjetesës sonë me hutën dhe ashpërsinë e saj, por

edhe me muzën e butë dhe me tingujt e bukur të çiftelisë nëpër dasma e po edhe në mort! Morti nuk duhet të na i presë udhët tona dhe qëllimin final të tyre dhe kurrë nuk ka arritur të na i presë!... Është kjo poezia e Isuf Sherifit "Udha e Kripës", titulli me të cilin autori pagëzon rrugëtimin e tij në këtë përmbledhje drejt ecjeve të tjera në liqenin e tij krijues. Poezia e Isuf Sherifit karakterizohet për formën e saj depërtuese, për përmbajtjen, për shkurtësinë e vargut kuptimplotë, që në të shumtën e rasteve flet më shumë se një shkrim i tërë proze! Kjo e bën poetin Sherifi më të fuqishëm, më të kapshëm dhe më të madh në kuptimin e filozofisë së mendimit që e zbërthen dhe e vë në letër, të kapshëm dhe të prekshëm për lexuesin e çdo rang renditjeje e niveli përgatitor, këtu qëndron edhe madhështia e tij, bie fjala te poezia. "Kllapat"

Në orë të matematikës

mësuesi Alimani

na pati mësuar si hyjnë dhe si dalin

numrat në kllapa...

Më vonë, kur u rrita

mësova se

numrat dhe njerëzit nuk paskan fort dallim

kur atyre u vihen kllapat

ata mbesin të njëjtë numra!...

Poeti Sherifi e zbërthen në mënyrë kaq të përkryer filozofike nocionin njeri dhe dykuptimësinë e njeriut numër- njëkohësisht të numrit njeri, tek poezia "Kllapat",

në të dyja rastet kur njeriu humb peshën deri në zvenitjen e një numri para kllapave dhe njëkohësisht kur numri rrit vlerat e shumëzimit të tij me vetveten. Poeti Sherifi, duke qenë edhe vetë personazh dhe numër brenda kllapave, ai, së bashku me gjeneratën e tij, nuk e vë veten në rolin e aktorëve mburraveçë, por as të atij zhgënjyes, të vetëdijshëm për filozofinë e kuptimit të kësaj loje brenda e jashtë kllapave, që në vete ngërthen sakrificat më sublime mbi të cilat poeti dhe brezi i tij - numrat, megjithatë i barasvlerësuan me njerëzit në mënyrën më triumfale! Sherifi, në këtë poezi, si edhe në dhjetëra poezi të tjera e zbret madhështinë e metaforës në luadhin e krijimtarisë sonë letrare, duke e ulur atë këmbëkryq në kalanë e krenarisë dhe të rezistencës sonë kombëtare, që në fakt gjatë gjithë rrugës sonë të përgjakjes numrat dhe njerëzit ishin shkrirë në një bashkëdyzim të fuqishëm duke i ndrydhur dhimbjet e shpirtit me dhëmbë!...

Poeti Sherifi çështjet e shtruara në vargun e tij nuk i shpreh vetëm formalisht (sa për të krijuar), ai ka ritmin e vet të rrjedhës, të metrikës, të figurës, të koloritit, fjalorin e tij të pasur, metaforën e fuqishme, rimën e cila herë-herë qëndron mbi poezinë e tij, ka intonacionin, i cili në të shumtën e rasteve shprehet fuqishëm, duke zbuluar nostalgjinë e tij shpirtërore për diçka të humbur rrugëve të gjata të sakrificave dhe labirinteve të shumta që poetit dhe popullit tonë i kishin dalë pengesë gjatë rrugëtimeve. Nga këto gjëra pak krijues kanë mundur të lirohen, fundi i fundit edhe jeta është e pakuptimtë, nëse vërtet njeriu nuk ndien ndonjë nostalgji për të kaluarën, për shokët, për natyrën, për vendlindjen, për rininë, për dashurinë, për idilin që fshihet diku thellë, madje edhe mes heshtjes, edhe mes vuajtjeve, edhe mes jetës së lumtur, por edhe mes sakrificave për të arritur atje - përtej së madhërishtes!

Duke uruar që fuqia e mendimit të poetit Sherifi të hapërojë më tej, së bashku me kohën e duhur pjellore, e futur thellë mes imagjinatës së tij krijuese, dua që zilia ime, por edhe e krijuesve të tjerë të shtohet edhe më për vargun e tij kuptimplotë!

13 qershor 2008

7 Marsi - Dita e Mësuesit

- Atyre dhe vetëm atyre, që mbajnë lart emrin dhe etikën e emrit mësues!

7 Marsi - Festa Shqiptare e Mësuesit. Kjo datë ka zanafillën e saj të hershme, që të kujton themelet e para të shkollës shqipe, në fakt ka filluar të kujtohet që nga viti 1960, kur Shteti Shqiptar i asaj kohe vendosi që kjo ditë të jetë festë në shenjë përkujtimi të themelimit, më 7 mars 1887, të të parës Mësonjëtores Shqipe të Korçës. Festa e Mësuesit në rrafshin kombëtar shërben për t'i vlerësuar traditat më të mira të shkollës sonë shqipe, pa dyshim edhe figurën e nderuar të mësuesit, por edhe të gjithë punonjëseve të arsimit si edukatorë të brezit të ri dhe si kontribuues aktivë të zhvillimit dhe të përparimit të shoqërisë shqiptare.

Për të arritur deri te ditët e sotme, pra që 7 Marsi, apo ndonjë ditë tjetër, që kujton shkollën tonë shqipe, zanafillën dhe lindjen e saj, është dashur shumë kohë, kohë lufte e përpjekjeje të pandërprera nëpër shekuj, për të mbijetuar gjuha jonë, kultura, historia, të zënit e shkrimit dhe këndimit shqip, mbijetesa jonë kombëtare etj. Jo pak herë gjatë historisë, lubi të ndryshme na kundërshtuan e na luftuan për vdekje me qëllim që ta mbysnin ardhmërinë tonë. Armiqtë tanë na e mohuan gjuhën, shkrimin, kulturën, historinë, etnogjenezën, folklorin, kostumografinë, toponimet,

pagëzimet... duke na i zhdukur e në raste të tjera duke i përvetësuar ato për veten e tyre! Shumë nga manastiret dhe objektet e tjera të kultit tonë, sot janë të zhdukura, ose të përvetësuara nga pushtuesit tanë turq, serbosllavë, malazez, grekë, bullgarë etj. Gëzon fakti që populli ynë ka qenë i lidhur me rrënjë për gjuhën e vet, për historinë dhe tokën e vet, po sikur lisi shekullor, kështu që rrugën e zhvillimit, të përparimit e të shkollimit, së bashku me ndjenjën e atdhedashurisë në gji, e ka ruajtur dhe kultivuar me ngulm e fanatizëm idenë për të arritur deri te ditët e sotme. Jo pak popuj të globit tokësor janë tjetërsuar gati gjenetikiisht nën presionin e pushtuesve dhe kolonizatorëve të shumtë gjatë shekujve të kaluar!

Popullin shqiptar shumë nga shtetet fqinjë e kanë sulmuar pareshtur, për ta tjetërsuar, por që nuk ia kanë arritur kurrë, ani pse ishin më të shumtë në numër, më të armatosur dhe të etur për të pushtuar tokat e huaja!... Ne ishim më të fortë, më të vendosur, më të vetëdijshëm dhe shumë herë më të etur për liri! Një popull që është i vendosur dhe i vetëdijshëm për lirinë e vet, kurdoherë do të arrijë atë me forcat e veta, për të ecur triumfalisht e krenar drejt horizonteve të reja të progresit e të qëllimit të vet final.

Populli shqiptar që nga lashtësitë që rrethuar me luftëra shekullore iliro-romake, bizantine- mesjetare, gjysmë mileniumi zhvilloi luftë kundër Perandorisë Otomane e gati po aq e gjatë që rezistenca jonë kundër lubive grabitqare shoviniste greko-serbe. Të gjithë armiqtë tanë, kishin po të njëjtin qëllim: që gjuha shqipe të mos shkruhej e të mos flitej, që shqiptarët të zhduken e të asimilohen, të shpërngulen e të asgjësohen, në mënyrë që më vonë të mos figurojnë as si komb e as si etni! Megjithatë është një e vërtetë e pamohueshme; sado i egër që mund të jetë një pushtues, ai

nuk mund të vrasë, as edhe një herë, aspiratën e një populli për liri-jo, asnjëherë! Kështu, shumë nga kockat e pushtuesve tanë që pa fajin tonë kanë mbetur në tokat tona, nuk janë më shumë se pengu i ndërgjegjes së vararë të të gjithë pushtuesve të kohëve të ndryshme.

Edhe sot e gjithë ditën kujtojmë me respektin më të thellë të gjithë ata që u dogjën për t'i shndritur rrugët e gjuhës sonë të ëmbël, rrugët e shkronjave tona të bukura, rrugët e përparimit dhe edukimit të popullit tonë, si: Buzuku, Bardhi, Budi, Bogdani, Todhri, Kazazi, Negovani, Luarasi, Logoreci, De Rada, Mjeda, Frashëllinjë, Fishta, Noli e dhjetëra figura të tjera - ikona të gjuhës sonë, të cilët themelet e gjuhës shqipe i njomën me gjakun e tyre!

Ai, dhe vetëm ai popull, që është i ngritur, i vetëdijshëm dhe i arsimuar di se ç'kërkon, di të luftojë dhe di të fitojë lirinë e vet. Pikërisht mbi këtë bazë pushtuesit tanë shekullorë na i kanë sulmuar, para së gjithash; shkollat, institucionet, akademitë, bibliotekat, muzetë dhe kultet e ritit tonë shqiptar!

Sot bota shqiptare, në saje të këmbëngulësisë së vet, ka me qindra e mijëra nxënës, studentë, profesorë, magjistër, doktorë, akademikë e kandidatë shkencash në lëmenj të ndryshëm, ushtarakë, pra një armatë milionëshe intelektualësh... Nuk ka fuqi në botë që mund ta mbysë më zërin e shqiptarit, këtë tanimë e kanë kuptuar edhe ish-pushtuesit tanë!...

Është më se e vërtetë se pozita e mësuesit sot në vendin tonë, kur po shkruajmë e po flasim për 7 Marsin, që shënohet në shenjë respekti për ta, pa dyshim së është e vështirë. Ne kemi besimin e patundur se edhe kjo shpejt do të kalojë. Mësuesi ynë dje dhe sot ka dhënë e po jep shumë nga vetja e tij, në mënyrë që brezi i ri të edukohet e nesër të jetë i

gatshëm që të marrë frerët e atdheut në dorë, për ta ngritur
e përparuar atë. Mësuesi ynë sot po bën çmos që këtij brezi
t'i japë flakadanin e diturisë për të marshuar drejt ardhmërisë
sonë të ndritur. Atyre, dhe vetëm atyre, që po mbajnë lart
dhe të pacenuar etikën dhe emrin e mësuesit!

Gëzuar 7 Marsi - Dita e Mësuesit!

7 mars 2008

Për redaksinë e web-faqes nënshqipëri

E nderuara Redaksi, të nderuar shokë!

Përshëndes hapin tuaj për këtë ueb-faqe, duke ju uruar sukses, guxim, vendosmëri, korrektësi dhe vetëmohim për të ecur përpara.

Në të kaluarën, por edhe sot, shumë nga bartësit e (x) gazetave, shoqatave, partive, lidhjeve e të tjerë individë që vuajnë nga pasioni i unit për të qenë..., që flasin vetëm në vetën e parë: Unë, unë dhe vetëm unë!; kanë irrituar shumë nga veprimtarët e denjë të çështjes kombëtare, prandaj shumë të tillë sot janë vënë në dilemë: Pas cilit të rreshtohemi?!

Interesi personal, verbësia pas karrierës, lakmia e makutllëku, hileja e injoranca, gënjeshttrat, premtimet e rrejshme, kanë vënë në kryq të rrugës shumë nga veprimtarët tanë të devotshëm!

Mos harroni për asnjë çast se atdhetarinë nuk e ka pjellë individi, por atdheu i ka pjellë individët. Prandaj ia kemi borxh atdheut tanë të robëruar e të sakatuar, të ndarë e të përbuzur- ia kemi borxh djersën, punën dhe gjakun tonë: Vetëm pas burrave të tillë të rreshtohemi, pra pas atyre që janë të vetëdijshëm se borxhi ndaj atdheut ende nuk është

kryer, se puna për shtetin e mirëfilltë shqiptar është në sapo fillim!...

Unë me gjithë zemër ju uroj punë të sinqertë e punë të mbarë! - Përpara o njerëz të mirë,

përpara!

Juaji, Mehmet BISLIMI

Maj, 2007

Zërit të Radio Kosova e lirë dhe Agjencisë Kosovapress *(në dhjetëvjetorin e punës së tyre)*

Duke vënë ndërgjegjen në sprovë, shumë nga bjerrakohësve tanë iu kanë besuar pozitën atje ku nuk do të duhej të ishin! Kjo, jo pa qëllim; si në TV-të, radio-të e medieve tjera të shkruara dhe elektronike, duke u bërë kështu pengesë për përhapjen e zërit dhe misionit të lirisë.

Ata, si edhe dikur (në shërbim të hyqmetit), në mundësinë vet të prapët, po japin shembullin e së ligës, shembullin prej poltronit, duke mos vënë ndërgjegjen në sprovë, nga se kjo mungon, kështu duke i fryrë politikës ditore, në një kohë kur nuk guxonte kush të dëgjohej përtej pragut të portës së shtëpisë, ngase Kanibali serb, ishte tek porta, (Hanibal ante portas!), e lere më të dëgjohej zëri i një radioje që do të përhapte kumbueshëm zërin e shpresës së shqiptarëve, zërin e pushkëve të lirisë të cilat po këndonin aq bukur në duart e bijve tanë, rreshtuar në radhët e UÇK-së të cilët kishin nevojë që lufta dhe sakrificat e tyre, mbështetur fuqishëm nga populli ynë të pasqyrohej drejt para opinionit ndërkombëtarë. Këtë gatishmëri e tregoi dhe e realizoi: "Radio Kosova e lirë!" dhe "Agjencia Kosovapress!", që në janar të vitit '99-të, kur edhe u themeluan! Pa dyshim me iniciativën e lirisdashëseve tanë, mbështetur nga Shtabi i Përgjithshëm i UÇK-ës dhe

Drejtorisë së saj politike.

Të gjithë ju, që në emër të dashurisë për liri të atdheut iu përveshët punës me përkushtim, në mënyrë që të mbrohet dhe të thuhet e vërteta e madhërishtme edhe përkundër vështirësive shumëdimensionale, po kaq madhërisht ia dolët dhe realizuat misionin tuaj kombëtarë që në sekondat e parë të lindjes së saj me zërin kumbues nga malet e Berishës, duke iu drejtuar popullit tonë liridashës: "Ju fletë Radio Kosova e lirë!"...

Ky zë fuqishëm kumboi maleve, istikameve e fushave të Kosovës të djegura për liri! Ky zë, ngriti në këmbë qindra e mira luftëtarë të lirisë, ky zë mbolli shpresa të fuqishme tek popullata jonë, mobilizoi shqiptarët ku do që ishin, ky zë mobilizoi mërgimtarët me zemër të plasur për të dëgjuar zërin e vërtetë të lirisë së atdheut të tyre! Ky zë, mikloi zemrat e nënave, të nuseve, të motrave dhe të fëmijëve të Dëshmorëve tonë të cilët kishin ra për liri e bashkim kombëtarë! Ky zë po thoshte të vërtetën e madhe së pushtuesin serb, do ta dëbojmë nga tokat tona me pushkët e lirisë. Ky zë ishte dhe mbeti zëri më i fuqishëm dhe më i guximshëm i shqiptarëve, ky zë ishte zëri i Radio Kosovës së lire!

Së bashku me zërin e lirisë, po aq fuqishëm përhapi të vërtetën e madhe edhe Agjencia Kosovapress, duke u bërë burimi informimit korrekt, të sinqertë, të shpejt dhe burimor. Agjencia Kosovapress, përballoi kohë të liga, duke i ofruar botës pasqyrën e realitetit të luftës sonë çlirimtare, njëkohësisht demaskoi fuqishëm barbaritë e makinerisë së pushtuesit serb. Kosovapress, me punën e saj si brenda vendit, ashtu edhe jashtë tij, bëri punë të madhe atë kohë, kur zëri ynë, pra zëri i shqiptarëve ishte ngulfatur nga propaganda e dyer e pushtuesit me qëllim që krimet serbe të mbesin të mbuluara nën petkun e errësirës. Pa dyshim

që shumë nga agjencitë informative të botës u informuan me të vërtetën e hidhur mbi krimet makabre, që pushteti millosheviqian po ushtronte mbi popullatën shqiptare në Kosovë.

Agjencia Kosovapress me punën e vet dëshmoi se ata djem punëtor, që gdhinë net të tëra për ta thënë të vërtetën e madhe, janë bijtë e thjeshtë të atdheut të cilët janë edhe më meritoret për avancimin e kësaj agjencie të cilën sot e njeh dhe e pranon edhe opinioni ndërkombëtar!

Do të mbeteshim borxh, borxh i pafalshëm sikur mos të ceknim me plotë fuqinë e zemrës se: gjatë gjithë kohëve, kur Kosova po digjej nga flakët e luftës për liri, një punë po kaq kolosale në shërbim të informimit e ka bërë edhe gazeta "Zëri i Kosovës" me botim në Zvicër dhe revista "Ruga jonë" me botim në Francë, pa dyshim se kulmi i informimit për luftën çlirimtare në Kosovë ishte edhe RTV-Shqiptarë.

RKL, me emisionet e veta, po hap dyert e familjeve të Dëshmorëve të kombit, po lehtëson dhimbjet e shpirtit të nënave tona të shumëvujtura të cilat në këto kohë të harlisura pak kush po i kujton, edhe më pak po ua qanë hallin! RKL, fëmijëve të Dëshmorëve tanë, po ua ndez shkëndijat e shpresës se ky vend nuk i ka harruar, mërgimtarëve po ua shkurton ditët e kurbetit, krijueseve të fushave të ndryshme po ua hap portat e dijes, duke iu dhënë hapësirë të mjaftueshme, kulturës së mirëfilltë po i jap shtytje të mëtejshme, melosit tonë popullorë po i jap ngjyrat e veta autoktone, ish të përndjekurve politik të cilët lanë vitet e rinisë së tyre më të bukur nëpër kazamatët serbe, për mes emisionit: "Letra nga burgu", po ua lehtëson plagët e dikurshme, duke e kujtuar këtë popull se rrugët e lirisë nuk ishin kopsht me lule, mbjellë nga agronomet e hortikulturave Evropiane, por ishin rruge të rimuara

me gjakun e shqiptarëve për lirinë e atdheut, kjo shtresë atdhedashësish e marginalizuar skajshmërisht!

Nuk duhet të harrojmë asnjë herë, për fat të keq, edhe sot falanga serbe në viset shqiptare të Preshevës, Medvegjes e Bujanocit, po veprojnë njëjtë, si dikur në Kosovë, duke arrestuar e maltretuar të rinjtë shqiptarë për të përhapur panik me qëllim të shpërnguljes së popullatës vendëse shqiptare nga tokat e veta, siç ishte edhe rasti i arrestimeve të fundit në Preshevë!

Urime ky përvjetor Radio Kosova e Lirë, urime Agjenciai e Kosovapressit, Urime!

Shënime për autorin:

Mehmet Bislimi u lind në Prekaz të Drenicës, atje mbaroi shkollën fillore, ndërkaq të mesmen në Skenderaj për të studiuar më pas shkencat e natyrës – në degën e Kimisë në Universitetin e Prishtinës. Ish i dënuar politik, që nga viti 1994, nën rrethana të caktuara emigroi në Zvicër.

Me krijimtari letrare ka filluar të merret që herët. Shkrimet e para i ka publikuar në gazetën "Bota e re", Prishtinë. Më pas ka botuar në revistën "Alternativa", (Lubjanë). Mandej në gazetën "Rilindja", (Zvicër). Në "Zërin e Kosovës", (Zvicër). Në revistën "Ruga jonë", (Francë), si dhe në gazetën "Epoka e re", (Prishtinë).

Mehmet Bislimi veç poezisë, shkruan edhe në gjininë e humorit dhe satirës, autori shkruan edhe shkrime analitike e publicistike, me dhjetëra shkrime i ka të publikuara nëpër medie të shkruara dhe elektronike; si në webfaqet: Radio Kosova e Lirë, Kosovapress, Nënëshqipëri, Pashtriku, Dervia- Albaniapress, Shqipëriebashkuar, Skenderajlive, Besiana etj.

Mehmet Bislimi deri me tani ka botuar këto libra:

"Anekdota popullore dhe satira autoriale", Prishtinë 2002.

"Trëndafila maji"- poezi, Prishtinë 2002.

"Fjalë dhe gurë" - poezi, Prishtinë 2003.

"Këtu i thonë Drenicë", Tahir Meha- Monografi, Prishtinë 2004.

"Ironi e verdhë" - poezi, Prishtinë 2005.

"Stinë e vonuar" - poezi, Prishtinë 2008.

"Shkrime publicistike", Prishtinë 2009, është libri i radhës.

Zvicër, korrik 2009

Përmbajtja

Libri i radhës i hapëruesit të lirisë! (Fjala e redaktorit)	7
KAPITULLI I PARË.....	11
Goeffry Nice: "Carla Del Ponte fshehu dokumentet!"	13
Zonja Carla, merruni me punë të drejtësisë!	17
Ana groteske e një fushate	21
Partitë politike dhe pragu i adoleshencës	27
Shtatëmbëdhjetë vjet me barsoleta për Pavarësinë.....	31
Pavarësia më 28 nëntor!.....	37
Skena e paradokseve politike në Kosovë.....	41
Serbia po kërcënon serish	49
Lavdi Adem Jasharit - Komandantit Legjendar!	53
Pranverë e vitit 1981	59
Për inat të sime re, im bir u martoftë prapë!.....	69
"Marigoja" po qëndis flamurin	73
Këta humbës të mëdhenj	79
Lufta e dy partive për një figurë	83
Metoda primitive e eliminimit politik	91

Ministër po, por njeri jo!	97
Mos ta gënjejme veten	105
Kush po angazhohet për ndarjen e Kosovës	111
Kosova u përgjak edhe një herë	117
Kërcënimet e mëdha të bartura nëpërmjet ekranit të vogël	123
Realitetin që e kemi pranuar, por që hezitojmë ta themi.....	129
Për çka po akuzohet Naser Shatri	135
Kush e bllokoi shkritoren e plumbit në Zveçan 20 vjet më parë?.....	141
Ibër i akullt ty të raftë pika	147
Emra që duhet t'i takonin të kaluarës	153
Kohë kontradiktash	157
Drejtësia që vepron në mënyrë selektive nuk është drejtësi	163
Kosova shtet i pavarur	167
A ka zot shtëpie këtu?	173
Të hapen apo të mos hapen dosjet?.....	179
Hipokrizia politike e BE-së!.....	185
Një fillim viti i mbarë, mbase	189
Lavdërim marrëzisë	195
Gjenerali nuk ka kujt t'i ankohet	205
KAPITULLI I DYTË.....	211
Ahmet Delia (Në 95- vjetorin e rënies).....	213

Tahir Meha dha kushtrimin.....	219
Shotë Galica - Qerime (Halil) Radisheva (1895- 1927)	223
Vaso Pasha Jeta, vepra dhe krijimtaria e tij letrare	231
Ti buzëqeshje natyrshëm – AGIM!.....	235
Pishtarëve të lirisë.....	239
Papa Kristë Negovani (1875 – 1905)	247
Konkurrencë e padenjë	251
Millesh Gjergj Nikolla – Migjeni (1911 – 1938).....	255
Isa Boletini (1864- 1916)	259
Lule në altarin e lirisë së atdheut.....	265
Azem Bejtë Galica (1889- 1924)	269
Xhavit Hoxha (1952 – 2007)	275
Historia e Kullës së Tahir Mehës.....	281
 KAPITULLI I TRETË.....	 285
Një përqafim	
Në kujtim të artistit të madh - Kadri Roshit!	287
Sonte m'u vra gjumi	289
Akademik Qosja - Qytetar Nderi i Skenderajt!	295
"Udha e kripës" (Poezi të Isuf Sherifit).....	299
7 Marsi - Dita e Mësuesit	305
Për redaksinë e web- faqes nënshqipëri	309
Zërit të Radio Kosova e lirë dhe Agjencisë Kosovapress (në dhjetëvjetorin e punës së tyre)	311
Shënime për autorin:	315

